

Φ Ε Σ Τ Ι Β Α Λ
Β Υ Ρ Ω Ν Α
Σ Τ Η Σ Κ Ι Α Τ Ω Ν
Β Ρ Α Χ Ω Ν ' 9 5
Θ Ε Α Τ Ρ Ο Β Ρ Α Χ Ω Ν
Μ Ε Λ Ι Ν Α Μ Ε Ρ Κ Ο Υ Ρ Η
21 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
23 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

 ΒΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΛΛΑΣ

Ευχαριστούμε
τον ΟΜΙΛΟ ΣΟΥΠΕΡ ΜΑΡΚΕΤ ΒΕΡΟΠΟΥΛΟΣ για την χορηγία - συμμετοχή του
στην έκδοση του προγράμματος του ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΥΡΩΝΑ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΥΡΩΝΑ

"στη σκιά των βράχων '95"

ΘΕΑΤΡΟ ΒΡΑΧΩΝ

"ΜΕΛΙΝΑ ΜΕΡΚΟΥΡΗ"

21 Αυγούστου - 23 Σεπτεμβρίου

Καλλιτεχνικός Διευθυντής : ΘΕΜΗΣ ΜΟΥΜΟΥΛΙΔΗΣ

Διοργάνωση :

Πνευματικό Κέντρο Δήμου Βύρωνα

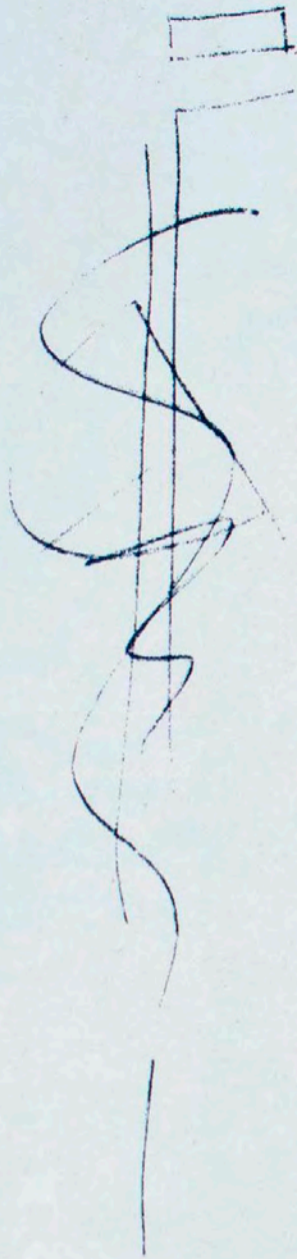
Μελωδία FM 100

με την υποστήριξη του περιοδικού

αεθνόραμα

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΔΗΜΟΥ ΒΥΡΩΝΑ

Πρόεδρος	Νικόλαος Ρογκάκος, Δήμαρχος Βύρωνα
Αντιπρόεδρος	Κωνσταντίνος Σταθόπουλος
Γραμματέας	Μαριάνθη Αδαμοπούλου
Μέλος	Δημήτρης Νικολαΐδης
Μέλος	Λίλα Συμεωνάκη - Δαφνή
Μέλος	Βασίλης Κολοβός
Μέλος	Ανδρομάχη Κούκουρα
Μέλος	Κατερίνα Βλασάρη
Μέλος	Αλέξανδρος Θεοδόσης

Αγαπητοί φίλοι,

Σε καιρούς δίσεχτους, σε καιρούς που τα πάντα αμφισβητούνται, μας μένει μία ελπίδα: ότι η τέχνη μπορεί να βοηθήσει στην αποκατάσταση των θρυμματισμένων ανθρώπινων δεσμών και στην εξεύρεση νέων ψυχαγωγικών δρόμων.

Έχοντας σα γνώμονα τα παραπάνω και γνωρίζοντας ότι η ψυχαγωγία δεν επιτρέπεται να συνδέεται με την "κακή τέχνη", ούτε η "υψηλή τέχνη" με τη μονοτονία, δουλέψαμε και φέτος για τη δημιουργία του 7ου ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΥΡΩΝΑ. Περιλάβαμε σ' αυτό θεατρικές παραστάσεις και παραστάσεις χορού.

Μουσικές εκδηλώσεις αλλά κι ένα ειδικό αφιέρωμα στα 100 Χρόνια του Κινηματογράφου.

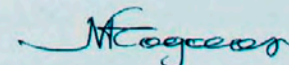
Πιστεύουμε ότι αγκαλιάσαμε όλα τα ενδιαφέροντα, όχι μόνο των δημοτών μας αλλά και όλων των ανθρώπων που αγαπούν τον πολιτισμό.

Στόχος της Δημοτικής Αρχής είναι να συμμετέχουν όσο το δυνατόν περισσότεροι δημότες, τόσο στο Φεστιβάλ όσο και σ' όλες τις πολιτιστικές δραστηριότητες του Δήμου (που γίνονται σε όλη τη διάρκεια του χρόνου).

Ελπίζουμε ότι οι προσπάθειές μας θα ανταποκριθούν στις προσδοκίες σας και θα στηρίζετε και πάλι με την αγάπη σας το Φεστιβάλ.

Σας ευχόμαστε καλό καλοκαίρι.

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΒΥΡΩΝΑ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΡΟΓΚΑΚΟΣ

Ιούνιος 1995

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΥΡΩΝΑ

Καλλιτεχνικός Διευθυντής
ΘΕΜΗΣ ΜΟΥΜΟΥΛΙΔΗΣ

Υπεύθυνη Οργάνωσης
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΣΑΡΡΙΔΟΥ

Δημόσιες Σχέσεις
ΕΙΡΗΝΗ ΛΑΓΟΥΡΟΥ

Γραμματεία
ΜΑΡΙΑ ΔΑΒΕΡΤΖΙΚΟΥ
ΧΡΥΣΑΝΘΗ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ

Διαφημίσεις
ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΣΑΜΟΥΡΗ

Οικονομική Διαχείριση
ΓΙΩΡΓΟΣ ΥΕΤΙΩΝ

Ελληνικό Τραγούδι:
Κείμενα - Συντονισμός
ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΙΩΑΝΝΟΥ

Δημοτική Μουσική:
Έρευνα - Καλλιτεχνική Επιμέλεια
ΛΑΜΠΡΟΣ ΛΙΑΒΑΣ

Θέατρο-Χορός:
Κείμενα - Επιμέλεια Κειμένων - Διορθώσεις
ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΡΗΓΙΑΝΝΗΣ

Κινηματογράφος:
Κείμενα
ΝΙΝΟΣ ΦΕΝΕΚ ΜΙΚΕΛΙΔΗΣ
ΝΩΝΤΑΣ ΜΑΝΩΛΙΤΣΗΣ

Συντονισμός
ΦΛΩΡΑ ΠΡΗΣΙΜΙΤΖΗ

Υπεύθυνος Ήχου
ΧΡΗΣΤΟΣ ΔΑΛΛΑΣ

Υπεύθυνος Φωτισμού
ΡΕΝΟΣ ΒΑΡΛΑΣ

Ηλεκτρολόγοι Θεάτρου
ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΝΤΩΝΗΣ ΣΟΥΡΒΙΝΟΣ

Τεχνική Προετοιμασία
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΥΠΡΑΙΟΣ

Καλλιτεχνική Επιμέλεια Εντύπων
ΓΕΩΡΓΙΑ ΑΛΕΒΙΖΑΚΗ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΑΒΥΛΟΥΣΑΚΗΣ
ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΒΥΛΟΥΣΑΚΗΣ
ΕΛΠΙΔΑ ΧΑΤΖΗΚΩΝΣΤΑΝΤΗ

Φωτογραφικά Θέματα
ΜΑΝΟΣ ΧΑΤΖΗΚΩΝΣΤΑΝΤΗΣ
ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΒΥΛΟΥΣΑΚΗΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΑΒΥΛΟΥΣΑΚΗΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΑΒΥΛΟΥΣΑΚΗΣ

Διαχωρισμοί
ΟΣΤΡΑΚΟ Α.Ε.

Εκτύπωση
"ΕΡΩΔΙΟΣ" Γ. Ευσταθίου
Εργαστήριο Γραφικών Τεχνών

Τι θα λέγατε αν ξαφνικά αγαπημένες γυναικείες μορφές ζωντάνευαν, μπροστά στα μάτια μας, σε μια οθόνη (διαστάσεων 14μ. x 8μ.!), όπου τα πάντα θα ήταν μεγαλύτερα, οι μορφές γνώριμες κι ο ήχος μας κύκλωνε από παντού, δημιουργώντας "στη σκιά των βράχων" μίαν άλλη αίσθηση, σε μια νύχτα με σκιές χρωματιστές;

Πώς θα σας φαινόταν αν στο μεσοδιάστημα δυο προβολών, με φόντο το εκράν, επτά ελληνικές γυναικείες φωνές -μία για κάθε νύχτα- ταξίδευαν στις μελωδίες του κινηματογράφου κι ακόμη στο σήμερα και το χθες του ελληνικού τραγουδιού;

Τι θα λέγατε αν δίναμε ένα ραντεβού "στη σκιά των βράχων" όχι απλά για ένα καλλιτεχνικό γεγονός, αλλά για μια νύχτα γεγονός;

Θα είχατε αντίρρηση να δούμε παρέα, στην ορχήστρα του Θεάτρου Βράχων "Μελίνα Μερκούρη" το Θανάση Βέγγο να ζωντανεύει τον αριστοφανικό του Τρυγαίο, τη Λυδία Κονιόρδου ως "Αλκίση", τη Ρένη Πιπτακή "Μήδεια" κάτω απ' το φως του φεγγαριού;

Κι ακόμη την Ιουλιέτα να πεθαίνει (;) για το Ρωμαίο της (;) ενώ στην είσοδο του Θεάτρου ένα νεκροταφείο αυτοκινήτων να αναγγέλει τον ερχομό του "κτήνους";

Τι θα γεννά η μνήμη σας, στο άκουσμα των μελωδιών του Μίκη Θεοδωράκη από τις Πολιτείες του (Α' και Β'), το Αρχιερέλαγος και τους Λιποτάκτες του, με διαχρονικούς σολίστ τη Μαίρη Λίντα και το Δημήτρη Μητροπάνο, και τι όταν το βορινό κλαρίνο του Πετρολούκα Χαλκιά τρυπά τη σιγαλιά της νύχτας, προαναγγέλοντας τον ερχομό κι άλλων κλαρίνων, σ' ένα παιχνίδι της φυγής και της ψυχής;

Και τι καθώς οι ερμηνείες του Γιώργου Νταλάρα και της Ελευθερίας Αρβανιτάκη μας ταξιδεύουν στο αύριο και το χθές του ελληνικού μας τραγουδιού, σ' ένα παρόν γεμάτο μνήμες, καθώς οι μπαλάντες του Χάρη και Πάνου θα ηχούν στη νύχτα, έχοντας πάρει τη σκυτάλη από τις μπαλάντες του Branduardi, γνήσιου απόγονου της εποχής των τροβαδούρων; Ανηφορίζοντας αυτό το καλοκαίρι στο Θέατρο Βράχων "Μελίνα Μερκούρη", αφεθείτε στη φιλόξενη συντροφιά του Φεστιβάλ Βύρωνος, ξεχάστε την πόλη αυτή για λίγο.

Παράκληση και επιθυμία.

Κι ακόμα ξεχάστε πως, όταν θα πέφτει η αυλαία του Φεστιβάλ, τα ημερολόγια θα σηματοδεύουν τη γέννηση ενός ακόμη Φθινοπώρου...

Θέμης Μουμουλίδης
Καλλιτεχνικός Διευθυντής
ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΥΡΩΝΑ
Ιούνιος 1995

Ευχαριστούμε,

την ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΜΦΙΑΛΩΣΕΩΣ, τα Α/Β ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ, τον κ. Κώστα Σελιμά, τις κυρίες Σοφία και Νέλλα Κούστα, τον κ. Θανάση Αργύρη για την οικονομική τους ενίσχυση (διαφημίσεις), τον κ. Ζήνο Παναγιωτίδη και την εταιρεία ROSEBUD και για τη βοήθεια στις φωτογραφίες, τους κινηματογράφους ΑΛΦΑΒΙΛ και ΕΛΛΗΝΙΣ, τον κ. Σπύρο Κατωπόδη και την VIEW news photo agency για τις φωτογραφίες της "ΕΙΡΗΝΗΣ" και της "ΜΗΔΕΙΑΣ", τον κ. Σωτήρη Ρίγγα και το Cineshop Nostalgia, τον κ. Θάνο Φουργιώτη για το φωτογραφικό υλικό του κινηματογράφου, τον κ. Θόδωρο Αδαμόπουλο και την ΤΑΙΝΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, τον κ. Ζιλ Ντασέν, τις κυρίες Anne Morra, Jytte Jensen και το Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης Νέας Υόρκης, τον κ. Παντελή Μητρόπουλο και την ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ, τον κ. Γιώργο Σπέντζο και την ΣΠΕΝΤΖΟΣ ΦΙΛΜ, τον κ. Γιάννη Τακαζιάδη και την U.I.P., τον κ. Γιώργο Στεργιάκη και την AMA FILMS, τον κ. Γιώργο Μιχαλίδη και την ΕΛΚΕ, τον κ. Κωνσταντίνο Χειλά και τις ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΚΑΡΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ-ΧΕΙΛΑΣ για τη διάθεση των ταινιών και το φωτογραφικό υλικό.

Το ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΥΡΩΝΑ "στη σκιά των βράχων '95" επιδοτήθηκε από το Υπουργείο Πολιτισμού με το ποσό των 12.000.000 δραχμών.

Η Έλενα πήρε ανάποδες !

Πιάσε Μελωδία.

ΔΕΥΤΕΡΑ 21, ΤΡΙΤΗ 22 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ώρα 9:00 μ.μ.

ΑΝΟΙΧΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Αριστοφάνη "ΕΙΡΗΝΗ"

Σκηνοθεσία : Γιώργος Μιχαλίδης

Με τους : Θανάση Βέγγο, Μηνά Χατζησάββα κ.ά.

Τιμές εισιτηρίων : 3.500, 2.500 δρχ.

ΤΕΤΑΡΤΗ 23 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ώρα 9:00 μ.μ.

Συναυλία

ΝΙΚΟΥ ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ

Τιμή εισιτηρίου : 3.000 δρχ.

ΠΕΜΠΤΗ 24 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ώρα 9:00 μ.μ.

Συναυλία

ANGELO BRANDUARDI

Τιμή εισιτηρίου : 5.000 δρχ.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 25, ΣΑΒΒΑΤΟ 26 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ώρα 9:00 μ.μ.

Συναυλίες

ΓΙΩΡΓΟΥ ΝΤΑΛΑΡΑ

Συμμετέχουν :

Αναστασία Μουτσάτσου

Αθηνά Μόραλη

Οπισθοδρομικοί

Τάκης Μπουρμάς

Τιμή εισιτηρίου : 4.000 δρχ.

ΔΕΥΤΕΡΑ 28, ΤΕΤΑΡΤΗ 30 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ *

ώρα 9:00 μ.μ.

ΟΜΑΔΑ "ΘΕΑΜΑ"

"Το κτήνος..."

Παράσταση Κόμικς

Σκηνοθεσία : Γιάννης Κακλέας

Τιμές εισιτηρίων : 3.500, 2.500 δρχ.

[*Για τεχνικούς λόγους, ανάμεσα στις δύο παραστάσεις παρεμβάλλεται κενό.

Π Ε Μ Π Τ Η 31 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ώρα 9:00 μ.μ.

Συναυλία

ΧΑΡΗ και ΠΑΝΟΥ ΚΑΤΣΙΜΙΧΑ

Τιμή εισιτηρίου : 3.500 δρχ.

Π Α Ρ Α Σ Κ Ε Υ Η 1 Σ Ε Π Τ Ε Μ Β Ρ Ι Ο Υ

ώρα 9:00 μ.μ.

ΠΟΛΥΦΩΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΟΡΣΙΚΗ:

Μιά μουσική "αντιπαράθεση".

Συμμετέχουν :

Πολυφωνικό Συγκρότημα Κτισμάτων Πωγωνίου με συνοδεία από τον Πετρο-Λούκα Χαλκιά (κλαρίνο) και την κομπανία του και το Πολυφωνικό Συγκρότημα "A Filetta" της Κορσικής.

Επιμέλεια : Λάμπρος Λιάβας

Παραγωγή ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΥΡΩΝΑ

Τιμή εισιτηρίου : 3.500 δρχ.

Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η 3 Σ Ε Π Τ Ε Μ Β Ρ Ι Ο Υ

ώρα 9:00 μ.μ.

ΘΕΑΤΡΟ "ΣΤΟΑ"

Μποστ "ΡΩΜΑΙΟΣ & ΙΟΥΛΙΕΤΑ"

Σκηνοθεσία : Θανάσης Παπαγεωργίου

με τη Λήδα Πρωτοψάλτη

Τιμές εισιτηρίων : 3.500, 2.500 δρχ.

Τ Ρ Ι Τ Η 5 Σ Ε Π Τ Ε Μ Β Ρ Ι Ο Υ

ώρα 9:00 μ.μ.

ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. ΒΟΛΟΥ

Ευριπίδη "ΑΛΚΗΣΤΙΣ"

Σκηνοθεσία : Λυδία Κονιόρδου

Σκηνικά : Διονύσης Φωτόπουλος

Μουσική : Τάκης Φαραζής

με τη Λυδία Κονιόρδου

Τιμές εισιτηρίων : 3.500, 2.500 δρχ.

ΤΕΤΑΡΤΗ 6, ΠΕΜΠΤΗ 7 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ώρα 9:00 μ.μ.

"70 χρόνια του ΜΙΚΗ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ"

"Πολιτεία Α' & Β', Αρχιπέλαγος, Λιποτάκτες"

Τραγουδούν :

ΜΑΙΡΗ ΛΙΝΤΑ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΗΤΡΟΠΑΝΟΣ

ΒΑΣΙΛΗΣ ΛΕΚΚΑΣ

και ο ΜΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ

Παραγωγή ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΥΡΩΝΑ

Τιμή εισιτηρίου : 3.500 δρχ.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 8 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ώρα 9:00 μ.μ.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΑΪΚΟ ΚΛΑΡΙΝΟ

Αυτοσχεδιασμοί και σκοποί με τους :

Νίκο Φιλippiδη

Κυριάκο Κωστούλα

Αριστείδη Βασιλάρη

Γιαννάκη Ζλατάνη

Κώστα Βέρδη

και τα συγκροτήματα τους

Επιμέλεια : Λάμπρος Λιάβας

Παραγωγή ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΥΡΩΝΑ

Τιμή εισιτηρίου : 3.500 δρχ.

ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ώρα 9:00 μ.μ.

ΘΕΑΤΡΟ ΤΕΧΝΗΣ

Ευριπίδη "ΜΗΔΕΙΑ"

Σκηνοθεσία : Γιώργος Λαζάνης

με τη Ρένη Πιπτακή

Τιμές εισιτηρίων : 3.500, 2.500 δρχ

ΔΕΥΤΕΡΑ 11, ΤΡΙΤΗ 12 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ώρα 9:00 μ.μ.

Συναυλίες

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ

Συμμετέχουν :

Αλκίνοος Ιωαννίδης

Γιάννης Κότσιρας

και ο συνθέτης Ara Dinkjian

Τιμή εισιτηρίου : 4.000 δρχ

ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΠΕΜΠΤΗ 14 - ΤΕΤΑΡΤΗ 20 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΘΕΑΤΡΟ ΒΡΑΧΩΝ
"ΜΕΛΙΝΑ ΜΕΡΚΟΥΡΗ"
"Οι ωραίες της νύχτας"

14 προβολές με πρωταγωνίστριες μερικές
απο τις ... "ωραίες της νύχτας",
κι επτά γυναικείες φωνές να μας ταξιδεύουν στις μουσικές
και τα τραγούδια του παγκόσμιου κινηματογράφου.
Φιλοξενούμενο το ελληνικό τραγούδι.

Κάθε βράδυ δύο προβολές 8:30-10:15 μ.μ. και 12:10-02:00 π.μ.
και μία συναυλία 10:30-12:00 μ.μ..

Στον ειδικά διαμορφωμένο χώρο του
Θεάτρου Βράχων "ΜΕΛΙΝΑ ΜΕΡΚΟΥΡΗ"
λειτουργούν :
Ένα πρωτότυπο μπάρ και εστιατόριο.
Βιβλιοπωλείο, Δισκοπωλείο
Έκθεση κινηματογραφικής αφίσας.
Παράλληλες προβολές σε video walls.

Τιμές εισιτηρίων : 8:30μμ - 3.000δρχ.
11:00μμ - 2.000δρχ.

ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ :
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ,
ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΟΡΤΑΣΜΟ
ΤΗΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΑΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΥΡΩΝΑ
ΜΕΛΩΔΙΑ FM 100

ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Π Ε Μ Π Τ Η 1 4 Σ Ε Π Τ Ε Μ Β Ρ Ι Ο Υ

ώρα 8:30 μ.μ.

ΜΑΡΟΚΟ

Morocco, Η.Π.Α., μαυρόασπρη 1930. Διάρκεια 97 λεπτά.

Σκηνοθεσία : Τζόζεφ φον Στέρνμπεργκ.

Παίζουν : **ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΙΠΡΙΧ**, Γκάρι Κούπερ, Άντολφ Μέντζιου, Ούλριχ Χάουπτ.

ώρα 10:30 μ.μ.

Συναυλία **ΤΑΝΙΑΣ ΤΣΑΝΑΚΛΙΔΟΥ**

ώρα 12:10 μ.μ.

ΕΞΑΨΗ

Body Heat, Η.Π.Α., έγχρωμη 1981. Διάρκεια 113 λεπτά

Σκηνοθεσία - σενάριο : Λόρενς Κάσταντ.

Παίζουν : Γουίλιαμ Χαττ, **ΚΑΘΛΙΝ ΤΕΡΝΕΡ**, Ρίτσαρντ Κρένα, Τεντ Ντάνσον.

Π Α Ρ Α Σ Κ Ε Υ Η 1 5 Σ Ε Π Τ Ε Μ Β Ρ Ι Ο Υ

ώρα 8:30 μ.μ.

ΟΙ ΕΡΑΣΤΕΣ

Les amants, Γαλλία, μαυρόασπρη (σινεμασκόπη) 1958. Διάρκεια 88 λεπτά.

Σκηνοθεσία : Λουί Μαλ

Παίζουν : **ΖΑΝ ΜΟΡΟ**, Αλέν Κινί, Ζαν-Μαρκ Μπορί, Τζουντίτ Μαγκρ.

ώρα 10:30 μ.μ.

Συναυλία **ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΜΑΝΟΥ**

ώρα 12:10 μ.μ.

Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΧΤΥΠΑΕΙ ΠΑΝΤΑ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ

The Postman Always Rings Twice, Η.Π.Α., έγχρωμη 1981. Διάρκεια 121 λεπτά.

Σκηνοθεσία : Μπομπ Ράφελσον

Παίζουν : Τζακ Νίκολσον, **ΤΖΕΣΙΚΑ ΛΑΝΓΚ**, Τζον Κόλικος, Αντζέλικα Χιούστον.

Σ Α Β Β Α Τ Ο 1 6 Σ Ε Π Τ Ε Μ Β Ρ Ι Ο Υ

ώρα 8:30 μ.μ.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΗ

Bringing up Baby, Η.Π.Α., μαυρόασπρη 1938. Διάρκεια 102 λεπτά.

Σκηνοθεσία : Χάουαρντ Χοκς

Παίζουν : **ΚΑΘΡΙΝ ΧΕΠΜΠΟΡΝ**, Κάρι Γκράντ, Μέι Ρόμπσον,

Τσαρλς Ραγκλς, Μπάρνι Φιτζέραλντ.

ώρα 10:30 μ.μ.

Συναυλία **ΒΙΚΥΣ ΜΟΣΧΟΛΙΟΥ**

ώρα 12:10 μ.μ.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΟΡΑ ΠΟΥ ΕΙΔΑ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

The Last Time I Saw Paris, Η.Π.Α., έγχρωμη 1954. Διάρκεια 116 λεπτά.

Σκηνοθεσία : Ρίτσαρντ Μηρουκς.

Παίζουν : **ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΤΕΪΛΟΡ**, Βαν Τζόνσον, Γουόλτερ Πίτζιον, Ντόνα Ριντ.

ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ώρα 8:30 μ.μ.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΧΡΙΣΤΙΝΑ

Queen Christina, Η.Π.Α., μαυρόασπρη 1933. Διάρκεια 101 λεπτά

Σκηνοθεσία : Ρούμπεν Μαμούλιαν

Παίζουν : **ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ**, Τζων Γκίλμπερτ, Ίαν Κήθ, Λούις Στόουν, Σ. Όμπρεϊ Σμίθ.

ώρα 10:30 μ.μ.

Συναυλία ΕΛΕΝΗΣ ΔΗΜΟΥ

ώρα 12:10 μ.μ.

ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ ΕΠΛΑΣΕ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Et Dieu...créa la femme / And God created woman. Γαλλία, έγχρωμη 1956. Διάρκεια 90 λεπτά

Σκηνοθεσία : Ροζέ Βαντίμ

Παίζουν : **ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ**, Κουρτ Γύργκενς, Ζαν Λουί Τρεντινιάν, Κριστιάν Μαρκάν.

ΔΕΥΤΕΡΑ 18 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ώρα 8:30 μ.μ.

ΚΑΣΑΜΠΛΑΝΚΑ

Casablanca, Η.Π.Α., μαυρόασπρη 1942. Διάρκεια 102 λεπτά

Σκηνοθεσία : Μάικλ Κέρτιζ

Παίζουν : Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ, **ΊΝΓΚΡΙΝΤ ΜΠΕΡΓΚΜΑΝ**, Πωλ Χενράιτ, Κλόντ Ρέινς.

ώρα 10:30 μ.μ.

Συναυλία ΑΖΙΖΑ ΜΟΥΣΤΑΦΑ ΖΑΔΕΗ

ώρα 12:10 μ.μ.

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

Waterloo Bridge, Η.Π.Α., μαυρόασπρη 1940. Διάρκεια 103 λεπτά

Σκηνοθεσία : Μέρβιν Λε Ρόι.

Παίζουν : **ΒΙΒΙΑΝ ΛΗ**, Ρόμπερτ Τέιλορ, Μαρία Ουσπένσκαγια, Λουσίλ Γουάτσον.

ΤΡΙΤΗ 19 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ώρα 8:30 μ.μ.

ΤΖΙΛΝΤΑ

Gilda, Η.Π.Α., μαυρόασπρη 1946. Διάρκεια 110 λεπτά

Σκηνοθεσία : Τσαρλς Βίντορ.

Παίζουν : **ΡΙΤΑ ΧΕΪΓΟΥΟΡΘ**, Γκλεν Φορντ, Τζόρτζ Μακρίντι, Στίβι Γκερέι.

ώρα 10:30 μ.μ.

Συναυλία ΕΛΛΗΣ ΠΑΣΠΑΛΑ

ώρα 12:10 μ.μ.

ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

The Killers, Η.Π.Α., μαυρόασπρη 1946. Διάρκεια 105 λεπτά.

Σκηνοθεσία : Ρόμπερτ Σιόντμακ.

Παίζουν : Μπαρτ Λάνκαστερ, Έντμοντ Ο' Μπράιαν, **ΆΒΑ ΓΚΑΡΝΤΝΕΡ**, Άλμπερτ Ντέκερ.

ΤΕΤΑΡΤΗ 20 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ώρα 8:30 μ.μ.

ΦΑΙΔΡΑ

Phaedra, Ελλάδα - Η.Π.Α., μαυρόασπρη 1961. Διάρκεια 116 λεπτά

Σκηνοθεσία : Ζύλ Ντισέν

Σενάριο : Μαργαρίτα Λυμπεράκη

Μουσική : Μίκης Θεοδωράκης

Παίζουν : **ΜΕΛΙΝΑ ΜΕΡΚΟΥΡΗ**, Αντονι Πέρκινς, Ραφ Βαλόνε, Στέλιος Βόκοβιτς.

ώρα 10:30 μ.μ.

Συναυλία ΜΑΡΙΑΣ ΦΑΡΑΝΤΟΥΡΗ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 22 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ώρα 9:00 μ.μ.

ΟΜΑΔΑ ΧΟΡΟΥ "ΟΚΤΑΝΑ"

"Δάφνις και Χλόη"

Χορογραφίες : Κώστας Ρήγος

Τιμές εισιτηρίων : 3.500, 2.500 δραχ.

ΣΑΒΒΑΤΟ 23 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ώρα 9:00 μ.μ.

"ΧΑΡΑΜΑ"

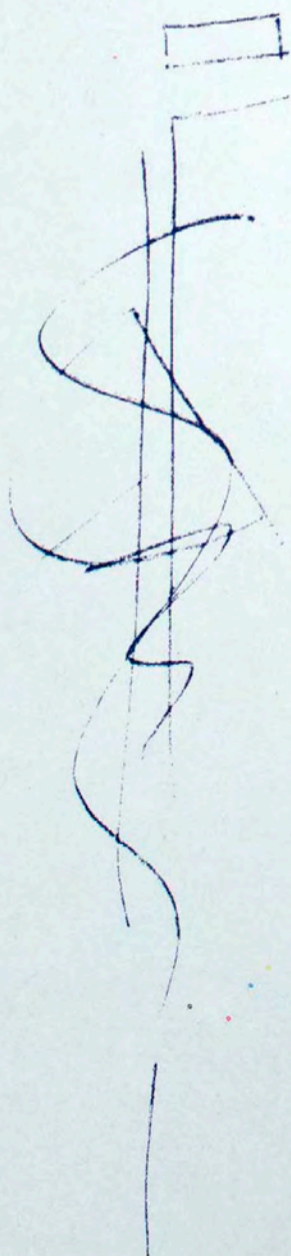
Τραγουδούν:

Δήμητρα Γαλάνη

Ελένη Τσαλιγοπούλου

Γεράσιμος Ανδρεάτος

Τιμή εισιτηρίου : 4.000 δραχ.

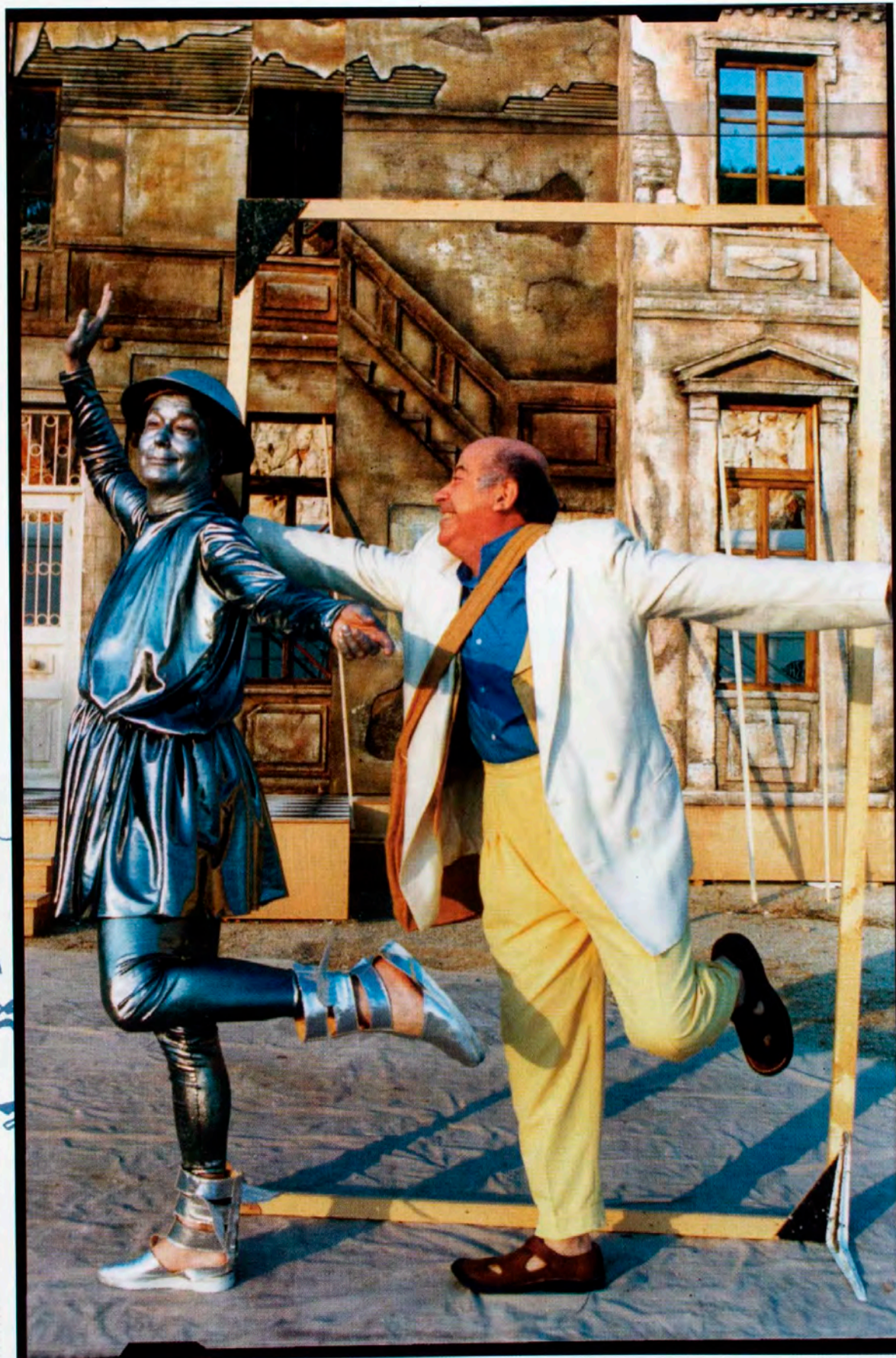
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ

ΑΝΟΙΧΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΔΕΥΤΕΡΑ 21

ΤΡΙΤΗ 22 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΩΡΑ 9.00 Μ.Μ.

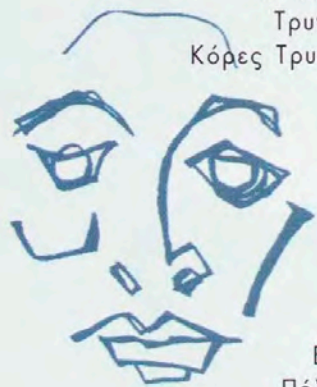
ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗ "Ειρήνη"

Σκηνοθεσία : Γιώργος Μιχαηλίδης

Με τους Θανάση Βέγγο - Μηνά Χατζησάββα

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Πάυλος Μάτεσις
ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ Γιώργος Μιχαηλίδης
ΣΚΗΝΙΚΑ – ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ Μανώλης Παντελιδάκης
ΜΟΥΣΙΚΗ Θόδωρος Αντωνίου
ΧΟΡΟΓΡΑΦΙΕΣ Δόννη Μιχαηλίδη
ΜΟΥΣΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ Νανά Θρασυβουλίδου
ΒΟΗΘΟΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ Ηλίας Σκούφης
ΒΟΗΘΟΙ ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΟΥ Γιώργος Γαβαλάς
Χριστίνα Κωστέα
ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΣΚΗΝΙΚΟΥ Γιάννης Μπαράτας
ΑΝΑΓΛΥΦΑ – ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ Τάσος Παπαδόπουλος
ΜΑΣΚΕΣ Μάνος Ποντικάκης
ΚΑΤΑΣΚΕΥΕΣ-ΚΑΠΕΛΑ Δήμητρα Καίσαρη
ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΚΟΣΤΟΥΜΙΩΝ Διονυσία Μπένου
ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΦΩΤΙΣΜΩΝ Ανδρέας Αλεξόπουλος
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ Γρηγόρης Δεσύλλας
ΒΟΗΘΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥ Δημήτρης Δημητρόπουλος
ΒΟΗΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ ΜΑΣΚΕΣ Ιωάννα Κομπιλίρη
Βαγγέλης Βλάχος
ΒΟΗΘΗΣΑΝ ΣΤΑ ΚΑΠΕΛΑ Θέκλη Πουλούκη
Ερατώ Πουλούκη

Β' δούλος
Α' δούλος
Τρυγαίος
Κόρες Τρυγαίου

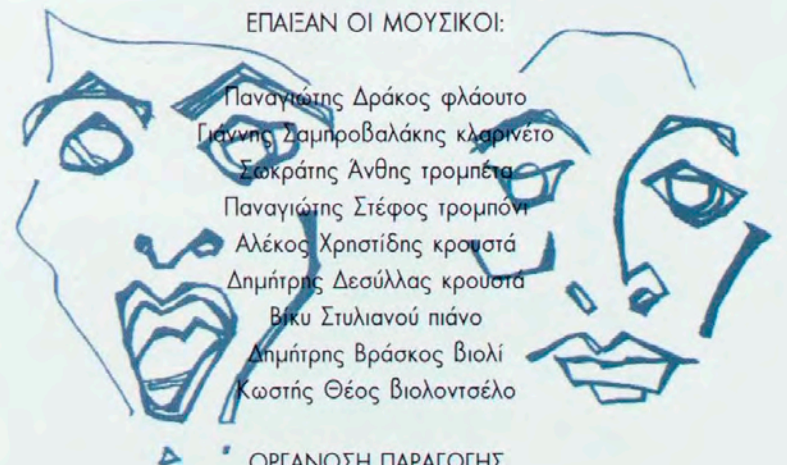

Ερμής
Πόλεμος
Βοηθός
Κυδοιμός (Βαβούρας)
Θεωρία
Οπώρα
Αριστοφάνης
Ιεροκλής
Βοηθός Ιεροκλή
δρεπανουργός
κατασκευαστής κοφινιών
οπλοβιομήχανοι

Α' παιδί
Β' παιδί

Δημήτρης Μαυρόπουλος
Θόδωρος Μπογιατζής
Θανάσης Βέγγο
Μαίρη Σταυρακέλη
Χάρης Νάζος
Μανώλης Σειραγάκης
Ντίνα Μιχαηλίδη
Μάκης Αρβανιτάκης
Αργυρώ Λούπη
Δημήτρης Καραμπέτσος
Κωστής Φαλελάκης
Νίκος Καραγεωργός
Κώστας Γαλανάκης
Κώστας Φαλελάκης
Μανώλης Σειραγάκης
Χάρης Νάζος
Ντίνα Μιχαηλίδη
Αργυρώ Λούπη
Γιάννης Μαυρισάκης
Μηνάς Χατζησάββας
Λουκάς Φραγκούλης
Μάκης Αρβανιτάκης
Κώστας Φαλελάκης
Γιώργος Σταυρόπουλος
Μανώλης Σειραγάκης
Κώστας Σεριφής
Χάρης Νάζος
Γιάννης Μαυρισάκης
Δημήτρης Καραμπέτσος

ΕΠΑΙΞΑΝ ΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ:

Παναγιώτης Δράκος φλάουτο
Γιάννης Σαμπροβαλάκης κλαρινέτο
Σωκράτης Άνθης τρομπέτα
Παναγιώτης Στέφος τρομπόνι
Αλέκος Χρηστίδης κρουστά
Δημήτρης Δεσύλλας κρουστά
Βίκυ Στυλιανού πιάνο
Δημήτρης Βράσκος βιολί
Κωστής Θεός βιολοντσέλο

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

Κώστας Βιτσεντζάτος
ΤΕΧΝΙΚΟΙ
Σίγκμουντ Τερέμπα
Γιάνοσ Στρούζικ

ΠΡΩΤΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Σάββατο 8 Ιουλίου 1995

Αρχαίο Θέατρο Επιδαύρου—Φεστιβάλ Επιδαύρου.

"ΑΝΟΙΧΤΟ ΘΕΑΤΡΟ"

Το "Ανοιχτό Θέατρο" ιδρύθηκε από το Γιώργο Μιχαηλίδη, το 1972. Ουσιαστικά, αποτελεί συνέχεια του "Θεάτρου Νέας Ιωνίας", που με τόλμη δημιούργησε ο νέος σκηνοθέτης το 1965, στη γενέθλια συνοικία του και το οποίο λειτούργησε από το 1966 ως το 1967, για να διαλυθεί με την επιβολή της δικτατορίας. Αποτελεί, όμως, κατά κάποιο τρόπο, συνέχεια και των σκηνοθετικών - διασκευαστικών εργασιών του Γιώργου Μιχαηλίδη στην "Όπερα του ζητιάνου" του Τζον Γκέι, με το πρωτοεμφανιζόμενο τότε (1970) "Ελεύθερο Θέατρο" και στα περισσότερο "προσωπικά", τολμηρά πολιτικά θέαματα "Αυτοψία"—που απαγορεύτηκε (1970) από τις στρατιωτικές αρχές και "Εκείνο το βράδυ παίζαμε το έργο του Σέξπιρ "Ρωμαίος και Ιουλιέτα" (1971), που ανεβάστηκαν στο "Πατάρι"—τη δεύτερη σκηνή του "Σύγχρονου Ελληνικού Θεάτρου" του Στέφανου Ληναίου.

Το "Ανοιχτό Θέατρο" εγκαταστάθηκε μόνιμα σ' ένα χώρο της Κυψέλης, που ο Γιώργος Μιχαηλίδης "μεταμόρφωσε" σε θεατρική αίθουσα—το σημερινό θέατρο "Οδού Κεφαλληνίας"—και άρχισε τις παραστάσεις του το Μάρτιο του 1972, με τα "Οράματα του Μπίχνερ"—θέαμα βασισμένο στον "Βόιτσεκ" του Μπίχνερ. Παρουσίασε, βασικά ακολουθώντας τη γραμμή πολιτικοποίησης της εποχής και με ικανό, στην αρχή τουλάχιστον, αντίκρισμα στο κοινό, έργα Ζορζ Μισέλ, Σκούρτη, Καρρά, Γιώργου Μιχαηλίδη και Χόρβατ, ως το 1975, οπότε και διαλύθηκε. Το 1977, με τις "Τρωαδίσσες" του Ευριπίδη, που παιχθήκαν στο θέατρο του Λυκαβηττού, επιχειρήσε ένα νέο ξεκίνημα, που όμως, δεν

ευοδώθηκε.

Η δεύτερη περίοδος του "Ανοιχτού Θεάτρου" αρχίζει το 1984, στο χώρο του κινηματογράφου "Αχιλλέας", στην οδό Κάλβου του Γκύζη, που—άλλη μια φορά—ο Γιώργος Μιχαηλίδης διαμόρφωσε σε μόνιμη θεατρική στέγη του. Το βάρος, την περίοδο αυτή, ρίχτηκε στο κλασικό έργο και το "Ανοιχτό Θέατρο", με μόνιμο σκηνοθέτη το Γιώργο Μιχαηλίδη και με νέο σταθερό πυρήνα ηθοποιών, προχώρησε σε μεγάλες παραγωγές, που, αμέσως, το κατέταξαν στην πρώτη γραμμή των θεατρικών συγκροτημάτων με επίλεκτο ρεπερτόριο και λαμπρό αισθητικό αποτέλεσμα. Έχει ανεβάσει ως τώρα στην αίθουσά του έργα Σέξπιρ, Μπομαρέ, Τζον Φορντ, Βέντεκιντ, Τσέχοφ, Αντρέγιεφ, Στρίντμπεργκ, Γιώργου Μιχαηλίδη, Μέτερλινγκ (το "Γαλάζιο πουλί" για νέους), Σνίτσελνερ, Αισχύλου, Γιαλαμά και Μπρεχτ, ενώ το 1990 πραγματοποίησε την πρώτη του εμφάνιση στην Επίδαυρο, με τους "Βαράχους" του Αριστοφάνη. Η "Ειρήνη" ήταν η δεύτερη συμμετοχή του στο Φεστιβάλ Επίδαυρου.

Όσο για το Θανάση Βέγγο συνεργάζεται για πρώτη φορά με το "Ανοιχτό", για τέταρτη, όμως, με το Γιώργο Μιχαηλίδη, ο οποίος τον έχει ήδη σκηνοθετήσει το 1976 σε μία τηλεταινία για την ΕΤ1, το 1977 στην κωμωδία "Ο τρελός μετανάστης", που είχε ο ίδιος γράψει και με την οποία ο Θανάσης Βέγγος περιόδευσε στο εξωτερικό και, στη συνέχεια, την ίδια χρονιά, στο σπονδυλωτό μουσικό θέαμα "Μαμ, κακά, κοκό και νάνι", που και πάλι είχε γράψει ο σκηνοθέτης μαζί με το Γιάννη Ξανθούλη.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Γεννήθηκε, κατά πάσα πιθανότητα, στην Αθήνα, ανάμεσα στο 457 και στο 445 π.Χ. και πέθανε γύρω στο 390 με 380 π.Χ. Έμμεσες ενδείξεις τον συνδέουν με την Αίγινα, όπου είχε κάποια κτηματική περιουσία.

Άρχισε τη σταδιοδρομία του ως κωμικός ποιητής με τους χαμένους "Δαιταλές", το 427 π.Χ., στις αρχές του Πελοποννησιακού πολέμου και κατά τη διάρκεια του πολέμου αυτού (431 - 404 π.Χ.), ήταν που έγραψε τις περισσότερες κωμωδίες του.

Ως έργα του αναφέρονται με τους τίτλους τους σαράντα τέσσερις κωμωδίες, από τις οποίες σώζονται οι έντεκα ("Αχαρνές", "Ιππής", "Νεφέλες", "Σφήκες", "Ειρήνη", "Ορνιθες", "Λυσιστράτη", "Θεσμοφοριάζουσαι", "Βάτραχοι", "Εκκλησιάζουσαι", "Πλούτος"), που απλώνονται από το 425 έως -πιθανολογείται- το 388 π.Χ.

Ο ποιητής, προφανώς, ανήκε στην τάξη των μικροκτηματιών και μικροτεχνιτών, που ένιωσαν για καλά στο πετσί τους τις συνέπειες του πολέμου και που αναζητούσαν τα αίτια των αλληπάλληλων εθνικών πληγμάτων και της κρίσης των ηθικών αξιών στην πολεμοκαπηλεία και στις ανατρεπτικές θεωρίες της εποχής, αντίστοιχα, αντιμετωπίζοντας με κριτική διάθεση τον τρόπο λειτουργίας της δημοκρατίας και με διάθεση νοσταλγίας το παρελθόν.

Ο Αριστοφάνης εμφανίζεται συντηρητικός και ειρηνόφιλος—ένας "αφελής δημοκράτης", που δε χάνει την ευκαιρία, κάθε τόσο, να εκφράζει τη συμπάθειά του προς την αγροτική τάξη. Στόχοι του ήταν οι στόχοι του Αθηναίου μεσοαστού : οι πολεμοκάπηλοι στρατιωτικοί, όπως ο Λάμαχος, οι τολμηροί—και ίσως δημαγωγοί—πολιτικοί, όπως ο Κλέων, οι φιλόσοφοι που δίδασκαν νέες μεθόδους, όπως ο Σωκράτης, οι τραγικοί που ανέτρεπαν καθιερωμένες αξίες, όπως ο Ευριπίδης, οι εκμεταλλευτές της θρησκείας. Το πολιτικό του ρολόι είχε σταματήσει στην ώρα του Θεμιστοκλή και του Αριστείδη.

Οξύτατος σαρκαστής πάντως, ο Αριστοφάνης δημιούργησε την πολιτική κωμωδία και φαίνεται ότι κόμισε νέο κωμικό ήθος. Αποτελεί το μοναδικό εκπρόσωπο της Αρχαίας - και εν μέρει της Μέσης - Αττικής Κωμωδίας, που έφτασαν ως τις μέρες μας ατόφια έργα του, γεγονός που σημαίνει ότι στάθηκε ο δημοφιλέστερος όλων.

Βιβλιογραφία

Αλέξης Σολομός. Θεατρικό λεξικό. Αθήνα, Κέδρος, 1989. - Ιστορία του Ελληνικού Έθνους. Τόμος Γ2. "Κωμωδία : Αριστοφάνης" (Ν. Χουρμουζιάδης). Αθήνα, "Εκδοτική Αθηνών", 1972.
Αριστοφάνης. Ειρήνη. Μετάφραση - εισαγωγή - σχόλια Κώστας Τοπούζης. Διεύθυνση σειράς Κώστας Μπαλάσκας. Αρχαίο Ελληνικό Θέατρο. Αθήνα, "Επικαιρότητα", 1994. - Κ. J. Dover. Η κωμωδία του Αριστοφάνη. Μετάφραση Φάνης Ι. Κακριδής. Αθήνα, Μορφωτικό Ίδρυμα Εθνικής Τραπέζης, 1981. - Κώστας Γεωργουσόπουλος. Κλειδιά και κώδικες θεάτρου. Ι. Αρχαίο δράμα. Αθήνα, "Βιβλιοπωλείον της Εστίας", 1982.
Hilaire van Daele. Aristophane. Τόμος Β'. Paris, "Les Belles Lettres", 1948 (από το πρόγραμμα της παράστασης του "Αμφι-Θεάτρου", Αθήνα, 1984).

" ΕΙΡΗΝΗ "

Διδάχτηκε το Μάρτιο του 421 π.Χ. στα Μεγάλα Διονύσια και απέσπασε το Β΄ βραβείο.

Το 423 π.Χ., οι πολεμόχαροι αρχηγοί της Αθήνας και της Σπάρτης, ο Κλέων και ο Βρασίδης, πέθαναν σχεδόν ταυτόχρονα κατά την εκστρατεία στη Θράκη—ο πρώτος από φυσικά αίτια, ο δεύτερος σκοτώθηκε—και οι δύο πόλεις είχαν νιώσει την ανάγκη να σταματήσουν τις εχθροπραξίες. Η "Ειρήνη" γράφτηκε κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων, (ως προς τις οποίες ιδιαίτερα διαφωνούσαν ορισμένοι σύμμαχοι των δύο κουρασμένων αντιπάλων) και παίχτηκε λίγες μέρες πριν από την υπογραφή της "Νικίειου ειρήνης", η οποία διέκοψε πρόσκαιρα—για επτά χρόνια—τον Πελοποννησιακό πόλεμο. Γι' αυτό ακριβώς και η κωμωδία αποτελεί, ειδικά στη σκηνή της απελευθέρωσης της Ειρήνης, απεικόνιση των ημερών.

Ο γερο-αμπελουργός Τρυγαίος καβαλάει ένα γιγάντιο κοπροφάγο σκαθάρι, που εξέτρεφε ειδικά για την περίπτωση και πετάει στον ουρανό με σκοπό να πληροφορηθεί από το Δία τι σχέδια έχει για τους Έλληνες που αλληλοσπαράσσονται. Στον Όλυμπο, όμως, συναντά μόνον τον Ερμή, που τον πληροφορεί ότι οι θεοί ... πήραν των ομματιών τους και έφυγαν κάπου ψηλότερα, για να μη βλέπουν και ακούν τις πράξεις των Ελλήνων, αφήνοντας στη θέση τους τον Πόλεμο, που έχει ρίξει σε βαθιά σπηλιά την Ειρήνη και αλωνίζει. Ο Τρυγαίος δωροδοκεί τον Ερμή, τον παίρνει με το μέρος του και με τη βοήθεια ενός Χορού από αγρότες κυρίως, διαφόρων περιοχών, ανασύρουν την Ειρήνη και μαζί της την Οπώρα (που συμβολίζει την καρποφορία) και τη Θεωρία (παρούσα σε γιορτές και αγώνες).

Με τη χαρούμενη επάνοδό τους στη γη, διάφοροι παράσιτοι και επαγγελματίες που τους έτρεφε ο πόλεμος διαμαρτύρονται, αλλά βγαίνουν χαμένοι, γιατί το "λόγο" έχει πλέον, αν και βουβή, η Ειρήνη. Ο Τρυγαίος παραδίδει τη Θεωρία στη Βουλή και στους Πρυτάνεις και παντρεύεται την Οπώρα. Η κωμωδία

τελειώνει με το γαμήλιο γλέντι.

Στη σύγχρονη Ελλάδα παράσταση της "Ειρήνης" στα νεοελληνικά εντοπίζεται το 1919. Σκηνοθέτης ήταν ο Μιλτιάδης Λιδωρίκης και Τρυγαίος ο Χριστόφορος Νέζερ, που αξιώθηκε, κατά τη μακρά σταδιοδρομία του, να αναδειχθεί στο μόνο ως τώρα ηθοποιό που κατάφερε να παίξει όλες τις κωμωδίες του Αριστοφάνη—αυτή ήταν η πρώτη του.

Χρειάστηκε να περάσουν σαράντα πέντε χρόνια για να παρουσιαστεί και πάλι η "Ειρήνη". Αυτή τη φορά (1964), από το "Άρμα Θεάτρου", με σκηνοθέτη τον Πέλο Κατσέλη και Τρυγαίο το Βασίλη Ανδρεόπουλο.

Την ίδια χρονιά παρουσίασε και το Εθνικό για πρώτη φορά την κωμωδία (Επίδαυρος - σκηνοθεσία Αλέξης Σολομός - Τρυγαίος και πάλι ο Χριστόφορος Νέζερ). Η δεύτερη ήταν το 1983, πάντα στην Επίδαυρο, με σκηνοθέτη τον Κώστα Μπάκα και στον κύριο ρόλο το Θύμιο Καρακατσάνη. Στο Κ.Θ.Β.Ε. την "Ειρήνη" ανέβασε το 1967 ο Κανέλλος Αποστόλου με το Γιάννη Αργύρη.

Η ενθουσιώδης, λαϊκή, πανηγυριώτικη "Ειρήνη" του Κάρουλου Κουν με το "Θέατρο Τέχνης" και η κομφόταπ του Σπύρου Ευαγγελάτου με το "Αμφι-Θέατρο" και με το Γιώργο Μικαλακόπουλο το 1984 (και στην επανάληψη του 1987 με το Σταύρο Παράβα) προξένησαν αίσθηση.

Πιο πρόσφατα ανεβάσματα είναι του Χρήστου Τσάγκα με το "Παλκοσένικο" και το Λάμπρο Τσάγκα (1992, σε κλειστό θέατρο) και του Κώστα Μπάκα με το ΔΗ.Π.Ε.Θ.Ε. Καλαμάτας και το Γιάννη Μόρτζο (1993).

Ας σημειωθεί μεταξύ των πολλών παραστάσεων και μία στην ποντιακή διάλεκτο! Ανεβάστηκε το 1985, 1987 και 1988 από τη "Νέα Ποντιακή Σκηνή", με το Λάζο Τερζά στους ρόλους του σκηνοθέτη και του Τρυγαίου.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΡΗΓΙΑΝΝΗΣ

Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Η "Ειρήνη" του Αριστοφάνη παίχτηκε το 421 π.Χ., μέσα στην καρδιά του Πελοποννησιακού πολέμου. Η φρίκη είχε τυλίξει την Αθήνα. Η πανούκλα που θέρριζε, η αφανισμένη γη από τα σπαρτιατικά στρατεύματα, οι νεκροί, η πείνα. Ο κλασικός κόσμος, αυτό το ασύγκριτο κάλλος, αυτοκτονούσε, πίνοντας για κώνειο τις δικές του αντιφάσεις, την ανικανότητά του να δει πέρα από τις τοπικιστικές φιλοδοξίες.

Η "Ειρήνη" είναι μια κωμωδία. Πόσος σπαραγμός, όμως, κρύβεται πίσω από το άφθονο γέλιο που προκαλεί, πόση αγωνία καλύπτει πίσω από την κωμική μάσκα. Δεν έχουμε παρά να διαλέξουμε για τόπο συγγραφής και παράστασης ένα σημερινό απελπισμένο τόπο σαν τη Βοσνία, για να νιώσουμε το ρίγος που τη διαπερνάει. Όλος ο λαός που είχε μαζευτεί εκείνη τη μαρτυρική μέρα κάτω από την Ακρόπολη, στο θέατρο του Διονύσου, για να παρακολουθήσει την "Ειρήνη" του Αριστοφάνη, ταξίδεψε μαζί με το σκατομπούρμπουλα ως το παλάτι του Δία για να φέρει πίσω στη γη την Ειρήνη. Ο Τρυγαίος ήταν όλο το κοινό. Γι' αυτό στην παράστασή μας ο Χορός, για μάσκα, έχει το πρόσωπο του Θανάση Βέγγου, που ερμηνεύει το σύγχρονο Τρυγαίο.

Να λοιπόν: ένα έργο, που γράφτηκε πριν από σχεδόν 2.500 χρόνια, γίνεται τραγικά επίκαιρο στις μέρες μας. Μια κωμωδία! Πιστεύω πως το κοινό θα γελάσει πολύ στην παράστασή μας. Ας αφουγκραστεί όμως, πίσω από την κωμική ευφορία του ποιητή μας, την αγωνία που γέννησε το έργο. Αυτή έχει τη μεγαλύτερη σημασία.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

ΤΕΤΑΡΤΗ 23 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΩΡΑ 9.00 Μ.Μ.

Ίσως είναι ένας από τους ελάχιστους που επιμένει στα βασικά. Στους βασικούς ήχους, σε πέντε βασικές λέξεις και στις αστόλιστες ιστορίες που αν έχουν ανάγκη το στόλισμα για να μας πουν δυο πράγματα, τότε είναι απλές τροπολογίες σε μαραμμένα νομοσχέδια. Όταν φτάνεις στην ψύχα του αμυγδάλου, δεν έχεις λόγους να κρατήσεις και τα τσόφλια, εκτός αν θέλεις να κλέψεις στο ζύγι.

Δεν υπάρχουν βαριά και ασήκωτα νοήματα. Απλές ιστορίες ανθρώπων και καταστάσεων είναι όλα. Ίσως όχι όλες τους τόσο απλές, αλλά σίγουρα λιτές σε φαντασμαγορικά τρυκ και σπατάλες σε ψυχή.

Ο τρόπος που έχεις επιλέξει να στήσεις τις ιστορίες σου, σε μπερδεύει. Τα χάνεις, τόσο στις μεγάλες σου στιγμές, όσο και στις φθηνότερες. Ικανός τόσο για τον πρωισμό όσο και για το πούλημα.

Όλα αυτά ίσως ακούγονται λιγάκι σοφιστική, οπότε ας του χαράξουμε τον κύκλο λίγο διαφορετικά. Ένας σοφός άνθρωπος λίγο πριν το τέλος της ζωής του, βρίσκει έναν πιτσιρικά που παίζει με τα χρώματα. Τον πλησιάζει και του λέει ότι έχει πιάσει με τα χεράκια του το νόημα της ζωής. Ο πιτσιρικάς "τα χρειάστηκε", έβαλε τα κλάματα και φώναζε τη μαμά του.

Ήταν αδύνατον να καταλάβει τότε, αυτό που θα έπρεπε να καταλάβει μετά από 50 χρόνια, κι ας το είχε στα χέρια του. Στο ζύγι μπορείς να κλέβεις, αλλά στο χρόνο ποτέ.

Οδυσσέας Ιωάννου

"Προς παν ευήκοον ους..."

"Η ταμπελίτσα που γράφει "Όταν κινδυνεύεις παίζε την πουρούδα", ήταν γραμμένη σαν οδηγία στη σκοπιά του φυλακίου του Αγίου Κασσιανού της Λευκωσίας, ένα πολύ ευαίσθητο σημείο της "Πράσινης Γραμμής" με πολλά επεισόδια μέχρι τη στιγμή που ανέλαβε ο Ο.Η.Ε την επιτήρηση της περιοχής. Άδειασαν τότε τα φυλάκια εκατέρωθεν, μπορέσαμε και τρυπώσαμε μαζί με το φίλο μου Σύμη και την είδα καρφωμένη σε ένα απ' τα δοκάρια της οροφής του κασκάματος.

Πουρούδα είναι το "κλάζον" του ποδηλάτου στο Κυπριακό γλωσσικό ιδίωμα και βέβαια δίπλα στην ταμπελίτσα κρέμονταν από ένα καρφί η πουρούδα. Είναι πολύ εντυπωσιακό το ότι ενώ υπάρχει τόση τεχνολογία στα χέρια μας, όταν πρόκειται για τόσο ζωτικής σημασίας ζήτημα, δεν εμπιστευόμαστε κανένα διάμεσο, όπως ασύρματους, ηλεκτρισμό, συναγερμούς κ.λπ. και συνδέεται το κέρι κατ' ευθείαν με την ηχητική πηγή για να καλέσει σε εγρήγορση. Κάπως έτσι έχουν παραχθεί και οι ήχοι της νέας συλλογής "Όταν κινδυνεύεις παίζε την πουρούδα" και η ίδια τάση να ακουμπήσει καγείς σε όσο το δυνατόν βασικότερα και στερεότυπα πράγματα, διέπει τις συνθέσεις που περιέχει".

Θεσσαλονίκη, Άνοιξης 1995

Νίκος Παπάζογλου

ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ο Νίκος Παπάζογλου γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη και πρωτοασχολήθηκε συστηματικά με τη μουσική σε συγκρότημα της περιόδου '65 - '70.

Εκείνη την περίοδο έφτιαξε τα πρώτα του τραγούδια μερικά από τα οποία τραγούδησε ο Πασχάλης επίσης ένα μικρό στούντιο με χειροποίητα μηχανήματα στη Θεσσαλονίκη.

Το '72 με ένα πολύ καλό συγκρότημα που αποτελούνταν από Θεσσαλονικιούς μουσικούς και ονομάστηκε ΖΗΛΩΤΗΣ (ZEALOT) επιχείρησε να κατακτήσει τη διεθνή αγορά κατά το πρότυπο των APHRODITES CHILD, γι' αυτό μετακόμισε στο Aachen της Δ. Γερμανίας.

Φτιάχτηκαν τότε 6 τραγούδια που ηχογραφήθηκαν στο Μιλάνο αλλά υπάρχουν μόνο σε συλλογές φίλων.

Το '76 στους Αχαρνές του Δ. Σαββόπουλου συναντιέται με το Ρασούλη και το '78 η "καλή παρέα" (Μανώλης Ρασούλης, Νίκος Ξυδάκης, Διονύσης Σαββόπουλος και Νίκος Παπάζογλου) φτιάχνει την "Εκδίκηση της Γυφτιάς" στο νεόδμητο Αγροτικόν Νο 3 στην Τούμπα της Θεσσαλονίκης.

Ακολουθεί ο δίσκος "ΔΗΘΕΝ" και το '83 όλα όσα υπήρχαν σε σχέδια, σημειώσεις και χαμπλόφωνες ηχογραφήσεις μαζεύονται στο δίσκο "ΧΑΡΑΤΣΙ" που προτείνει ένα "είδος μικτό και μόνιμο".

Με το συγκρότημα "Ταχεία Θεσσαλονίκης" που είναι μια ιδέα όπως ο ΠΑΟΚ και τα μέλη τους έχουν εν τω μεταξύ αλλάξει αρκετές φορές, ενώ παραμένει στο "σχήμα" περιοδεύει και παίζει ζωντανά όπου τον φωνάζουν.

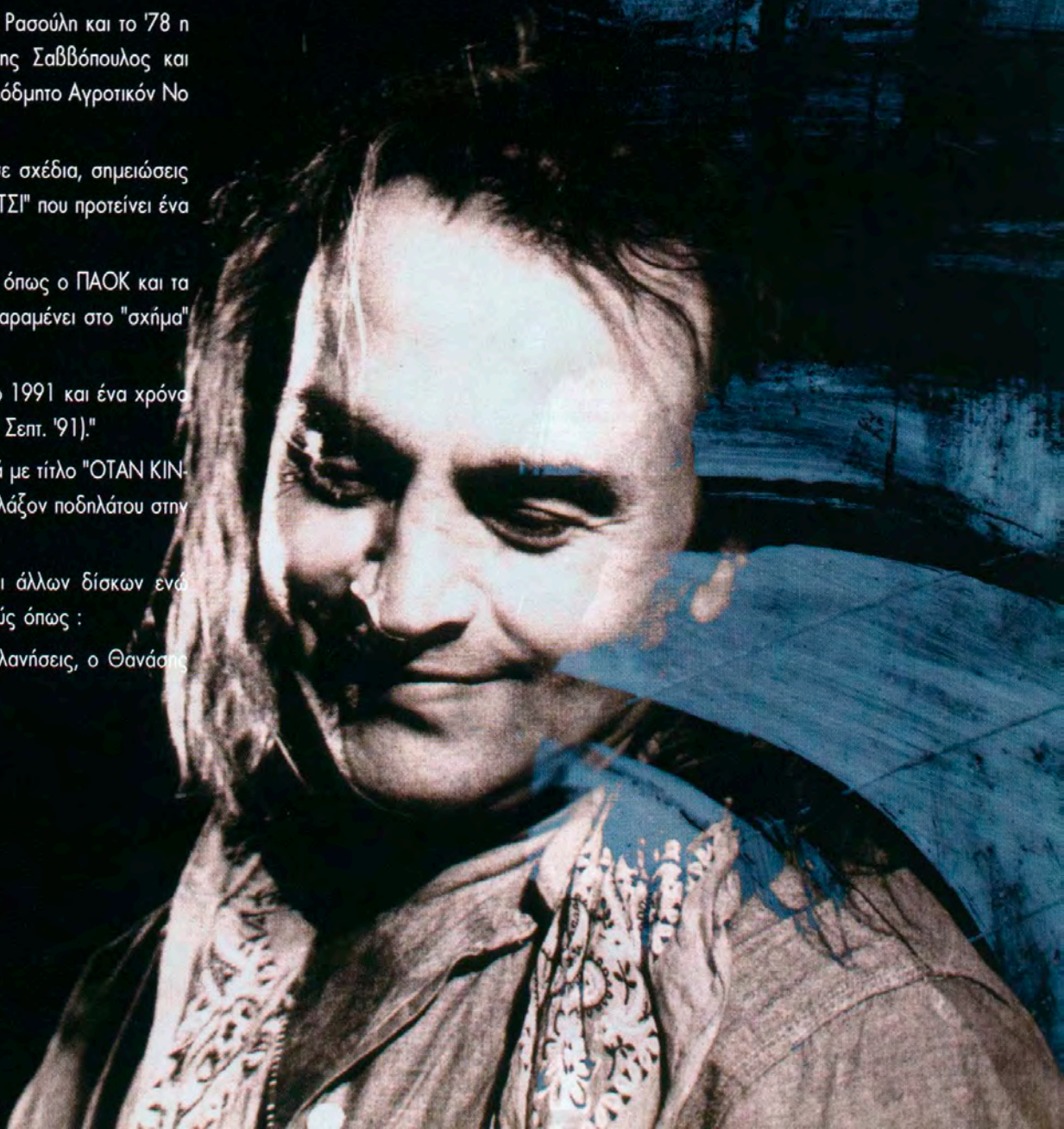
Ακολουθεί ο δίσκος "ΜΕΣΩ ΝΕΦΩΝ" το '86, τα "ΣΥΝΕΡΓΑ" το 1991 και ένα χρόνο αργότερα η "ΖΩΝΤΑΝΗ ΗΧΟΓΡΑΦΗΣΗ ΣΤΟ ΛΥΚΑΒΗΤΤΟ (30 Σεπ. '91)".

Πρόσφατα κυκλοφόρησε η τελευταία του δισκογραφική δουλειά με τίτλο "ΟΤΑΝ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙΣ ΠΑΙΞΕ ΤΗΝ ΠΟΥΡΟΥΔΑ" ("πουρούδα" σημαίνει το κλάζον ποδηλάτου στην κυπριακή διάλεκτο).

Ο Νίκος Παπάζογλου επιμελείται επίσης τις παραγωγές και άλλων δίσκων ενώ παράλληλα ανακαλύπτει ταλέντα και αξιόλογους τραγουδοποιούς όπως :

ο Σωκράτης Μάλαμας, ο Ορφέας Περίδης, οι Μικρές Περιπλανήσεις, ο Θανάσης Παπακωνσταντίνου κ.ά.

Ο Νίκος Παπάζογλου ζει και εργάζεται στη Θεσσαλονίκη.

Η "Λοξή Φάλαγγα" ανανεωμένη από τις ατέλειωτες εφεδρείες της αποτελείται από τους εξής μουσικούς:

Τύμπανα Μιχάλης Καπλίδης

Κρουστά Κώστας Παγωνίδης

Μπάσο Γιάννης Κολοβός

Ακουστική κιθάρα Γιάννης Αλεξανδρής

Ηλεκτρική κιθάρα Μπάμπης Παπαδόπουλος

Πιάνο Γρηγόρης Σημαδόπουλος

Βιολί Γιώργος Γανωτής

Μπουζούκι Βαγγέλης Λιόλιος

Τη φροντίδα για τα ηχητικά και τους φωτισμούς έχει η Άλφα Θεσσαλονίκης με υπεύθυνο τον Παναγιώτη Αθαναλίδη.

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΗΣ ΓΥΦΤΙΑΣ

ΤΑ ΔΗΘΕΝ

ΧΑΡΑΤΣΙ

ΜΕΣΩ ΝΕΦΩΝ

ΣΥΝΕΡΓΑ

ΖΩΝΤΑΝΗ ΗΧΟΓΡΑΦΗΣΗ ΣΤΟ ΛΥΚΑΒΗΤΤΟ (30 Σεπτ. '91)

ΟΤΑΝ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙΣ ΠΑΙΞΕ ΤΗΝ ΠΟΥΡΟΥΔΑ

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΠΕΜΠΤΗ 24 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΩΡΑ 9.00 Μ.Μ.

Μια από τις πιο αξ

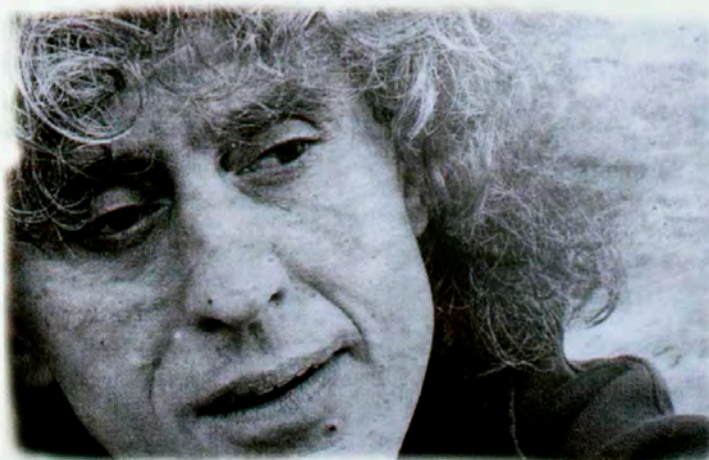
ANGELO BRANDUARDI

Ο ΠΡΟΣΕΚΤΕΣ

περιπτώσεις τραγουδοποιών, ο Angelo Branduardi είναι σίγουρα μια τελείως προσωπική και απόλυτα διαφορετική περίπτωση από κάθε άλλο σύγχρονο Ιταλό δημιουργό. Με πρώτη μουσική του ύλη, μελωδίες και ακούσματα του παραπέμπουν σε πολύ παλαιότερες εποχές, δημιούργησε το προσωπικό του ύφος ή για να ακριβολογούμε τη δική του σχολή.

Άνθρωπος με πολιτικές, κοινωνικές και καλλιτεχνικές ανησυχίες, αλλά και ταυτόχρονα γεμάτος παιδικές ανησυχίες ο Branduardi

φτιάχνει εικόνες δανειζόμενος τότε στίχους παλαιότερων ποιητών και τότε παιδικά παραμύθια.

Ακούγοντας τα τραγούδια του Branduardi περνούν ασυνείδητα αμέτρητες εικόνες, ενώ η μελωδική τους γραμμή σε παραπέμπουν σε εποχές που το τραγούδι ήταν τρόπος ζωής.

Πραγματικά τα τραγούδια του Branduardi είναι μια πρωτόγνωρη εμπειρία και με το πρώτο άκουσμα όχι μόνο γοητεύουν αλλά και συνεπαίρνουν τον ακροατή.

Το μουσικό σχήμα του Angelo Branduardi αποτελείται από τους:

Angelo Branduardi,
κιθάρα, βιολί, αρμόνικα
Maurizio Fabrizio,
κιθάρα, πιάνο
Claudio Guidetti,
κιθάρα, πλήκτρα,
μπάσο, stick
Ellade Bandini,
ντραμς

ANGELO BRANDUARDI ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ο Angelo Branduardi γεννήθηκε το 1950 σε μια φάρμα έξω από το Μιλάνο. Πέρασε το μεγαλύτερο μέρος της παιδικής του ηλικίας στη Τζένοα όπου και σπούδασε βιολί και έδωσε την πρώτη του συναυλία σε κοινό ως σολίστας και μέλος της Conservatory Orchestra.

Στα δεκαπέντε του μετακόμισε με την οικογένειά του στο Μιλάνο. Τον περισσότερο ελεύθερο χρόνο του τον περνούσε μαζεύοντας φρούτα και κάνοντας ώτο-στοπ, ενώ εγκατέλειψε το βιολί και άρχισε να παίζει κιθάρα. Ταυτόχρονα άρχισε να συνειδητοποιεί ότι υπήρχαν πολλά είδη μουσικής από αυτά που του είχε υποδείξει η κλασική μουσική του παιδεία. Τελειώνοντας το σχολείο σπούδασε φιλοσοφία στο Πανεπιστήμιο. Άρχισε να

μελοποιεί τα ποιήματα που έγραφε ο ίδιος καθώς και άλλων ποιητών, όπως για παράδειγμα μια συλλογή ποιημάτων του αγαπημένου του Ρώσου Esehlin. Το "Confessioni di un malandrino" ήταν ένα από τα πρώτα του τραγούδια.

Οι πρώτες του προσπάθειες για μια καριέρα στη μουσική, ήταν άκρως απογοητευτικές. Ήταν έτοιμος να τα παρατήσει όλα και να φύγει για την Αυστραλία, όταν τον ανακάλυψε η RCA και του έδωσε μια ευκαιρία κυκλοφορώντας το πρώτο του άλμπουμ "Angelo Branduardi" το 1974. Η δουλειά αυτή χαρακτηρίστηκε ως επαναστατική από τους νέους μουσικούς και έβαλε τις βάσεις για τη διεθνή αναγνώρισή του.

Το δεύτερο άλμπουμ "La Luna" κυκλοφόρησε από τη RCA το 1975 και σηματοδοτεί το ξεκίνημα της συνεργασίας του με το Maurizio Fabrizio μια συνεργασία που χαρακτήρισε σαφώς τη μουσική του Angelo Branduardi. Και ενώ το "La Luna" είχε σα θέμα του τη φύση, το τρίτο του LP "Alla Fiera Dell' Est", που κυκλοφόρησε το 1976 από την Polygram στην Ιταλία και την Ariola στην Ευρώπη, ασχολείται με τα ζώα. Όλα τα τραγούδια έχουν σα στίχους ιστορίες με βασικούς πρωταγωνιστές ζώα αλλά με σαφή αντιστοιχία στον κόσμο των ανθρώπων.

Για την καλύτερη απόδοση της μουσικής, χρησιμοποίησε στο LP αυτό μια μεγάλη ποικιλία αρχαίων και σπάνιων οργάνων. Το άλμπουμ αυτό βραβεύτηκε από το "Premio della critica Discografica", το βραβείο των Ιταλών κριτικών μουσικής, σαν το καλύτερο άλμπουμ της χρονιάς. Τον Ιανουάριο του 1978 ο Angelo Branduardi κυκλοφορεί το "La ruota d' acqua" στο οποίο συνεχίζει τους πειραματισμούς του πάνω στη δημιουργία νέων και διαφορετικών ήχων. Σ' αυτό το μοναδικό άλμπουμ χρησιμοποιεί πολλά ασυνήθιστα όργανα όπως το "Iauneddas" ένα αρχαίο πνευστό σαν πίπιζα από τη

Σαρδηνία, ενώ χρησιμοποιήθηκαν ειδικές τεχνικές ηχογράφησης που είχαν σαν αποτέλεσμα την επίτευξη μεγαλύτερης από το κανονικό διάρκειας κάθε πλευράς του LP. Στο άλμπουμ υπάρχει ένα 9σέλιδο ένθετο με εικονογράφηση των στίχων από το Mario Conventino.

Το 1978 έκανε την πρώτη του πανευρωπαϊκή περιοδεία. Η επιτυχία επαναλαμβάνεται το 1980 με μια δεύτερη περιοδεία και guests όπως το Stephen Stills και το Richie Havens.

Στο διάστημα μεταξύ των δύο περιοδειών κυκλοφόρησε το "Cogli la prima Mela" που έφερε την παγκόσμια αναγνώρισή του και βραβεύτηκε σαν το καλύτερο LP από τους Γερμανούς κριτικούς. Η πιο επιτυχημένη ζωντανή εμφάνισή του έγινε στο Παρίσι όταν έπαιξε στο "Fate De L' Humantile" μπροστά σε κοινό 200.000 ατόμων. Η ηχογράφηση αυτής της συναυλίας είναι το τριπλό άλμπουμ "Concerto". Η Γαλλική έκδοση του "Cogli la prima Mela" βραβεύτηκε επίσης από τους Γάλλους κριτικούς.

Το 1981 συνεργάζεται ξανά με τον Buckmaster για το άλμπουμ "Branduardi". Την επόμενη χρονιά βραβεύεται ξανά από τους Γερμανούς σαν ο καλύτερος μουσικός του 1982. Την ίδια χρονιά συμμετέχει στο Νο 1 Γαλλικό show "Le Grand Echiquier" με ένα τρίωρο ζωντανό πρόγραμμα.

Το 1983 κυκλοφορεί το "Cercano L' Oro" ηχογραφημένο με το Maurizio Fabrizio, ενώ ακολουθούν 50 συναυλίες σε επτά χώρες. Την ίδια χρονιά ξεκινάει τη σχέση του με τον κινηματογράφο όταν γράφει το πρώτο soundtrack για την ταινία του Luigi Magni "State buoni se potete". Ακολουθούν τα "Mano", "Secondo Ponzio Pilato" του Luigi Magni και "Luci Lontane" του Aurelio Chiesa.

Μετά τη συλλογή "Canzoni d' Amore" (1984), της οποίας τα έσοδα από το δίσκο και τις συναυλίες που ακολούθησαν προσφέρθηκαν στην UNICEF, ο Branduardi αποφασίστηκε στην προσπάθεια να μελοποιήσει τα ποιήματα του William Butter Yates και κυκλοφόρησε το άλμπουμ "Branduardi Canta Yates".

60 συναυλίες στην Ευρώπη (Γαλλία, Γερμανία, Ολλανδία, Αυστρία και Ελβετία) και η περιοδεία του στην Ιταλία ήταν η επιβεβαίωση της αξίας του καλλιτέχνη.

Το 1988 ψάχνει για νέες μουσικές κατευθύνσεις και κυκλοφορεί το "Rane e Rose" με τη συμμετοχή της γυναίκας του Luisa και ακολουθεί άλλη μια ευρωπαϊκή περιοδεία με 90 συναυλίες.

Το 1990 ο Angelo Branduardi υπογράφει παγκόσμια συμφωνία με την EMI Ιταλίας και κυκλοφορεί το πρώτο "Best of" μια συλλογή με τραγούδια που ήταν πιο κοντά στο πνεύμα της δουλειάς του τα τελευταία χρόνια. Σ' αυτή τη συλλογή ο Branduardi ξαναδουλεύει τα αγαπημένα του τραγούδια και τα παρουσιάζει δίνοντάς τους μια νέα ερμηνεία.

Το 1993 είναι η χρονιά που κυκλοφόρησε το άλμπουμ "Si ruo fare". Στις 15 Ιανουαρίου 1995 κυκλοφόρησε και στην Ελλάδα το τελευταίο του άλμπουμ με τίτλο "Domenica e Lunedì".

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ

Angelo Branduardi '74	1974	RCA
La luna	1975	RCA
Alla fiera dell'est	1976	Polydor
La pulce dell'acqua	1977	Polydor
Cogli la prima mela	1979	Polydor
Branduardi	1981	Polydor
Cercando l'oro	1983	Polydor
Branduardi canta	1985	Polydor
Yeats Pane e rose	1988	Polydor
Il ladro	1991	Polydor
Si può fare	1993	EMI
Domenica e lunedì	1994	EM
Gulliver, la luna e altri disegni	1980	Polydor
Incontro con Angelo Branduardi	1977	RCA
Canzoni d'amore	1984	Polydor
Confessioni di un malandrino	1992	Polydor
Musiche da film	1993	EMI
Concerto	1980	Polydor

Soundtracks

State buoni se potete	1983	Polygram
Momo	1986	Polygram
Secondo Ponzio Filato	1988	Polygram

Συμμετοχές

Roberto Vecchioni's "SAMARCANDA"	1977	Philips
Artisti vari / Various Artists 's	1986	CBS
POETS IN NEW YORK		
Italy for Africa "VOLARE"	1985	CBS
Zachary Richard's "SNAKE BITE LOVE"		
"IL VOLO DI VOLODIA"		
CLUB TENCO		
Banco del Mutuo Soccorso		
"COME IN ULTIMA CENA"		

Γαλλικές Ηχογραφήσεις

Confessions d'un malandrin
 'A la foire de l'est
 La demoiselle
 Va où le vent te mène
 Branduardi 81
 Tout l'or du monde
 Du pain et des roses
 Ca se fait
 Dimanche e lundi

Αγγλικές Ηχογραφήσεις

Highdown Fair
 Fables and fantasies
 Life is the only teacher

Ισπανικές Ηχογραφήσεις

Confesiones de un malandrin

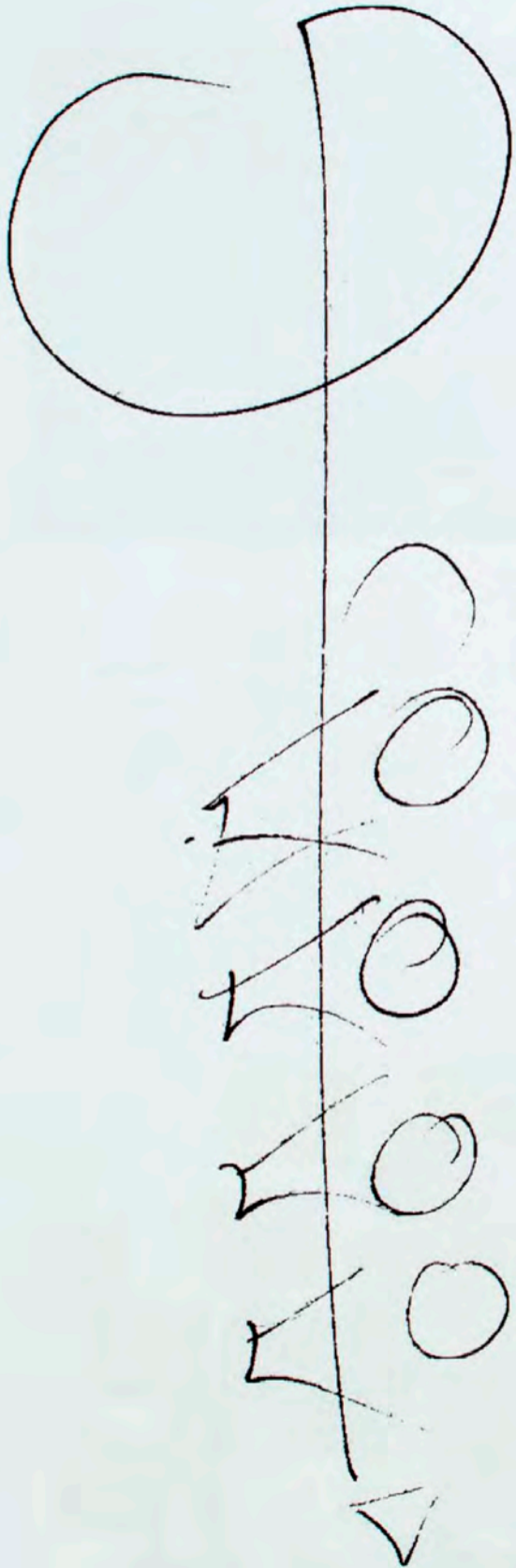

ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 25 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΣΑΒΒΑΤΟ 26 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΩΡΑ 9.00 Μ.Μ.

Πέρα από τις προσωπικές μας επιλογές υπάρχουν κάτι τυχαίες στιγμές οι οποίες δεν καταγράφονται αμέσως, αλλά μας ορίζουν και σε κάποιες ιδιαίτερες περιπτώσεις μας χαρακτηρίζουν κιόλας.

Πόσες φορές ενώ ήσουν αφηρημένος και χάζευες τα "δικά" σου έτυχε ν' ακούσεις

ένα τραγούδι με το Νταλάρα από το ανοιχτό ραδιόφωνο του διπλανού διαμερίσματος ή από το κασσετόφωνο των απέναντι; Πόσο χρόνων ήσουν την πρώτη φορά; Οι συνομήλικόι μου με το ζόρι συμπληρώναμε τα τρία.

Τέσσερεις - πέντε ερμηνευτές υπάρχουν, οι οποίοι έχουν ανάγει αυτό το "τυχαίο" σε γεγονός μόνιμου αιφνιδιασμού. Βέβαια, τώρα πια δεν αιφνιδιαζόμαστε γιατί συνειδητά ή όχι παρακολουθούμε ολόκληρη την κίνηση και μπορούμε ευκολότερα να προβλέψουμε την κατάληξή της. Μια πέτρα που πέφτει στη λίμνη δημιουργεί δεκάδες κυκλικά κυματάκια. Αν βρίσκεσαι στην επιφάνεια του νερού, ένα απ' αυτά σίγουρα θα σε πετύχει.

Στην Ελλάδα του '95 είναι αδύνατον να κρυφτείς από το ελληνικό τραγούδι, ακόμη κι αν δεν το αγαπάς ιδιαίτερα. Οι "συλλήψεις" του, οι ιδέες του, το πάθος του, μας παρακολουθούν, μας φωτογραφίζουν και μας εξηγούν.

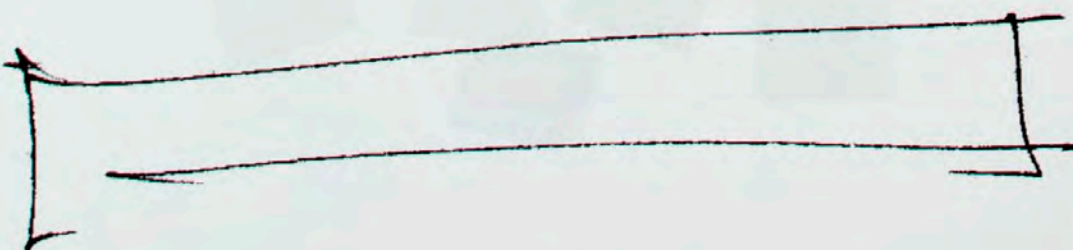
Το ελληνικό τραγούδι "χαφιεδίζει" τις στιγμές μας. Αν δε μας αγαπούσε τόσο θα

μας "κάρφωνε" στον πρώτο τυχόντα. Ξέρει πολλά. Περισσότερα απ' όσα παραδεχόμαστε στον ίδιο μας τον εαυτό.

Ο Γιώργος Νταλάρας έχει τη στόφα του μεγάλου ερμηνευτή που μεσολαβεί και σε συμφιλιώνει μ' αυτή τη "μεγάλη δύναμη" - το τραγούδι.

Μια διαρκής ταλάντευση που μέσα από το όνειρο, μας βοηθάει να βρίσκουμε πάντα τις "σταθερές" μας.

Οδυσσέας Ιωάννου

ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΤΑΛΑΡΑΣ

Συμμετέχουν
Αναστασία Μουτσάτσου
Αθηνά Μόραλη
Τάκης Μπουρμάς
και οι Οπισθοδρομικοί

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Α' ΜΕΡΟΣ Β' ΜΕΡΟΣ

Εισαγωγή

Η ΕΛΛΑΔΑ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ (Γιώργος Νταλάρας)
Γιώργου Ανδρέου

ΜΝΗΜΕΣ (Ορχηστρικό)

ΕΝΑΡΞΗ
από το Μάνο Χατζιδάκι στο Βασίλη Τσιτσάνη

ΛΟΓΙΑ ΚΛΕΙΔΩΜΕΝΑ (όλοι)
Βασίλη Παϊτέρη - Βασίλη Κωνσταντινίδη
"1.000 ΚΑΙ ΜΙΑ ΝΥΧΤΕΣ" (Αθηνά Μόραλη)
του Μίνου Μάτσα και του Άκου Δασκαλόπουλου

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟΝ ΝΙΚΟ ΓΚΑΤΣΟ
Γιώργου Ανδρέου
ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΣΗΜΑΔΙΑ (Αναστασία Μουτσάτσου)
Γιώργου Ανδρέου - Νίκου Πορτοκάλογλου

ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΘΗΛΥ (Τάκης Μπουρμάς)

ΚΑΛΩΣ ΤΟΥΣ! Ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΤΑΛΑΡΑΣ τραγουδάει
Γιώργο Ζήκα, Μίνο Μάτσα, Άκο Δασκαλόπουλο, Δημήτρη Λάγιο, Βασίλη Δημητρίου,
Χρήστο Νικολόπουλο, Λευτέρη Παπαδόπουλο, Θάνο Μικρούτσικο-Κώστα Τριπολίτη,
Διονύση Τσακνή, Στάμο Σέμση-Μιχάλη Μπουρμπούλη,
Χειμερινούς Κολυμβητές, Γ. Σπυρόπουλο.

ΟΡΧΗΣΤΡΙΚΟ

Οι Οπισθοδρομικοί
συναντούν την ΕΥΔΟΚΙΑ του Μάνου Λοΐζου

Οπισθοδρομικοί και Ορχήστρα
τραγούδια των Σωκράτη Μάλαμα
& Θοδωρή Παπαδόπουλου

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΤΑΛΑΡΑΣ
σε μια επιλογή από τραγούδια
των Σταύρου Κουγιουμτζή, Μάνου Λοΐζου,
Λευτέρη Παπαδόπουλου, Μάνου Ελευθερίου,
Χάρη & Πάνου Κατσιμίχα κ.ά.

ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΠΛΗΡΗΣ
(όλοι επί σκηνής)
Λαϊκά Τραγούδια των Βασίλη Τσιτσάνη,
Μάρκου Βαμβακάρη, Απόστολου Καλδάρη,
Απόστολου Χατζηχρήστου κ.ά.

MEDLEY (όλοι)

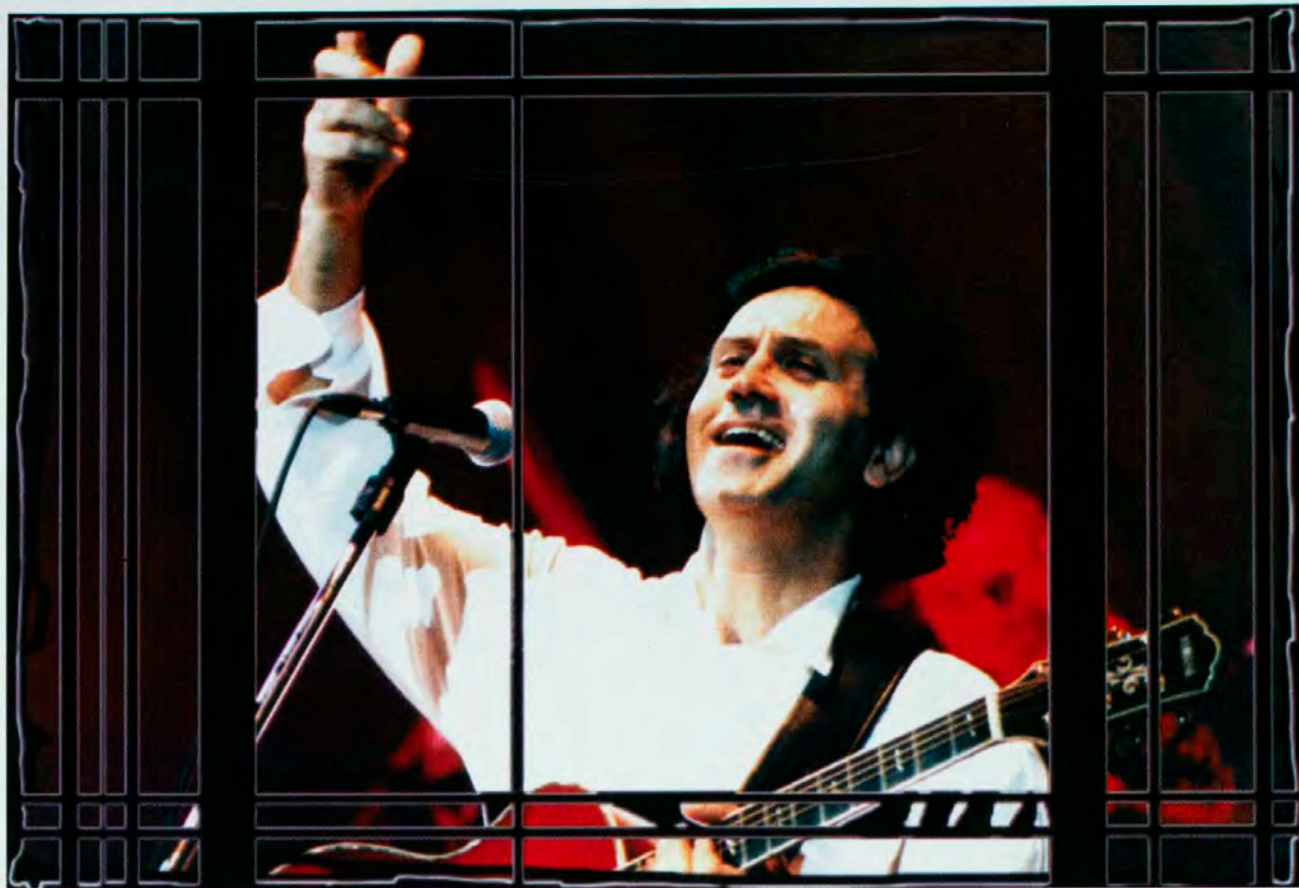
FINALE

ΠΑΙΖΟΥΝ ΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ

Κώστας Γανωσέλης πλήκτρα
Νίκος Ζέρβας πλήκτρα
Χρήστος Ζέρβας κιθάρες, ούτι, μπαγλαμά
Μανώλης Καραντίνης μπουζούκι
Αποστόλης Άνθιμος τύμπανα
Πέτρος Κούρτης κρουστά
σολίστ :

Μάκης Μαυρόπουλος μπουζούκι
Φίλιππος Τσεμπερούλης σαξόφωνο, φλάουτο, φλογέρα
Ενορχηστρώσεις : Γιώργος Νταλάρας, Κώστας Γανωσέλης
Ηχητική - φωτιστική μελέτη - κάλυψη : Κώστας Κωνσταντινόπουλος, Alpha Sound

Ηχοληψία : Βαγγέλης Κουλούρης
Φωτισμοί : Γιάννης Μανιατάκος
Συντονισμός & Καλλιτεχνική Επιμέλεια: Άννα Ραγκούση
Παραγωγή : "Πανελλήνια Πολιτιστική Κίνηση"
Διεύθυνση Παραγωγής : Ανδρέας Καραχάλιος
Σχεδίαση Αφίσας : Άλκηστις Σπηλιώτη
Φωτογραφίες : Ντίνος Διαμαντόπουλος, Δημήτρης Κοιλαούς

ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΤΑΛΑΡΑΣ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ο Γιώργος Νταλάρας γεννήθηκε στην Κοκκινιά του Πειραιά. Ο πατέρας του ήταν λαϊκός μουσικός και οι πρώτες του μουσικές μνήμες είναι στενά δεμένες με το λαϊκό, το δημοτικό και το ρεμπέτικο τραγούδι. Πρωτοεμφανίστηκε στο κοινό σαν κιθαρίστας και τραγουδιστής το 1996, σε ηλικία 16 χρονών. Ηχογράφησε τα πρώτα του τραγούδια το 1968.

Συνεργάστηκε με όλους σχεδόν τους σημαντικούς σύγχρονους Έλληνες συνθέτες και στιχουργούς. Αξίζει να αναφέρουμε αυτούς που στήριξαν και διαμόρφωσαν την καλλιτεχνική του πορεία: ο Απόστολος Καλδάρας, ο Σταύρος Κουγιουμτζής, ο Μάνος Λοΐζος, ο Λευτέρης Παπαδόπουλος, ο Μάνος Ελευθερίου. Το 1973 γνωρίζεται και συνεργάζεται με το Μίκη Θεοδωράκη και στη συνέχεια με το Γιάννη Μαρκόπουλο, το Γιάννη Σπανό, το Χρήστο Νικολόπουλο, ενώ τα τελευταία χρόνια συνεργάστηκε με το Σταύρο Ξαρχάκο, το Θάνο Μικρούτσικο και τον Κώστα Τριπολίτη.

Στην πορεία του ο Γιώργος Νταλάρας πρωτοπαρουσίασε και στήριξε τη δουλειά πολλών νέων συνθετών και τραγουδοποιών, όπως των Χάρη & Πάνου Κατσιμίχα, του Δημήτρη Λάγιου, του Λαυρέντη Μαχαιρίτσα, του Τάκη Μπουρμά. Παράλληλα ασχολήθηκε σοβαρά με το σμυρναϊκό και το ρεμπέτικο τραγούδι, ξαναζωντανεύοντάς το και προσελκύοντας σ' αυτό -μέσα από τους δίσκους και τις ζωντανές αναφορές και εμφανίσεις του - ένα τεράστιο κοινό και κυρίως τη νεολαία.

Έχει ηχογραφήσει 40 περίπου προσωπικούς δίσκους, ενώ συμμετείχε στην ηχογράφηση περισσότερων από 50 σαν ερμηνευτής και σε πολλούς απ' αυτούς σαν παραγωγός, εκφράζοντας έτσι ένα μεγάλο μέρος των πολύπλευρων μουσικών του αναζητήσεων και επιλογών που πολλές φορές δημιούργησαν νέους ήχους ή νέα ρεύματα και τάσεις στη σύγχρονη μουσική έκφραση.

Μέσα στις ιδιαιτερότητες της μουσικής του διαδρομής εντάσσεται η προσπάθειά του να μεταφέρει το λαϊκό τραγούδι απ' τους κλειστούς χώρους διασκέδασης στα θέα-

τρα και στα μεγάλα στάδια, με σημείο αναφοράς βέβαια τις μεγάλες συναυλίες του στο ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ ΣΤΑΔΙΟ της Αθήνας, αρχίζοντας από το Σεπτέμβριο του 1983, όπου γέμισε για δυο συνεχείς βραδιές με 160.000 θεατές.

Εκτός από την Ελλάδα, ο Γιώργος Νταλάρας, από το 1981 περίπου, έχει κάνει πάνω από 200 συναυλίες στις μεγάλες προσωπικές του περιοδείες στην Ευρώπη, την Αμερική, την Αυστραλία, το Ισραήλ, την Κύπρο και παράλληλα έχει συμμετάσχει σε πολλά πολιτικά και πολιτιστικά φεστιβάλ: Κούβα το 1981 με το Μίκη Θεοδωράκη, Βρυξέλλες "Ευρωπαϊκά 1982", Βιέννη "Φεστιβάλ Ειρήνης" 1983, Μόσχα "Φεστιβάλ Νεολαίας" 1985, Παρίσι "Olympia" 1986 και 1987 για 14 συνεχείς παραστάσεις, στα μεγάλα Φεστιβάλ της Ισπανίας (Μαγιόρκα 1989, Μαδρίτη και Τολέδο 1990), καθώς και στη συναυλία για τη Διεθνή Αμνηστία το 1988 στο Ολυμπιακό Στάδιο με τους Sting, Bruce Springsteen, Peter Gabriel και Tracey Chapman. Έχει συνεργασθεί με τους κιθαρίστες Paco de Lucia και Al di Meola σε δίσκους και συναυλίες, στην Ελλάδα και την Αμερική.

Τα τελευταία χρόνια ο Γιώργος Νταλάρας κινητοποίησε την Διεθνή Κοινή Γνώμη για το μεγάλο θέμα της Κύπρου, με αποκορύφωμα τις δύο μεγάλες συναυλίες που έδωσε στο Wembley Arena στο Λονδίνο το 1992 και στο Palais des Congres στο Παρίσι το 1993.

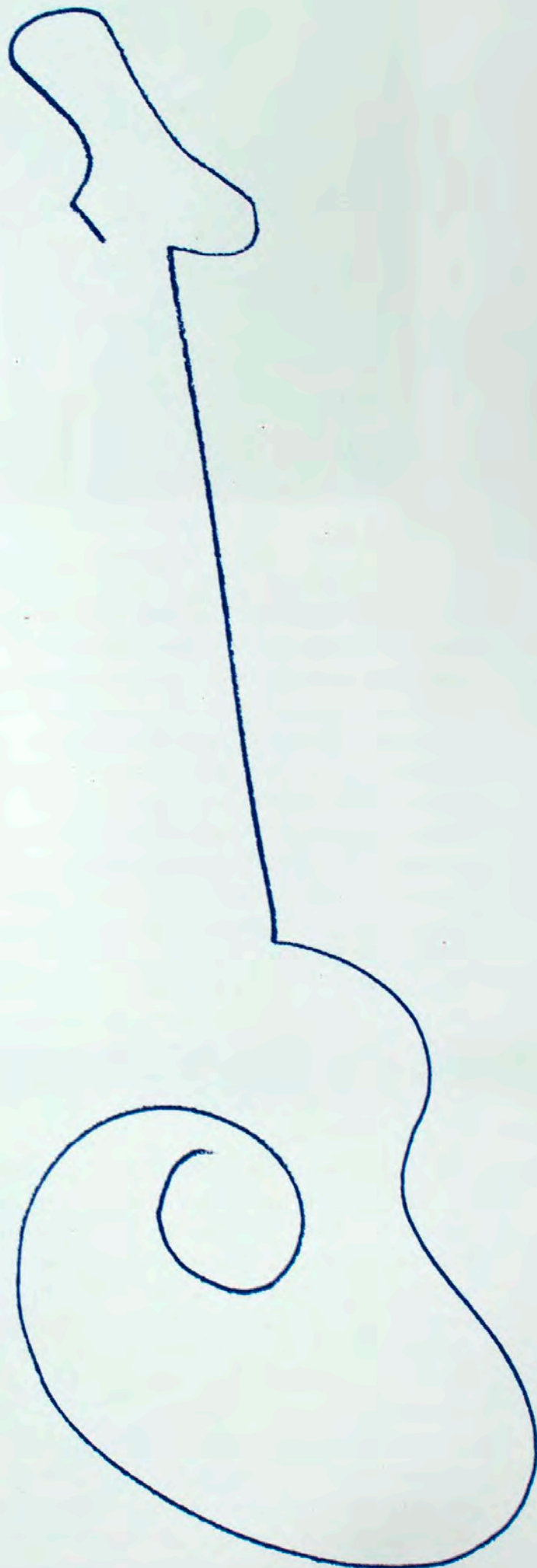
Το επιστέγασμα όλης αυτής της προσπάθειας ολοκληρώθηκε τον Απρίλιο του 1994, όπου και του απενεμήθη το βραβείο "John Kennedy" από το γερουσιαστή Edward Kennedy.

Τον Ιούνιο του 1994 έδωσε πέντε παραστάσεις στο Μέγαρο Μουσικής, σε σκηνοθεσία Κώστα Γαβρά. Μια αναδρομή στην ιστορία του ελληνικού τραγουδιού, μέσα από μνήμες και αισθήσεις. Οι παραστάσεις αυτές με τίτλο "...και με φως και με θάνατον ακαταπαύστως" ήταν το γεγονός της χρονιάς, αφού το κοινό αλλά και ο τύπος τις υποδέχτηκαν με ενθουσιασμό και θερμά σχόλια.

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΝΤΑΛΑΡΑ

Ο Γιώργος Νταλάρας έχει ηχογραφήσει 40 περίπου προσωπικούς δίσκους, ενώ συμμετείχε στην ηχογράφηση περισσότερων από 50. Σχεδόν όλοι έχουν γίνει χρυσοί και πλατινένιοι, ξεπερνώντας τις 100.000 και πολλές φορές τις 200.000 αντίτυπα. Η "ΜΙΚΡΑ ΑΣΙΑ" και τα "50 ΧΡΟΝΙΑ ΡΕΜΠΕΤΙΚΟ" καθιερώνουν επίσημα στην Ελληνική δισκογραφία τον πρώτο χρυσό (50.000) και πλατινένιο (100.000) δίσκο αντίστοιχα. Οι δίσκοι του "LATIN" και "ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΜΟΥ - Ζωντανή ηχογράφηση από τον ΟΡΦΕΑ" έχουν ηχογραφήσει ή υπερβεί τις 400.000 αντίτυπα, ρεκόρ ανεπανάληπτο για τα Ελληνικά δεδομένα.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΤΑΛΑΡΑΣ, Διαφόρων Συνθετών	1969
ΝΑΤΑΝΕ ΤΟ '21, Σταύρος Κουγιουμτζής	1970
Ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΤΑΛΑΡΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΑ ΑΠΟΣΤΟΛΟ ΚΑΛΔΑΡΑ	1971
Ο ΜΕΤΟΙΚΟΣ, Διαφόρων Συνθετών	1971
ΜΙΚΡΑ ΑΣΙΑ, Απόστολος Καλδάρης - Πυθαγόρας	1972
ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ, Απόστολος Καλδάρης - Λευτέρης Παπαδόπουλος	1973
ΗΛΙΟΣΚΟΠΙΟ, Σταύρος Κουγιουμτζής - Γιώργος Θέμελης	1974
ΜΙΚΡΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ, Σταύρος Κουγιουμτζής	1974
ΤΑ 18 ΛΙΑΝΟΤΡΑΓΟΥΔΑ ΤΗΣ ΠΙΚΡΗΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ, Μίκης Θεοδωράκης - Γιάννης Ρίτσος	1974
ΣΤΑ ΨΗΛΑ ΤΑ ΠΑΡΑΘΥΡΙΑ, Σταύρος Κουγιουμτζής	1975
50 ΧΡΟΝΙΑ ΡΕΜΠΕΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ Διπλός Δίσκος	1975
ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΜΑΣ, Μάνος Λοΐζος - Φώντας Λάδης	1976
ΟΙ ΜΑΗΔΕΣ ΟΙ ΗΛΙΟΙ ΜΟΥ, Διαφόρων Συνθετών	1978
ΣΕΡΓΙΑΝΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ, Γιάννης Μαρκόπουλος	1979
ΡΕΜΠΕΤΙΚΑ ΤΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ	1980
ΡΑΝΤΑΡ, Μίκης Θεοδωράκης - Κώστας Τριπολίτης	1981
ΘΕΛΩ ΝΑ ΤΑ ΠΩ, Άκης Πάνου	1982
Ο ΗΛΙΟΣ Ο ΗΛΙΑΤΟΡΑΣ, Δημήτρης Λάγιος, ποίηση Οδυσσέα Ελύτη	1982
ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΜΟΥ, Ζωντανή ηχογράφηση στον Ορφέα	1983
Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ, Χρήστος Νικολόπουλος	1983
ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΚΥΡΙΑ ΛΥΔΙΑ, Διαφόρων Συνθετών	1984
ΑΠΟΝΑ ΜΑΤΙΑ, Χρήστος Γκάρτσος - Κώστας Κινδύνης - Στέλιος Βαμβακάρης	1985
ΤΡΕΛΛΟΙ ΚΑΙ ΑΓΓΕΛΟΙ, Σταύρος Κουγιουμτζής	1986
ΖΩΝΤΑΝΗ ΗΧΟΓΡΑΦΗΣΗ ΣΤΟ ΠΕΡΟΚΕ (Maxi Single)	1986
ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΤΑΛΑΡΑΣ, Ζωντανή ηχογράφηση στο Olympia, Περοκέ, Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας	1986
ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΤΑΛΑΡΑΣ - LATIN Συμμετέχει ο Al di Meola	1987
ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΝΤΑΛΑΡΑ, Ζων. ηχογράφηση στο Σεΐριο, Παραγωγή Μάνος Χατζιδάκις	1988
ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΣΤΟ "ΠΑΛΛΑΣ" - ΞΑΡΧΑΚΟΣ - ΝΤΑΛΑΡΑΣ - ΓΑΛΑΝΗ	1988
ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ, Μίκης Θεοδωράκης, ποίηση Οδυσσέα Ελύτη	1988
MISA CRIOLLA, Ariel Ramirez, Διεύθυνση: Σταύρος Ξαρχάκος, Ζωντανή ηχογράφηση στον Καθολικό Ναό του Αγίου Διονυσίου	1989
ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΤΑΛΑΡΑΣ - ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΤΟΥ ΜΗ ΜΙΛΑΣ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ Η ΕΛΛΑΣ, Χρήστος Νικολόπουλος - Λευτέρης Παπαδόπουλος	1989
ΝΤΑΛΑΡΑΣ - ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, Ζωντανή ηχογράφηση στο ΑΤΤΙΚΟΝ	1991
ΤΑ ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ, Σταύρος Ξαρχάκος - Νίκος Γκάτσος	1991
ΙΝΑ ΤΙ, Δημήτρης Λάγιος	1992
ΕΣ ΓΗΝ ΕΝΑΛΙΑΝ ΚΥΠΡΟΝ, Μιχάλης Χριστοδουλίδης	1992
ΣΥΓΓΝΩΜΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΜΥΝΑ, Θάνας Μικρούτσικος - Κώστας Τριπολίτης	1992
ΥΠΑΡΧΕΙ ΛΟΓΟΣ, Χάρης & Πάνος Κατσιμίχας	1992
ΒΑΜΜΕΝΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΜΑΛΛΙΑ, Βασίλης Δημητρίου	1993
ΓΙΑ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΕΓΩ ΦΤΑΙΩ, Συλλογή από δίσκους 45 στροφών	1993
ΤΩΝ ΑΘΑΝΑΤΩΝ, Τα τραγούδια της Κύπρου	1994
ΚΑΛΩΣ ΤΟΥΣ, Γιώργος Ζήκας κ.ά.	1994

ΚΥΡΙΟΤΕΡΕΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΕΣ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΝΤΑΛΑΡΑ ΣΕ ΑΛΛΟΥΣ ΔΙΣΚΟΥΣ

Ο ΣΤΑΘΜΟΣ Μάνος Λοΐζος - Λευτέρης Παπαδόπουλος	1968	ΧΡΗΣΤΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ,	
Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ, Άγγελος Σέμπος - Κώστας Κινδύνης	1969	Ζωντανή ηχογράφιση στο γήπεδο Παναθηναϊκού	1987
ΘΑΛΑΣΣΟΓΡΑΦΙΕΣ, Μάνος Λοΐζος - Λευτέρης Παπαδόπουλος	1970	ΛΑΪΚΗ ΑΓΟΡΑ, Μάνος Χατζιδάκις	1987
ΟΤΑΝ ΑΝΘΙΖΟΥΝ ΠΑΣΧΑΛΙΕΣ, Σταύρος Κουγιουμτζής	1971	ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ, Κώστας Καлдάρης	1988
Ο ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ Ο ΛΟΧΙΑΣ, Γιώργος Κατσαρός - Πυθαγόρας	1971	ΜΑΝΟΣ ΛΟΪΖΟΣ Κασετίνα	1988
ΖΕΙ; Μίμης Πλέσσας - Κώστας Βίρβος	1971	ΕΛΕΝΗ ΚΑΡΑΪΝΔΡΟΥ, Ζωντανή ηχογράφιση στο Ηρώδειο	1988
ΝΑ' ΧΑΜΕ ΤΙ ΝΑ' ΧΑΜΕ,		ΚΑΘΕ ΒΡΑΔΥ ΤΡΑΓΟΥΔΑΩ, Γιούλη Τσίρου	1988
Μάνος Λοΐζος - Λευτέρης Παπαδόπουλος	1972	ΣΤΟ ΣΕΙΡΙΟ ΥΠΑΡΧΟΥΝΕ ΠΑΙΔΙΑ, Μάνος Χατζιδάκις	1988
ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΟΥΓΙΟΥΜΤΖΗΣ - ΠΡΩΤΕΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ	1978	Τ' ΑΗΔΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ, Χρόνης Αηδονίδης	1990
ΜΑΝΟΣ ΛΟΪΖΟΣ - ΠΡΩΤΕΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ	1978	ΧΡΗΣΤΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ -	
ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΟΥΓΙΟΥΜΤΖΗΣ - ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ	1979	ΟΙ ΣΥΝΘΕΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΤΟΥΣ	1991
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΛΔΑΡΑΣ - ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ	1980	ΣΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟ ΜΕ ΑΓΑΠΗ, Απόστολος Καλδάρης	1991
ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΝΟΤΗ, Λευτέρης Παπαδόπουλος	1980	ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΡΟΒΑ, Δημήτρης Λάγιος	1991
ΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ ΠΕΦΤΟΥΝΕ ΜΑ Η ΑΓΑΠΗ ΜΕΝΕΙ,		ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΟ BLUES, Λαυρέντης Μαχαιρίτσας	1991
Χρήστος Νικολόπουλος - Μανώλης Ρασούλης	1981	ΓΡΑΜΜΕΣ ΤΩΝ ΟΡΙΖΟΝΤΩΝ,	
ΑΠΟ ΤΟ ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΟ		Θάνος Μικρούτσικος, Ποίηση: Νίκου Καββαδία	1991
ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ	1983	ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΥΑΚΙΝΘΗΣ, Λευτέρης Παπαδόπουλος	1991
ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΑ ΚΥΘΗΡΑ, Ελένη Καραϊνδρου,		ΑΛΗΤΗΣ ΚΑΙΡΟΣ, Διονύσης Τσακνής	1991
Μουσική από την ομώνυμη ταινία του Θόδωρου Αγγελόπουλου	1984	ΚΥΚΛΟΙ, Γιάννης Μαρκόπουλος	1992
ΜΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ - ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ	1984	Η ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥ ΤΣΙΤΣΑΝΗ	1992
ΟΛΗ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΜΕΣ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΒΑΛΕ,		ΤΑ ΤΑΞΙΔΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ, Μάνος Ελευθερίου	1992
Μιχάλης Τερζής, Ποίηση: Κωστής Παλαμάς	1984	Η ΑΜΑΡΤΩΛΗ ΜΑΡΙΑ - ΤΕΡΜΙΤΕΣ	1992
ΤΙ ΕΧΟΥΝ ΝΑ ΔΟΥΝ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΜΟΥ, Νίκος Τάσις,		Ο ΚΗΠΟΣ ΣΤΗΝ ΤΑΡΑΤΣΑ, Τάκης Μπουρμάς	1992
Μουσική από την ομώνυμη ταινία του Θόδωρου Μαραγκού	1985	ΜΑΚΡΙΝΕΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ, Θανάσης Μπίκος	1992
ΜΑΝΟΣ ΛΟΪΖΟΣ - ΑΦΙΕΡΩΜΑ,		ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, Γιάννης Σπυρόπουλος (Μπαχ)	1992
Ζωντανή ηχογράφιση στο Ολυμπιακό Στάδιο	1985	ΠΥΡΚΑΓΙΑ ΜΕ ΠΥΡΚΑΓΙΑ, Βασίλης Παϊτέρης	1993
ΡΕΠΟΡΤΑΖ, Γιάννης Μαρκόπουλος - Αντώνης Ανδρικήκης	1985	Η ΓΚΙΟΥΛΜΠΑΧΑΡ ΔΕ ΜΕΝΕΙ ΠΙΑ ΕΔΩ - ΑΓΑΜΟΙ ΘΥΤΑΙ	1993
ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΜΟΥ,		ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΟΥΓΙΟΥΜΤΖΗΣ, Κασετίνα	1994
Χρήστος Νικολόπουλος - Λευτέρης Χασιιάδης	1986	ORANGE la BLUE, Al di Meola	1994
Ο ΜΕΛΙΣΣΟΚΟΜΟΣ, Ελένη Καραϊνδρου,		ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΝΕΙ ΚΡΥΟ,	
Μουσική από την ομώνυμη ταινία του Θόδωρου Αγγελόπουλου	1986	Στάμος Σέμπος - Μιχάλης Μπουρμπούλης	1995
ΤΣΙΜΕΝΤΕΝΙΑ ΤΡΑΙΝΑ - ΤΕΡΜΙΤΕΣ	1986		
ΣΩΠΑ ΚΙ ΑΚΟΥΣΕ, Γιώργος Ζήκας	1987		

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΜΟΥΤΣΑΤΣΟΥ

Η Αναστασία Μουτσάτσου γεννήθηκε και μεγάλωσε στα Βελανίδια του Νομού Λακωνίας. Ξεκίνησε να τραγουδάει πριν 11 χρόνια περίπου και συνεργάστηκε με γνωστούς Έλληνες καλλιτέχνες: τη Χαρούλα Αλεξίου, το Λάκη Χαλκιά, τη Μαρίζα Κωκ, το Βασίλη Καζούλη, τους Λαθρεπιβάτες, την Αθηναική Κομπανία.

Ο πρώτος της δίσκος "Κύματα - κρύσταλλα" κυκλοφόρησε πριν από 3 χρόνια και περιέχει τραγούδια παραδοσιακά, αιγαιοπελαγίτικα, ενώ το 1994 κυκλοφόρησε ο δεύτερος προσωπικός της δίσκος με τίτλο "Μυστικά σημάδια" που το κοινό το υποδέχτηκε πολύ θερμά και περιέχει τραγούδια των Γ. Ανδρέου, Ν. Πορτοκάλου, Μ. Γαλιάτσου.

Συμμετέχει επίσης στους δίσκους "Ζωγραφιστά τραγούδια" του Μ. Κουμπιού, "Πορφυρά καμπάγια" του Π. Ταμπούρη, Θ. Γκόνη και "Τόσα αν" του Γ. Γερογιάννη.

ΑΘΗΝΑ ΜΟΡΑΛΗ

Γεννήθηκε στη Μελβούρνη της Αυστραλίας στο τέλος της δεκαετίας του '60, από γονείς μετανάστες. Εκεί έζησε και μεγάλωσε. Παράλληλα με το σχολείο σπουδάζει κλασικό μπαλέτο. Τελειώνοντας το λύκειο μπαίνει στο Πανεπιστήμιο όπου σπουδάζει θέατρο συμμετέχοντας σε θεατρικές παραστάσεις παίζοντας πρωταγωνιστικούς ρόλους. Παράλληλα παρακολουθεί μαθήματα φωνητικής και κλασικό τραγούδι. Η επαφή της με τη μουσική ξεκινάει τραγουδώντας jazz και blues στο ξενόφωνο συγκρότημα "Tasting the daisies" και για πρώτη φορά τραγουδάει ελληνικό τραγούδι. Η επαφή της όμως μ' αυτό ξεκινάει πολύ νωρίτερα μεγαλώνοντας σ' ένα περιβάλλον γεμάτο με δημοτικά και λαϊκά ακούσματα από την υπέροχη φωνή της μητέρας της.

Στην πορεία δίνει συναυλίες σε διάφορα θέατρα της Μελβούρνης τραγουδώντας Νότη Μαυρουδή, Χατζιδάκι κ.ά. Εκεί γνωρίζει τον Άκο Δασκαλόπουλο το Μάρτιο του 1990, όπου την ενθαρρύνει να έρθει στην Ελλάδα. Τον ίδιο χρόνο παίρνει την απόφαση και έρχεται να εγκατασταθεί στην Αθήνα. Αρχίζει μαθήματα ορθοφωνίας και φωνητικής με την Έλλη Νικολαΐδη στο Μέγαρο Μουσικής με την "Ορχήστρα των Χρωμάτων" υπό τη διεύθυνση του Μάνου Χατζιδάκι.

Επίσης εμφανίζεται σε διάφορες μπουάτ με το Νότη Μαυρουδή και το Μιχάλη Τερζή. Αργότερα τραγουδάει μαζί με τα "Παιδιά της Πάτρας", το Γιάννη Πάριο, την Κωνσταντίνα και τις τρεις μεγάλες κυρίες την Πόλυ Πάνου, την Καίτη Γκρέυ και τη Μαίρη Λίντα.

Ο πρώτος της δίσκος κυκλοφόρησε το Δεκέμβριο του 1994 σε μουσική Μίνου Μάτσα και στίχους Άκου Δασκαλόπουλου, με τον τίτλο "Χίλιες και μία νύχτες, πάλι..."

ΤΑΚΗΣ ΜΠΟΥΡΜΑΣ

Γεννήθηκε στην Αθήνα στα μέσα της δεκαετίας του '50. Ξεκίνησε την καριέρα του σαν αυτοδίδακτος μουσικός το '70 παίζοντας κιθάρα και μπάσο.

Το 1973 με το γκρουπ "Μπούμεραγκ" παίρνει μέρος και κερδίζουν την πρώτη θέση στο διαγωνισμό "POP

FESTIVAL 1973". Το τραγούδι που βραβεύτηκε ήταν σε στίχους και μουσική δική του. Συνέχισε για μία δεκαετία παίζοντας μουσική σε χώρες της Ευρώπης (Γαλλία, Αγγλία, Γερμανία κ.λπ.)

Το 1984 συναντήθηκε με το Γιώργο Νταλάρα που τον άκουσε να παίζει μουσική σ' ένα κλαμπ και δέχτηκε πρόταση για συνεργασία. Μια συνεργασία που διαρκεί μέχρι σήμερα.

Παράλληλα έκανε και άλλες σημαντικές συνεργασίες με τη Χάρη Αλεξίου, τη Δήμητρα Γαλάνη, την Ελευθερία Αρβανιτάκη, την Άλκηστη Πρωτοψάλτη και άλλους γνωστούς καλλιτέχνες.

Το 1989 συνεργάζεται με το Χάρη και Πάνο Κατσιμίχα γράφοντας τη μουσική στο τραγούδι "Μη γυρίσεις" σε στίχους της Βέτας Μπετινή και του Χάρη Κατσιμίχα.

Το 1991 κυκλοφορεί ο πρώτος προσωπικός δίσκος με τίτλο "Ο Κήπος στην Ταράτσα" σε μουσική και στίχους του ίδιου και συμμετοχή των Γιώργου Νταλάρα, Λαυρέντη Μαχαιρίτσα και Ελένης Δήμου.

Το 1994 κυκλοφορεί ο δεύτερος προσωπικός δίσκος του με τίτλο "Της Φαντασίας Θήλυ". Στο δίσκο αυτό συνεργάστηκε στιχουργικά με τους: Νίκο Ζουδιάρη, Βέτα Μπετινή, Νίνα Ναχμία και Λένα Χουρμουζίδου.

ΟΙ ΟΠΙΣΘΟΔΡΟΜΙΚΟΙ

...είναι ο δημιουργικός πυρήνας της Οπισθοδρομικής Κομπανίας που ξεκίνησε το 1978 σε ρεμπέτικο τρίο (μπουζούκι, κιθάρα, μπαγλαμάς) περιοδεύοντας στις ταβέρνες της Αθήνας και εξοικονομώντας τα προς το ζειν.

Το καλοκαίρι του 1980 στο συγκρότημα προστίθεται ένα ακορντεόν και η τραγουδίστρια Ελευθερία Αρβανιτάκη. Το ρεπερτόριο διευρύνεται και η κομπανία στεγάζεται στο κέντρο Κουασιμόδος.

Συνεργάζονται το 1981 με το Διονύση Σαββόπουλο στην Αθήνα αλλά και στην περιοδεία του σε όλη την Ελλάδα και συμπράττουν μαζί του στο εορταστικό πρόγραμμα της Σουηδικής Τηλεόρασης στη Στοκχόλμη. Το 1982 η Οπισθοδρομική αναμορφώνει σύμφωνα με την αισθητική της το ιστορικό Άλσος και στεγάζεται εκεί για τρεις συνεχείς σεζόν. Ηχογραφούν δίσκους, δίνουν συναυλίες στην Ελλάδα και στο εξωτερικό και συνεργάζονται με μεγάλους καλλιτέχνες (Χάρη Αλεξίου, Δήμητρα Γαλάνη, Βαγγέλη Γερμανό). Στο εξωτερικό έχουν δώσει συναυλίες στην Ν. Υόρκη στο Λονδίνο, στη Γερμανία, στο Βέλγιο, στην Ολλανδία, στην Κύπρο και στο Ραπλ με τη συμμετοχή του Juda Poliker.

Το 1985 η Οπισθοδρομική ηχογραφεί το δίσκο "Στη μέση της Κομπανίας" με δικές της συνθέσεις και σταματά τις δραστηριότητες για πέντε χρόνια.

Επανερχεται στη δισκογραφία το 1991 με το δίσκο "Πάλι μπρος" και αρχίζουν πάλι οι συναυλίες και οι εμφανίσεις, αυτή τη φορά σε βασικό τρίο οι: Θεόδωρος Παπαδόπουλος, Γιάννης Εμμανουηλίδης και Άγγελος Σφακιανάκης με τη συμμετοχή διαφόρων μουσικών.

Επανεμφανίζονται με την Ελευθερία Αρβανιτάκη σε τηλεοπτικά show αλλά και σε ζωντανές εμφανίσεις. Συμμετέχουν σε δίσκους και συναυλίες του Γιώργου Νταλάρα.

Έχουν κάνει μουσικά αφιερώματα για το Γιώργο Μπτσάκη, Κώστα Καπλάνη, Τάκη Μπίνη, κ.ά.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛΙΔΗΣ

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1956. Τελείωσε την Ιταλική σχολή και εγκαταστάθηκε στην Αγγλία για να σπουδάσει Πολιτικές Επιστήμες, αλλά σύντομα βρίσκεται στο Μιλάνο στη σχολή BRERA Καλών Τεχνών.

Το μεράκι του για τη μουσική τον έκανε να διακόψει και να γραφτεί στο Ωδείο Αθηνών. Ασχολείται με τη λαϊκή μουσική και μελετάει μπουζούκι και παραδοσιακά λαϊκά όργανα. Παράλληλα παρακολουθεί μαθήματα Βυζαντινής Μουσικής στη Σχολή Σίμωνος Καρρά.

Το 1978 συναντιέται με τον παιδικό του φίλο Άγγελο Σφακιανάκη και από κοινού ξεκινούν την Οπισθοδρομική Κομπανία. Από το 1985 γράφει τραγούδια.

ΘΟΔΩΡΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Γεννήθηκε το 1957 στην Αθήνα. Μπάρκαρε στα 19 του χρόνια και ταξίδευσε σε πολλά μέρη. Υπηρετεί στο Ναυτικό και εκεί πρωτοπαίνει το μπουζούκι. Γίνεται βασικό μέλος της Μουσικής Ομάδας Περί Οργανώσεως, του φιλόσοφου συγγραφέα Γιώργου Μανιάτη.

Το 1981 εμφανίζεται στην Ταβέρνα του Σαμπάνη σε ένα πρόγραμμα που επιμελήθηκε ο Γιώργος Παπαδάκης.

Το 1982 εντάσσεται στην Οπισθοδρομική Κομπανία. Το 1985 τραγουδά στο δίσκο του Γιώργου Μουφλουζέλη "Εδώ είμαι εγώ".

Από το 1986 γράφει τραγούδια και συμμετέχει τραγουδιστικά σε δίσκους του Γιώργου Μπτσάκη, Αλέκου Σακελλάρη, Άκη Πάνου, Γιάννη Σπυρόπουλου (Μπαχ) και Γιώργου Νταλάρα.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΗΣ

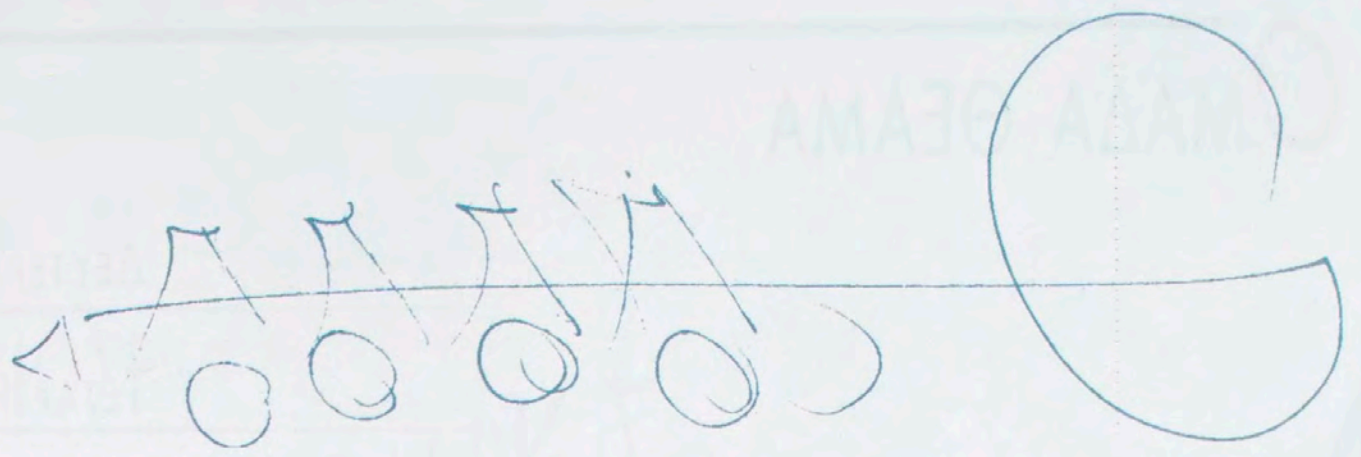
Γεννήθηκε το 1953 στο Κάιρο από δεύτερης γενιάς μετανάστες.

Επαναπατρίζεται το 1967 μετά τον πόλεμο των έξι ημερών.

Συμμετέχει σε διάφορα ερασιτεχνικά συγκροτήματα παίζοντας κρουστά, κιθάρα ή φλογέρα.

Σπουδάζει θέατρο στις σχολές του Πέλου Κατσέλη και του Κάρουλου Κουν. Παράλληλα συμμετέχει στην ορχήστρα του Χρήστου Λεοντή. Κατά τη διάρκεια των σπουδών του εργάζεται σε μουσικός σε μπουάτ αλλά και σαν ηθοποιός σε διάφορα θέατρα. (Μικρό Θέατρο, Θέατρο Τέχνης, Στοά, Ελεύθερο Θέατρο). Το 1976 εγκαταλείπει την Αθήνα και γίνεται ιδρυτικό στέλεχος της Θεατρικής Λέσχης Βόλου.

Το 1978 επιστρέφει στην Αθήνα και με το Γιάννη Εμμανουηλίδη ξεκινούν την κομπανία γυρνώντας σαν τους παλιούς ρεμπέτες από ταβέρνα σε ταβέρνα. Το 1981 που το σχήμα έχει πάρει επαγγελματική μορφή σπουδάζει στο Ωδείο Αθηνών στη σχολή κρουστών. Από το 1982 ασχολείται με την παραγωγή και την επιμέλεια δίσκων.

ΟΜΑΔΑ ΘΕΑΜΑ

ΔΕΥΤΕΡΑ 28

ΤΕΤΑΡΤΗ 30 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΩΡΑ 9.00 Μ.Μ.

Η "Ομάδα Θέαμα"

αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία θεάτρου, ιδρύθηκε το 1981. Πρωτοεμφανίστηκε το χειμώνα του 1981-82, στο θέατρο "Εντοπία" και, στη συνέχεια, περιπλανήθηκε σε διάφορα θέατρα, ως το 1988, οπότε εγκαταστάθηκε στο εγκαταλειμμένο παγοποιείο του Φιζ, στο τέρμα Πατησίων.

Εκεί, πολύ σύντομα, δημιούργησε ένα δικό της ευρύ, φανατικό, νεανικό κυρίως κοινό— κοινό, που κατά μεγάλη πλειοψηφία, αγνοούσε ως τότε επιδεικτικά το θέατρο. Και ο "Τεχνοχώρος", όπως ονομάστηκε η αίθουσα που φιλοξενούσε τις παραστάσεις της "Ομάδας" το φθινόπωρο και την άνοιξη, διακόπτοντας, καθότι μη θερμαινόμενη, το χειμώνα, "σφραγισμένος" από τις έξοχες σκηνογραφικές διαμορφώσεις - εικαστικές παρεμβάσεις του Μανόλη Παντελιδάκη, εξελίχθηκε σε θεατρικό χώρο "cult", που γνώρισε δόξες έως πριν από λίγους μήνες, όταν οι μπουλντόζες, παρά τις διαμαρτυρίες, τον ισοπέδωσαν.

Στα δεκατέσσερα χρόνια δραστηριότητάς της, η "Ομάδα Θέαμα" έχει παρουσιάσει έργα Μπέκετ, Φούγκαρτ, Πίντερ, Νάιτζελ Ουίλιαμς, Ντε Φιλίπο, Σεβαστίκογλου και συνθετικά θεάματα, πάνω σε κείμενα των Δημητριάδη, Ροντάρι, Μποστ, Ποντίκα, Γιάννη Μποσταντζόγλου, Αρτό και, βέβαια, πάνω σε κόμικς, σε σκηνοθεσία, πάντα, του Γιάννη Κακλέα, που παραμένει η ψυχή της ομάδας. Και ο οποίος, μαζί με τους συνεργάτες του, κόμισε στην ελληνική σκηνή μία καινούργια, σκληρή, "ροκ" γλώσσα, αυτή ακριβώς που έλκυσε πολλούς αποξενωμένους από το θέατρο νέους το μέγιστο επίτευγμα της "Ομάδας Θέαμα".

"ΤΟ ΚΤΗΝΟΣ"

ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΚΟΜΙΚΣ

Σκηνοθεσία: Γιάννης Κακλέας

Βασισμένη σε κόμικς των :

**Αλτάν, Αρκά, Κοπί, Ρεζέ, Κουίνο,
Φάιφερ, Μπονέ, Λοζιέ, Βιγιεμέν,
Πασιέντζα.**

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ : Γιάννης Κακλέας

ΣΚΗΝΙΚΑ : Μανόλης Παντελιδάκης

ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ : Γιώργος Ελευθεριάδης

ΧΟΡΟΓΡΑΦΙΕΣ : Χάρις Ανταχοπούλου

ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ : Φίλιππος Αθανασίου

ΠΑΙΖΟΥΝ : Γιάννης Στεφόπουλος

Ιφιγένεια Αστεριάδη

Κώστας Μπάρας

Βάνα Πεφάνη

Σπύρος Μπιμπίλας

Ειρηνάιος Χαραλαμπίδης

Ανδρέας Νάτσιος

Γιώργος Γιαννούτσος

Ανδρομάχη Γεωργίου

ΠΡΩΤΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ : Δευτέρα 28 Αυγούστου 1995—Θέατρο Βράχων
"Μελίνα Μερκούρη", Βύρωνα—Φεστιβάλ Βύρωνα.

Για τεχνικούς λόγους, ανάμεσα στις δύο παραστάσεις παρεμβάλλεται κενό.

"ΤΟ ΚΤΗΝΟΣ!!!"

Το 1986, η "Ομάδα Θέαμα" και ο Γιάννης Κακλέας έκαναν την πρώτη βουτιά στα βαθιά νερά της σάτιρας και των κόμικς. Η παράσταση με τον τίτλο "Στο βάθος ..μύθος", που παρουσιάστηκε στο θερινό θέατρο "Αβέρωφ", το οποίο επίσης δεν υπάρχει πια και ξαναδουλεύτηκε για να μεταφερθεί το χειμώνα στο χώρο "Δεξαμενή", ήταν μια ατελής ίσως ακόμη προσπάθεια, που άρεσε όμως ιδιαίτερα.

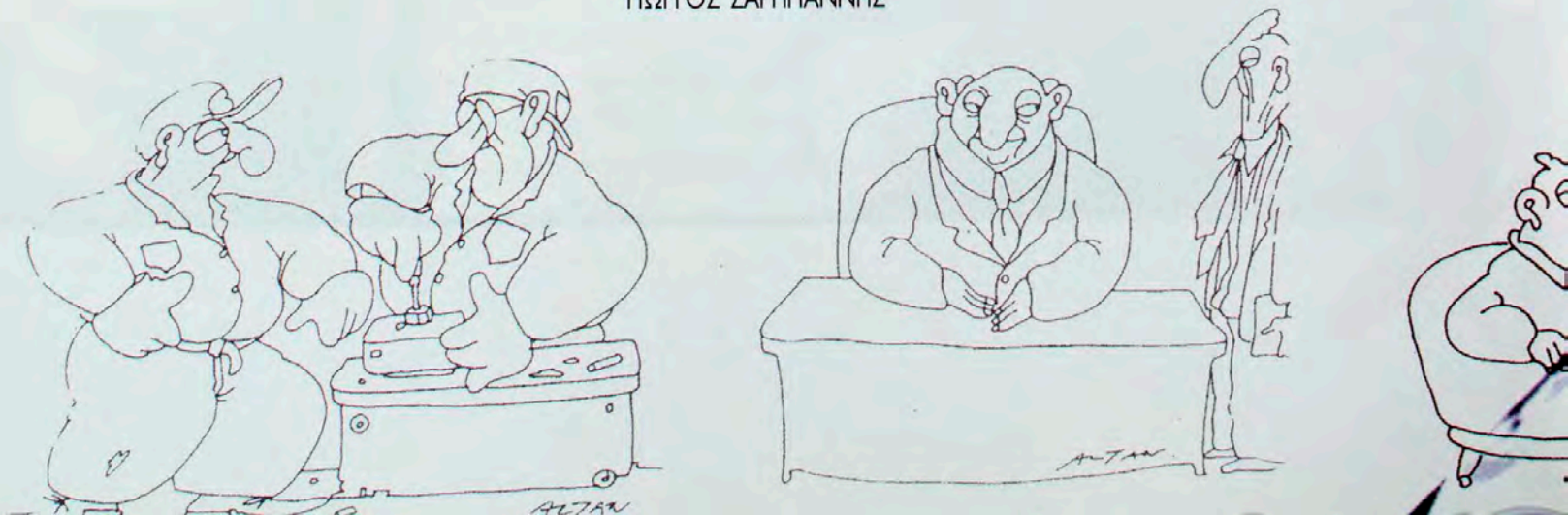
"Προσπαθήσαμε να δώσουμε μια απάντηση στο ερώτημα 'στο βάθος ... τι;' Τότε καταλήξαμε στο συμπέρασμα ότι στο 'βάθος ...' υπήρχε ένας μύθος", σημείωνε ο Γιάννης Κακλέας. "Ένας μύθος σα στολισμένος κήπος, φορεμένος στο μυαλό μας και στις αντιλήψεις μας για τη ζωή. Ένας μύθος πασπαλισμένος με ψεύτικες υποσχέσεις για ακόμη καλύτερες νύχτες από τους ειδήμονες των μπαλκονιών. Τελικά, αποδείχτηκε ότι 'όλες οι κυβερνήσεις είχαν ένα πρόβλημα για κάθε λύση'".

Το 1990 η ομάδα επανέρχεται, στα αμιγή κόμικς αυτή τη φορά, με ένα κείμενο, εύφορο, γοργό, αιφνίδιο αλλά και σκληρό, πικρό, σαρκαστικό θέαμα, εξαιρετικά πυκνό, άψογα γεωμετρημένο και χορογραφημένο από τη Χάρι Ανταχοπούλου, πάνω σ' ένα μουσικό "χαλί" του Φίλιππου Αθανασίου. Τίτλος του, "Στο βάθος ... κτήνος!"

"Ανακαλύψαμε", έγραφε ο σκηνοθέτης, "ότι στο βάθος ...' υπήρχε ένα απίθανο κτήνος με διαπεραστικά μάτια και φλεγόμενη ψυχή. Ένα κτήνος με το στίγμα της ανυποληψίας ενός αλήτη - φιλόσοφου, που σάρκαζε την υποκρισία του ιδιωτικού και δημόσιου βίου και ειρωνευόταν το τέλος την ουτοπίας. Ένα κτήνος που δε βιαζόταν να πάει πουθενά, γνωρίζοντας ότι ο δρόμος για την επιτυχία ... επισκευάζεται!". 1993, και το τρίτο εγχείρημα της "Ομάδας Θέαμα" με αντικείμενο τα κόμικς: "Στο βάθος ... βάθος αμέτρητο!". "Αμέτρητο, σαν την άβυσσο της ψυχής μας", κατά το Γιάννη Κακλέα. "Ένα βάθος με φωτεινές υπόγειες διαβάσεις, που οδηγούν κατευθείαν στην επιθυμία να ξαναβρούμε ό,τι αγαπήσαμε και το καταναλώσαμε, ό,τι ποθήσαμε και το προσπεράσαμε. Κι όλα αυτά, χωρίς να χάσουμε στιγμή τη διάθεσή μας για γέλιο, αυτοσαρκασμό και σάτιρα, παραμένοντας αισιόδοξα απαισιόδοχοι. Εξάλλου, είναι γνωστό ότι "απαισιόδοχος είναι ο καλά πληροφορημένος αισιόδοχος".

Φέτος το καλοκαίρι η "Ομάδα Θέαμα" και ο Γιάννης Κακλέας αποχαιρετούν οριστικά (;) τα κόμικς—από την πρώτη βουτιά του '86 έχουν περάσει ήδη εννέα χρόνια— με μία συρραφή των πιο επιτυχημένων "σκετς" από τις τρεις παραστάσεις, μία συρραφή που βασίζεται κυρίως στη δεύτερη και, ίσως, την πιο επιτυχημένη "Στο βάθος ... κτήνος!" και στην αισθητική της. Εξ ου και ο τίτλος "Κτήνος!!!" Το ... κτήνος φαίνεται ότι άφησε πλέον τα βάθη και αποκάλυπτα έχει προχωρήσει στο προσκήνιο. Αμείλικτο, ασεβές, λακωνικό και αθυρόστομο. Όπως τα κόμικς.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΡΗΓΙΑΝΝΗΣ

ΠΕΜΠΤΗ 31 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΩΡΑ 9.00 Μ.Μ.

Κάποτε ρώτησαν το Διογένη τον Κυνικό "γιατί οι άνθρωποι δίνουν ελεημοσύνη στους ζητιάνους - κουτσούς και τυφλούς - αλλά δε δίνουν τίποτα στους φιλοσόφους". Κι εκείνος απάντησε: "Διότι πιστεύουν ότι μπορεί κάποτε να γίνουν κουτσοί ή τυφλοί, αλλά όχι και φιλόσοφοι".

Ο φόβος φυλάει τα έρμα δηλαδή - κατά μια έννοια.

Ο φόβος ήταν πάντα ένα από τα "ταπεινά ελατήρια" του τραγουδιού αλλά φυλάει και μια άγνωστη λέξη για το τέλος...

Έχω την εντύπωση ότι το ρητό του Χάρη και του Πάνου είναι: "να βιώνεις με χαρά τη θλίψη σου και με θλίψη τη χαρά σου". Να καταλαβαίνεις πως όλα η ίδια μήτρα τα γεννάει και πως όλα είναι κύκλοι. Βραχιόλια. Κάθε τέρμινο κερδίζεις κι από ένα - σχεδόν ίδιο με το προηγούμενο - γίνεσαι μια κοκέτα της ζωής και ό,τι και να κάνεις τα βραχιόλια σου βροντούν...

Τώρα αν το μάτι σου "παίζει" περισσότερο με τους "χτίστες" ή με τους "μίζερους", αυτό παίζει πολύ μικρό ρόλο. Δεν είναι εκεί σκαμμένο το χαράκωμα, γιατί η τσαντίλα μας δεν είναι τρόπος ζωής.

Το θέμα είναι πως όλοι σπρώχνουμε για να πάει κάπου το πράγμα. Δεν κάνουμε όλοι για όλους, δεν είμαστε όλοι με όλους, αλλά θα δούμε στο τέλος τι ιστορίες θα 'χει να πει ο καθένας. Πόσες αντοχές και πόσες συγγνώμες.

Κάποτε ένας τραγουδοποιός έγραψε ένα τραγούδι για να κάνει πλάκα στο θάνατο, και το τραγούδι, έπαθε την πλάκα του. Έκτοτε γυρίζει τρελλό στα ραδιόφωνα...

Οδυσσεάς Ιωάννου

Η συναυλία των Χάρη και Πάνου Κατσιμίχα, περιλαμβάνει τραγούδια από τους δίσκους τους "Ζεστά Ποτά", "Όταν σου λέω πορτοκάλι να βγαίνεις", "Απρίλη Ψεύτη", "Η μοναξιά του Σχοινοβάτη" και την τελευταία δισκογραφική τους δουλειά με τίτλο "Της Αγάπης Μαχαιριά".

Τους συνοδεύουν οι μουσικοί:

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΛΙΟΛΙΟΣ : Τραγούδι, μπάσο

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΟΥΡΖΟΥΛΙΔΗΣ : Πλήκτρα

ΝΤΙΝΟΣ ΚΟΤΣΙΝΑΡΗΣ : Ηλεκτρική & Synth κιθάρα, κρουστά

ΘΟΔΩΡΗΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ : Ηλεκτρική & ακουστική κιθάρα

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗ : Ντραμς

Ο Χάρης και ο Πάνος Κατσιμίχας γεννήθηκαν και σπούδασαν στην Αθήνα.

Είναι δίδυμοι και το 1974 μπήκαν μαζί στην Πάντειο. Αργότερα την περίοδο '78 - '79 ο Πάνος έκανε μεταπτυχιακά στη Γαλλία και ο Χάρης σπούδασε Γερμανική Φιλολογία στο Βερολίνο, ενώ από τα τέλη του '75 μέχρι το 1982 ζήσανε στο Δυτικό Βερολίνο, παίζοντας ελληνική μουσική (λαϊκά, Θεοδωράκη, Χατζιδάκι, Σαββόπουλο κλπ.) σε ρυθμολογική μουσική.

Γυρίζοντας στην Αθήνα, ο Χάρης ασχολήθηκε επαγγελματικά με τις μεταφράσεις ξένων βιβλίων.

Τραγούδια φτιάχνουν από το 1975 και ανήκουν στη σχολή των τραγουδοποιών που γράφουν μουσική, στίχους και ερμηνεύουν οι ίδιοι τα τραγούδια τους.

Το 1977-'78 ο Πάνος έλαβε μέρος στην παράσταση "Αχαρνής" του Δ. Σαββόπουλου. Το 1982 με το τραγούδι "Μια βραδιά στο λούκι" συμμετείχαν και βραβεύτηκαν στους αγώνες ελληνικού τραγουδιού στην Κέρκυρα που οργάνωσε ο Μάνος Χατζιδάκις.

Παράλληλα με τη δουλειά τους γράφουν τραγούδια για παιδιά και παιδικά παραμύθια στο ραδιόφωνο και την τηλεόραση.

Το 1983 εκδίδεται ένα παιδικό βιβλίο τους "Οι Καλικιάτσοι και η Αγέλαστη Πολιτεία", που είχε αμέσως μεγάλη αποδοχή από τον κόσμο.

Το 1986 συνεργάζονται με το Γιώργο Νταλάρα σε συναυλίες στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Το καλοκαίρι του 1987 οργάνωσαν την Ελλάδα δίνοντας συναυλίες με μεγάλη επιτυχία και συγχρόνως κυκλοφορεί ο δεύτερος προσωπικός τους δίσκος με τον τίτλο "Όταν σου λέω πορτοκάλι να βγαίνεις".

Το τέλος του 1988 ανοίγει το δρόμο για να καταγραφεί στα μουσικά ενδιαφέροντα του 1989, το "Απρίλη Ψεύτη". Ο Χάρης και ο Πάνος Κατσιμίχας στον "Απρίλη Ψεύτη" στηρίζουν τις προτάσεις τους, μουσικά και στιχουργικά και για άλλη μια φορά, η ποιητική τους παρέμβαση στο χώρο του στίχου και οι βιωματικές παρεμβολές τους είναι υπέροχα αληθινές και χρήσιμες.

Το 1991 συμμετέχουν στο δίσκο "Γραμμές των Οριζόντων" του Θάνου Μικρούτσικου σε ποίηση Ν. Καββαδία και την ίδια χρονιά στο δίσκο "Ερωτική Πρόβα" με τραγούδια του Δημήτρη Λάγιου.

Το 1992 κυκλοφορεί ο τέταρτος προσωπικός δίσκος τους "Η Μοναξιά του Σχοινοβάτη".

Τον Ιούνιο του 1993 συμμετέχουν στις συναυλίες του Bob Dylan στο Λυκαβηττό.

Εκτός από τους πανέμορφους και γεμάτους ευαισθησία στίχους τους, είναι και σημαντικοί συνθέτες με χαρακτηριστικό χρώμα στη μουσική τους, που τους επιβάλλει σαν την καινούργια πρόταση στα μουσικά μας πράγματα.

Απόδειξη, η τελευταία τους δισκογραφική δουλειά που φέρνει το γενικό τίτλο "Της αγάπης μαχαιριά", που αγαπήθηκε αμέσως απ' τον κόσμο.

ΧΑΡΗΣ & ΠΑΝΟΣ
ΚΑΤΣΙΜΙΧΑΣ

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΩΡΑ 9.00 Μ.Μ.

ΠΟΛΥΦΩΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΟΡΣΙΚΗ

I. ΗΠΕΙΡΟΣ

α) Πολυφωνικό Συγκρότημα Κτισμάτων Πωγωνίου

Σωκράτης Τσιάβος
Βαγγέλης Κώτσου
Ανθούλα Κώτσου
Δημήτρης Μάτσιας
Πηνελόπη Μάτσια
Σταυρούλα Βασιλείου
Βασίλης Τζούλας
Αλέξανδρος Τσιμέκας
Κατερίνα Βλάχου
Νότα Καλτσούνη

β) Κομπανία Πετρο-Λούκα Χαλκιά

Πετρο-Λούκας Χαλκιάς κλαρίνο
Χαράλαμπος Χαλκιάς κλαρίνο
Αχιλλέας Χαλκιάς βιολί
Χριστόδουλος Ζούμπας λαγούτο
Γιάννης Κόντος ντέφι

II. ΚΟΡΣΙΚΗ

Συγκρότημα A FILETTA

Jean-Claude Acquanina
Pierre Bertoni
Paul Giansily
Jean Sicurani
Maxime Vuillamier

Μουσική έρευνα - Καλλιτεχνική επιμέλεια:

Λάμπρος Λιάβας

Συντονισμός : Ειρήνη Λαγουρού

Πολυφωνικά τραγούδια από την Ήπειρο και την Κορσική

Μιά μουσική "αντιπαράθεση"

Πολυφωνικό Συγκρότημα Κτισμάτων Πωγωνίου

Συγκρότημα "A Filetta" της Κορσικής

ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΥΡΩΝΑ

ΤΟ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟ ΜΟΙΡΟΛΟΪ

"Το μοιρολόι έφτασε στην Ήπειρο, στα Γιάννενα, εκεί που είμαστε τότε η οικογένεια, το 1913 όταν λευτερωθήκαμε. Από τη Βόρεια Ήπειρο έφτασε, που ήταν επίσης σκλαβωμένη στους Τούρκους για χρόνια πολλά και οι άνθρωποι δεν είχανε τι άλλο από το μοιρολόι, με πολύφωνα, πολλές φωνές. Γιατί ταξίδευε ο κόσμος, χανότανε για πολλά χρόνια κι είναι ο σπουδαιότερος απ' όλους λόγος για να μη μπορεί κανείς να ξεχάσει τις γυναίκες που περίμεναν και τόριχναν στο μοιρολόι. Έχω κρατήσει μέσα μου πολύ δυνατά αυτήν την εικόνα, το μοιρολόι. Με πηγαίνει στον τόπο μου, θυμάμαι. Όλα είναι πάνω μου εκείνη τη στιγμή, όποτε το ακούσω να το λένε καλά ή όποτε το παίζω κλαίγοντας από χαρά. Εκείνη τη στιγμή όλη η Ήπειρος είναι πάνω μου, η μάνα μου, τ' αδέρφια μου, φίλοι και άλλοι πολλοί, γιατί απ' όλα έχω περάσει..."

ΤΑΣΟΣ ΧΑΛΚΙΑΣ

Θύμψεις και σημειώσεις

ΤΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΠΟΛΥΦΩΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Πρόκειται για δημοτικά τραγούδια που εντοπίζονται στην περιοχή γύρω από τα σημερινά ελληνοαλβανικά σύνορα (Πωγώνι, Δερόπολη, Δελβίνο, Χειμάρρα, Λεσκοβίκι, μέρος της Κόνιτσας, κ.ά.), όπου ως το 1944 συμβίωναν πληθυσμοί Ελλήνων και Αρβανιτών (Τσάμπδες και Λιάπηδες). Αποτελούν τη μοναδική περίπτωση μουσικής παράδοσης, αλλά και μια από τις πλέον ενδιαφέρουσες μουσικές φόρμες όχι μόνο στην Ανατολική Μεσόγειο και τα Βαλκάνια αλλά στο παγκόσμιο ρεπερτόριο της λαϊκής πολυφωνικής μουσικής.

Η απόδοση των τραγουδιών αυτών γίνεται από ομάδα τραγουδιστών που πρέπει να περιλαμβάνει τουλάχιστον 4 άτομα. Ο συνηθέστερος αριθμός είναι 5, αλλά μπορεί να φτάνει και 6, 7 ή ακόμη και 10 τραγουδιστές - ανάλογα με τους ισοκράτες (ώστε να "γεμίζει το τραγούδι και να πάει βρονταριά!...").

Ο κορυφαίος της ομάδας τραγουδάει την κυρίως μελωδία, δηλαδή αρχίζει, "παίρνει" το τραγούδι, γι' αυτό και ονομάζεται "παρτής" ή "πάρτης" ή "σπκωτής". Του απαντάει ο δεύτερος που "γυρίζει" ή "τσακίζει" το τραγούδι, γι' αυτό και λέγεται "γυριστής", ενώ οι υπόλοιποι, οι "ισοκράτες", κρατούν το "ίσο", δηλαδή το φθόγγο της τονικής της μελωδίας.

Στην ομάδα αυτή μπορεί να προστεθεί (επιπλέον ή σε αντικατάσταση του γυριστή) κι ένας ακόμη τραγουδιστής, ο "κλώστης", που κάνει ιδιόμορφους λαρυγγισμούς με ψεύτικη ψηλή φωνή ("φαλτσέτο", όπως στα τυρολέζικα γιόντλερ), "κλώθοντας" το τραγούδι ανάμεσα στην τονική και την υποτονική της μελωδίας.

Τόσο ο γυριστής όσο και ο κλώστης κόβουν απότομα το τραγούδι στην υποτονική της μελωδίας δημιουργώντας έτσι με τον τελευταίο φθόγγο του παρτή μια έντονη διαφωνία (διάστημα 2ας), που είναι το κύριο χαρακτηριστικό αυτής της πολυφωνικής φόρμας και της δίνει ένα ιδιόμορφο άκουσμα.

Η τοποθέτηση των τραγουδιστών μέσα στο σύνολο και το φύλο τους ακόμη, ορίζεται από μια αυστηρή ιεραρχία που βρίσκεται σε σχέση με το ρόλο και την τεχνική του καθένα μέσα στην ομάδα.

Όσον αφορά την καταγωγή αυτής της πολυφωνικής φόρμας (παρόλο που η έρευνα δεν έχει καταλήξει ακόμη σε βέβαια συμπεράσματα), όλες οι ενδείξεις πείθουν ότι ανάγεται σε πολύ παλιές (ίσως ακόμη και προελληνικές) εποχές. Πράγματι οι μελωδίες των τραγουδιών (μαζί με ορισμένα ακόμη της Ηπείρου και κάποια γυναικεία τραγούδια της Θεσσαλίας) είναι τα μοναδικά στον ελλαδικό χώρο που έχουν διατηρήσει την πεντατονική ανημίτονη κλίμακα

(μουσική κλίμακα που αποτελείται από 5 νότες χωρίς ημιτόνια). Η κλίμακα αυτή, όπως έχει αποδείξει η πρόσφατη μουσικολογική έρευνα, ταυτίζεται με το δώριο τρόπο των αρχαίων Ελλήνων, την κατεζοχόν "ελληνική αρμονία".

Μέσα στους αιώνες στο πολυφωνικό τραγούδι έρχονται να προστεθούν και νέες επιδράσεις, όπως αυτή της βυζαντινής εκκλησιαστικής μουσικής, που, χωρίς αμφιβολία, επηρεάζει τη μελωδική γραμμή του γυριστή (τονική και υποτονική) καθώς και τους ισοκράτες. Επίσης στην τεχνική του παρτή και του κλώστη μπορούμε να διακρίνουμε κάποια μίμηση του "πολυφωνικού" παιζίματος της γκάιντας, κάτι που ανιχνεύουμε και στον τρόπο που παίζουν το κλαρίνο και το βιολί οι παλιοί ηπειρώτες οργανοπαίχτες, όταν και αυτοί μιμούνται τη γκάιντα στους παραδοσιακούς σκοπούς "μονή γκάιντα" και "διπλή γκάιντα" που συναντάμε σ' αυτή την περιοχή. Τα ηπειρώτικα πολυφωνικά τραγούδια, εκτός από την ιδιαιτερότητα της μουσικής τους δομής και το μοναδικό τρόπο με τον οποίο εκφράζουν το φυσικό, ιστορικό και κοινωνικό χώρο όπου γεννήθηκαν και αναπτύχθηκαν, παρουσιάζουν παράλληλα κι ένα ενδιαφέρον μέσα από τη μελέτη της εξάπλωσής τους.

Έτσι έχουν επηρεάσει ανάλογες φόρμες φωνητικής μουσικής στη Γιουγκοσλαβία (Ιλλυρία) και στην Κάτω Ιταλία και Σικελία (όπου εγκαταστάθηκαν Αρβανίτες τον 15ο αιώνα, διωγμένοι από τους Τούρκους).

Επίσης, ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα είναι η θεωρία του Ολλανδού μουσικολόγου Jaap Kunst που συνδέει την πολυφωνία της Ηπείρου με τη μακρινή Ινδονησία, καθώς επισημαίνει αναλογίες όχι μόνο στη δομή και τις ονομασίες των τραγουδιστών, αλλά φτάνει και ως τα διακοσμητικά μοτίβα της λαϊκής κεντρικής.

Πράγματι, φαίνεται πως υπάρχει ένα νοτιό τόξο (που ανάγεται σε προελληνικές περιόδους και ανανεώθηκε αργότερα, την Αλεξανδρινή εποχή) που συνδέει πολιτισμικά τα Βαλκάνια με τη Ν.Α. Ασία, περνώντας από τον Καύκασο, τη Β. Περσία, το Αφγανιστάν, τη Β. Ινδία...

Σ' όλο το μήκος της διαδρομής, βρίσκουμε πολιτισμικές συγγένειες και αντιστοιχίες που εκδηλώνονται και στη μουσική, επιβεβαιώνοντας γι' άλλη μια φορά την αρχέγονη δύναμη των ήχων στην επικοινωνία ανάμεσα στους λαούς, πέρα από φυλές και θρησκείες.

Λάμπρος Λιάβας

ΠΟΛΥΦΩΝΙΚΟ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑ
ΚΤΙΣΜΑΤΩΝ ΠΩΓΩΝΙΟΥ
Βιογραφικό σημείωμα

Το συγκρότημα, στην αρχική του μορφή, έχει ζωή 25 χρόνων κι έχει εμφανιστεί σε πολλές εκδηλώσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό (Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, Παλλάς, Γαλλικό Ινστιτούτο, Ολυμπία Παρισιού κ.ά.).

Υπεύθυνος του σχήματος είναι ο Βαγγέλης Κώτσου, που διδάσκει πολυφωνικό τραγούδι στο πλαίσιο των σεμιναρίων του Μουσείου Λαϊκών Οργάνων.

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΛΚΙΑΣ (ΛΟΥΚΑΣ)
Βιογραφικό Σημείωμα

Γεννήθηκε το 1934 στο Δελβινάκι του Πωγωνίου της Ηπείρου. Γιος του σπουδαίου λαϊκού κλαριντζή Περικλή Χαλκιά και της Καλλιρρόης Χαλκιά, το γένος Χαρισιάδη (μιας ακόμη σπουδαίας μουσικής οικογένειας της Ηπείρου), άρχισε να δοκιμάζει τις δυνάμεις του σ' ένα αυτοσχέδιο κλαρίνο ήδη από την ηλικία των εννέα χρόνων. Στη διάρκεια της Κατοχής πήρε επί 6-7 μήνες μαθήματα στα Δολιανά κοντά στο διάσημο τότε δεξιοτέχνη Φίλιππα Ρούντα. Το 1950 η οικογένειά του εγκαταστάθηκε στην Αθήνα, όπου, μαζί με τον αδελφό του Αχιλλέα, έπαιξε επί μια δεκαετία στο δημοφιλές συγκρότημα του ηπειρώτη λαουτιέρη Λεωνίδα Καβάκου (παπού του διάσημου βιολιστή), ενώ μια χρονιά συνεργάστηκε και με τον Τάσο Χαλκιά, δεύτερο ξάδερφο του πατέρα του. Από το 1960 ως το 1979 έζησε στη Νέα Υόρκη, όπου γνώρισε πολύ μεγάλη επιτυχία στο χώρο των Ελλήνων μεταναστών. Από το 1979 ο Πετρο-Λούκας Χαλκιάς ζει στο Δελβινάκι και στην Αθήνα ως ένας από τους σημαντικότερους εκπροσώπους της ηπειρώτικης μουσικής, με ηχογραφήσεις και συναυλίες στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Στην τέχνη του κλαρίνου έχει μύσει και το γιο του Χαράλαμπο.

ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑ "A FILETTA"
ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΡΣΙΚΗ

Το συγκρότημα A FILETTA δημιουργήθηκε το 1978 στο Balagne της Κορσικής και προβάλλει τον ιδιαίτερο τύπο πολυφωνικού τραγουδιού που χαρακτηρίζουν την παράδοση του νησιού.

Τα πολυφωνικά αυτά τραγούδια (raghiella) μπορεί να έχουν είτε θρησκευτικό είτε κοσμικό χαρακτήρα.

Διακρίνονται για τον έντονο μελισματικό χαρακτήρα τους και την παράλληλη κίνηση των τριών βασικών φωνών:

secunda, terza και bassu.

Οι ερευνητές εντοπίζουν επιδράσεις από το Γρηγοριανό μέλος και τις πρώτες πολυφωνικές λειτουργίες της Δύσης, αλλά και συνδέσεις του ύφους αυτού με τις λαϊκές πολυφωνίες της Μεσογείου (Σαρδηνία, Σικελία).

Δισκογραφία "A FILETTA"

1981 MACHJA, N' AVEMU UN' ANTRA

1982 O' VITA

1984 CUN TE

1987 SONNI ZITELLINI

1989 A U VISU DI TANTI

1992 AB 'ENTERNU,

Παραγωγή : Saravah

1994 UNA TARRA CI HE,

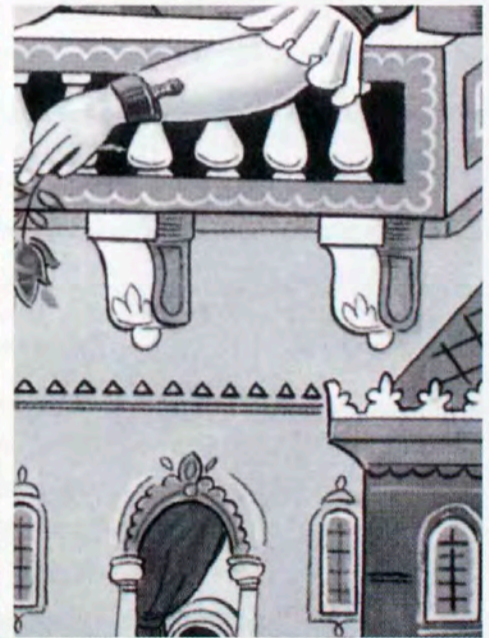
Παραγωγή : A FILETTA Έκδοση : Olivi Music

ΘΕΑΤΡΟ "ΣΤΟΑ"

ΚΥΡΙΑΚΗ 3 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΩΡΑ 9.00 Μ.Μ.

Μπόστ "Ρωμαίος και Ιουλιέτα"

Σκηνοθεσία: Θανάσης Παπαγεωργίου

Με τη Λήδα Πρωτοψάλτη

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ : Θανάσης Παπαγεωργίου
ΜΟΥΣΙΚΗ : Βασίλης Δημητρίου
ΣΚΗΝΙΚΑ-ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ : Μποστ
ΧΟΡΟΓΡΑΦΙΕΣ : Μαρία Αλβανού
ΜΟΥΣΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ : Ολυμπία Κυριακάκη-Λουκίσσα

ΔΙΑΝΟΜΗ

Ρωμαίος : Θανάσης Παπαγεωργίου
Ιουλιέτα : Λήδα Πρωτοψάλτη
ηγεμόνας - μπάρμαν : Πάνος Βασιλειάδης
πατήρ Λαυρέντιος : Παύλος Ορκόπουλος
αφηγήτρια : Νίκη Χαντζίδου
Πάρις - γιος Γκρέκο : Νίκος Αρβανίτης
υπάλληλος - Α΄ τροβαδούρος : Φαίδων Καστρός
Καπουλέτος - Μερκούτιος : Γιάννης Αναστασάκης
Καπουλέτου : Μαρία Τσιμά
παραμάνη : Αιμιλία Φουντούκη
μαγείρισσα : Ελένη Κουλουριώτη
Β΄ τροβαδούρος : Αλέξανδρος Κούκος
Γ΄ τροβαδούρος : Νίκος Μπουρνιάς
σαλπικτής : Πάνος Παπαναγιώτου
μπαλέτο: Μαρία Αλβανού
Ελπίδα Βιάννη
Μίνα Λαμπροπούλου
Βάλια Παρασκευοπούλου
Τάνια Χαντζάρα
Ελένη Κουλουριώτη
Νίκη Χαντζίδου
Αιμιλία Φουντούκη

"ΣΤΟΑ"

Ιδρύθηκε το 1971, μεσούσης της δικτατορίας, από το Θανάση Παπαγεωργίου και την Ελένη Καρπέτα και αποτελεί, κατά κάποιο τρόπο, "μετεξέλιξη" του θιάσου "Βήματα", που είχαν δημιουργήσει το 1969, στην Κοκκινιά, ο Θανάσης Παπαγεωργίου, ο Τάκης Καλφόπουλος και η Λήδα Πρωτοψάλτη και που διέλυσε το στρατιωτικό καθεστώς.

Από το 1974, τη "Στοά" διευθύνει μόνος του ο Θανάσης Παπαγεωργίου, μόνιμος σκηνοθέτης όλων των έργων της Κεντρικής Σκηνής, με πρωταγωνίστρια και βασικό στήριγμα του θιάσου τη Λήδα Πρωτοψάλτη. Παράλληλα, το 1975, ιδρύθηκε η "Παιδική Στοά", της οποίας τη διεύθυνση έχει αναλάβει η Λήδα Πρωτοψάλτη, που και σκηνοθετεί πλέον όλα τα έργα για παιδιά, ενώ, τον περασμένο χειμώνα, δημιουργήθηκε η "Στοά - 2", με σκοπό την παρουσίαση νέων ανθρώπων από όλους τους τομείς της θεατρικής τέχνης.

Η "Στοά", από την ίδρυσή της, εγκαταστάθηκε στο ομώνυμο θέατρο του Ζωγράφου και, σχεδόν από την αρχή, ταυτίστηκε με το σύγχρονο ελληνικό έργο, του οποίου αναδείχθηκε στον υπ' αριθμόν ένα προασηπική, παράγοντας, ταυτόχρονα, καλλιτεχνικό αποτέλεσμα αλλά και πείθοντας το κοινό. Από τις 40 παραστάσεις που έχει ως τώρα ανεβάσει στα 24 χρόνια της πορείας της, 25 της Κεντρικής Σκηνής, μία της "Στοάς-2" και 7 (δηλαδή όλες) της "Παιδικής Στοάς" — συνολικά 33, ήτοι ποσοστό 82,9% — αντικείμενο είχαν έργα και μονόπρακτα σύγχρονων Ελλήνων συγγραφέων, εκ των οποίων οι 17 έβλεπαν για πρώτη φορά το έργο τους στη σκηνή. Το ελληνικό θέατρο οφείλει στη "Στοά" ότι την κινητοποίησε — επίτευγμα μέγα! — να αρχίσει, επιτέλους, να αναζητά και να ανιχνεύει συστηματικά την ιθαγένειά του. Όπως, εξάλλου, έχει γράψει ο Θανάσης Παπαγεωργίου στο λεύκωμα "Είκοσι χρόνια Θέατρο Στοά 1971-1991", "...υπηρετούμε το ελληνικό έργο γιατί μόνο μέσα απ' αυτό θα φανούν οι αντιφάσεις και ο παραλογισμός. Δεν ισχυριστήκαμε ποτέ ότι λύνει προβλήματα. Μαθαίνοντας όμως, λύνουμε τα δικά μας".

ΠΡΩΤΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ :

Σάββατο 8 Ιουλίου 1995 — αρχαίο θέατρο
Φιλίππων Φεστιβάλ Φιλίππων — Θάσου-Μακεδονίας.

Μ Π Ο Σ Τ

Ο Χρυσάνθος (Μέντης) Μποσταντζόγλου ή Βοσταντζόγλου, που ... μετετράπη σε Μποστ, γεννήθηκε στην Κωνσταντινούπολη το 1918 αλλά εγκαταστάθηκε, από το 1926, με την οικογένειά του, στην Αθήνα. Τελείωσε το Η' Γυμνάσιο και γράφκε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών, όπου δεν κατάφερε να παραμείνει παρά μόνο για ένα εξάμηνο, χωρίς να μετανιώσει γι' αυτό στο μέλλον...

Ξεκίνησε γύρω στο 1948 ως εικονογράφος βιβλίων και περιοδικών για να εξελιχθεί σε πολιτικό γελοιογράφο και χρονογράφο. Συνεργάστηκε με πολλές εφημερίδες και περιοδικά ("Αυγή", "Ελευθερία", "Ταχυδρόμος", "Ελευθεροτυπία" κ.ά.).

Με το θέατρο ασχολείται από το 1962 ως συγγραφέας (αλλά και ως σκηνογράφος — ενδυματολόγος). Η αρχή έγινε με κείμενα για την "Όμορφη πόλη" του Μίκη Θεοδωράκη. Ακολούθησαν: "Δον Κιχώτης", "Φαύστα" — ένα κλασικό πλέον σατιρικό θεατρικό κείμενο, το οποίο, από το 1964 που πρωτοπαρουσιάστηκε, έχει εξελιχθεί σε ένα από τα πιο πολυπαιγμένα σύγχρονα ελληνικά έργα —, "Τα χρυσά φτερά", "Εκλογές του Μποστ", "Μαρία Πενταγιώτισσα", "Κάνε το ΠΑΣΟΚ σου παξιμάδι", "Ιστορική ιστορία", "40 χρόνια Μποστ", "Μήδεια". Ο Μποστ έχει συνεργαστεί, επίσης, με άλλους συγγραφείς, σε επιθεωρήσεις και σπονδυλωτά θεάματα.

Παράλληλα, ασχολείται με τη ζωγραφική. Έχει κάνει δεκαπέντε ατομικές εκθέσεις και το 1966 άνοιξε κατάστημα με την επωνυμία "Λαϊκά εικόναι", διακοσμώντας πάνω από είκοσι χιλιάδες αντικείμενα δώρων. Έχει, τέλος, εκδώσει αρκετά βιβλία με σκίτσα και κείμενά του μεταξύ αυτών το σπαρταριστό "Αλληλογραφία με τον Κόστα" (1963).

Ο Μποστ, με τις ηθελημένες ανορθογραφίες και ασυναξίες του, με τον ομοιοκατάληκτο, "ναίφ" δεκαπεντασύλλαβό του, με τη συχνή παρώδηση γνωστών θεμάτων και με το τσουικτερό του χιούμορ, δημιούργησε ένα δικό του, απόλυτα προσωπικό, ανεπανάληπτο και αμίμητο ύφος, που τον κατατάσσει στην πρώτη γραμμή των σατιρικών μας. Χαρακτηριστικό της θεατρικής του τεχνικής — σημειώνει ο ίδιος — "είναι ο 'ηθελημένος πλατυσασμός' και οι αφελείς επεξηγήσεις, πράγμα που δυσανασχετεί ορισμένους κακόπιστους κριτικούς και πολύζερους θεατρολόγους".

Και, όπως γράφει ο γιός του Κώστας, σ' ένα λαμπερό, εύφορο και συγκινητικό τρυφερό κείμενό του, "[...] Ξέρει καλά, πως όσο πιο λογικά είναι τα πράγματα τόσο πιο παράλογα φαίνονται όταν τα συνδυάζεις. Ο κύριος Χρυσάνθος τα συνδυάζει σαν αλχημιστής, για να βγάλει από τα πιο λογικά πράγματα — μπρος στα έκπληκτα μάτια μας — τα πιο απροσδόκητα αποτελέσματα. Σε αυτό το βοηθάει η τέλεια γνώση του της ελληνικής γλώσσας και της ορθογραφίας της. Χρησιμοποιεί τις διαφορούμενες έννοιες των λέξεων σα μάγος, για να μας παραπέμψει όπου θέλει εκείνος. [...] Γνωρίζει πολύ καλά την τέχνη, του να μην ευφυσολογείς κάνοντας χιούμορ. Το ευφυσολόγημα είναι εύκολο και γι' αυτό το καταδίκασε και το απέρριψε πάντοτε μετά βδελυγμίας. Το χιούμορ του ήταν και είναι προϊόν επίμονης πνευματικής εργασίας και τεράστιων γνώσεων. [...] Ο ίδιος δε θεωρεί τον εαυτό του κάτι εξαιρετικό. Νομίζει πως, απλά, κάνει μια δουλειά και προσπαθεί να την κάνει καλά. Τώρα, γιατί το θαυμάζουν, προσπαθεί να το καταλάβει χρόνια ολόκληρα ανεπιτυχώς. [...] Ζει σε έναν κόσμο περιεργο και προσεγγίζει το σήμερα, σαν ένα 'πλόιον ταξιδεύον με υπέροχο καιρόν', που 'δυστυχώς, ολίγον αργότερον, εβυθίσθη'. Τραγικό και κωμικό είναι αξεδιόλυτα μέσα στη ρομαντική, δονκιωτική του ψυχή".

Το "Ρωμαίος και Ιουλιέτα" είναι παραγγελία της "Στοάς" και το τρίτο έργο του Μποστ, μετά τη "Φαύστα" και τη "Μήδεια", που παρουσιάζει ο θίασος — και τα δύο προηγούμενα αποτέλεσαν μεγάλες επιτυχίες — ενώ ο Θανάσης Παπαγεωργίου έχει επίσης ανεβάσει, με πρωταγωνίστρια πάντα τη Λήδα Πρωτομάλη, το "40 χρόνια Μποστ" στο "Σμαρούλα" και τη "Φαύστα" — ήταν η δεύτερη φορά — στο ΔΗ.Π.Ε.Θ.Ε. Ιωαννίνων.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΡΗΓΙΑΝΝΗΣ

Βιβλιογραφία

Μποστ. Μήδεια. Πρόγραμμα της παράστασης του Θεάτρου "Στοά", 1993.

Είκοσι χρόνια Θέατρο "Στοά". 1971-1991. Κριτικά σημειώματα.

Συλλογή υλικού Θανάσης Παπαγεωργίου. Αθήνα, Θέατρο "Στοά", 1991.

"ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΑ" Α Λ Α Μ Π Ο Σ Τ

Βασιζόμενος στην πασίγνωστη τραγωδία του Σέξπιρ και χρησιμοποιώντας, όπως πάντα, τον αγαπημένο του δεκαπεντασύλλαβο, ο Μποστ ανακατεύει γεγονότα και καταστάσεις του κλασικού έργου με άλλα της σύγχρονης πραγματικότητας, θέλοντας, φυσικά, όπως σε όλα του τα έργα, να σατιρίσει την εποχή του κι όχι το έργο και το συγγραφέα από τον οποίο δανείζεται τη βασική υπόθεση.

Στον Μποστ, λοιπόν, ο Ρωμαίος εξορίζεται από τη Βερόνα και κάνει την αγαπημένη του, γιατί σκότωσε το ζωγράφο Γκρέκο. Η αφορμή ήταν ότι ο Γκρέκο έκανε το πορτρέτο της Ιουλιέτας, βάζοντας στα χέρια της δυο κλειδιά, έτσι που να θυμίζει τον Απόστολο Πέτρο. . .

Πάνω σ' αυτό το εύρημα στηρίζεται όλο το έργο του Μποστ, ο οποίος ολοκληρώνει την παράδοση του μύθου της σεξπιρικής τραγωδίας στην πρώτη πράξη, για να κατασκευάσει μια δική του δεύτερη, όπου, σαράντα χρόνια μετά, Καπουλέτοι, Ρωμαίος και Πατήρ Λαυρέντιος ψάχνουν ακόμα να βρουν τη χαμένη από τον τάφο της Ιουλιέτα.

Μέσα σ' αυτές τις δύο πράξεις θα σατιριστούν πολιτικά πρόσωπα, τηλεοπτικές εκπομπές, κυβερνητικές αποφάσεις, οι απεργίες, τα ΜΑΤ, οι διαδηλωτές, η Νταϊάνα, τα ροζ τηλέφωνα, οι εκπτώσεις, τα ναρκωτικά, ο στρατός, η εκκλησία, τα σχολεία και ό,τι άλλο περνάει καθημερινά από τον Τύπο και απασχολεί τη σημερινή κοινωνία.

Αυτό το στοιχείο της ανάμιξης σύγχρονων γεγονότων και καταστάσεων με κλασικά θέματα, καθώς και η ιδιόμορφη γλώσσα έχουν δημιουργήσει τον όρο "μποστικό θέατρο", ένα θέατρο που όμοιό του δεν έχει ξαναυπάρξει στην Ελλάδα και που μας δυσκολεύει πολύ στο να το κατατάξουμε σε μια κατηγορία, όσο κι αν, για ευκολία, το ονομάζουμε σουρεαλιστικό.

ΘΕΑΤΡΟ "ΣΤΟΑ"

ΤΡΙΤΗ 5 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΩΡΑ 9.00 Μ.Μ.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ : Κωνσταντίνος Χρηστομάνος
ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ : Λυδία Κονιόρδου
ΣΚΗΝΙΚΑ—ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ : Διονύσης Φωτόπουλος
ΜΟΥΣΙΚΗ : Τάκης Φαραζής
ΧΟΡΟΓΡΑΦΙΑ : Μαριλένα Καρέτα
ΚΟΥΚΛΕΣ : Εύα Χειλαδάκη
ΔΡΑΜΑΤΟΛΟΓΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ : Κωνσταντίνος Κυριακός
ΦΩΤΙΣΜΟΙ : Παναγιώτης Μανούσης
ΒΟΗΘΟΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ : Φωτεινή Μπαξεβάνη
ΒΟΗΘΟΣ ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΟΥ : Στέλλα Ρότσιου

ΔΙΑΝΟΜΗ

Απόλλωνας : Χρήστος Στέργιογλου
Θάνατος : Μανώλης Μαυροματάκης
Κοσμάς Φοντούκης
θεραπεινίδα : Ναταλία Στεφάνου
Άλκπστις : Λυδία Κονιόρδου
Άδμητος : Νίκος Καραθάνος
Ηρακλής : Χρήστος Σαπουντζής
Φέρης : Κοσμάς Φοντούκης
Μανώλης Μαυροματάκης
Θεράπων : Γεράσιμος Γεννατάς
παιδιά της Άλκπστις : Θανάσης Δεληγιάννης
Μαρία Δεληγιάννη
κορυφαίοι : Χαρά Δημοπούλου
Δημήτρης Κουτρουβιδέας
Κοσμάς Φοντούκης
Χρήστος Στέργιογλου
Ευγενία Αποστόλου
Ηλέκτρα Γεννατά

Χορός : Απόστολος Τσιρώνης
Μανώλης Μαυροματάκης
Γεράσιμος Γεννατάς
Απόστολος Συρταριώτης
Γιώργος Ευγενικός
Χρήστος Σαπουντζής
Νιόβη Κωστοπούλου
Χριστίνα Γκόλλια
Στέφανος Κοσμίδης

Μουσικοί : Τάκης Φαραζής
Γιώργος Δεληγιάννης
Κωνσταντίνος Θεοδώρου
Βασίλης Βασιλάτος

ΠΡΩΤΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Πέμπτη 20 Ιουλίου 1995—Βελεστίνο Μαγνησίας.

Ευριπίδη "Άλκηστις"

Σκηνοθεσία : Λυδία Κονιόρδου

Σκηνικά : Διονύσης Φωτόπουλος

Μουσική : Τάκης Φαραζής

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΒΟΛΟΥ

Το Δημοτικό Περιφερειακό Θέατρο Βόλου είναι το δέκατο τρίτο και νεότερο των ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ.. Εντάχθηκε στο θεσμό μόλις το 1994 και αποτελεί τη "μετεξέλιξη" του Δημοτικού Θεάτρου Βόλου, που άρχισε να λειτουργεί, σε επαγγελματική βάση, από το 1992. Την καλλιτεχνική διεύθυνσή του έχει από το 1993 η Λυδία Κονιόρδου.

Στα δύο αυτά χρόνια το ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Βόλου έχει παρουσιάσει έργα Αναγνωστάκη, Ντε Φιλίπο, Βέχτερ, Φιλίπιδου και Φασμίντερ, με σκηνοθέτες τη Λυδία Κονιόρδου, το Βασίλη Νικολαΐδη, το Δημήτρη Σεϊτάνη και το Δημήτρη Οικονόμου. Παράλληλα, λειτουργεί η Ερασιτεχνική Σκηνή του, όπου ο Δημήτρης Δακτυλάς ανέβασε κείμενα της Έλλης Παπαδημητρίου και έργα των Καπετανάκη και Διαλεγμένου.

Η "Άλκηστις" είναι το πρώτο αρχαίο δράμα που ανεβάζει και αποτελεί συμπαραγωγή του ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Βόλου με το Κέντρο Μουσικού Θεάτρου Βόλου (ΚΕ.Μ.Θ.), που ιδρύθηκε πέρυσι και έχει ενταχθεί στο Εθνικό Δίκτυο Πόλεων του Υπουργείου Πολιτισμού.

Η ζωή του παραμένει ένα αίνιγμα που, προφανώς, ποτέ δε θα λυθεί. Και το έργο του, που βρίθκει αντιφάσεων, ένας γρίφος, που πάντα θα προκαλεί ερωτήματα αλλά και ερεθίσματα σε όσους καταπιάνονται με τη "λύση" του - λόγος ισχυρός για να διατηρηθεί εσαεί σύγχρονο.

Η ζωή του Ευριπίδη έφτασε ως εμάς μέσα από ένα συνονθύλευμα: πληροφορίες, ανέκδοτα, μύθοι για την ιδιωτική και δημόσια ζωή του, σατιρικές αιχμές από τα έργα του Αριστοφάνη - ένα υλικό που διαμορφώθηκε ανεξέλεγκτα με την πάροδο των αιώνων και, ενίοτε, παρουσιάστηκε ως καταγραφή της ιστορικής αλήθειας.

Δεν είναι εξακριβωμένη ούτε η χρονολογία της γέννησής του (485, 484 ή 480 π.Χ.) ούτε ο τόπος (ίσως είναι η Σαλαμίνα) ούτε η οικογενειακή του κατάσταση. Ο πατέρας του Μνήσαρχος εμφανίζεται άλλοτε ως κτηματίας, άλλοτε ως έμπορος ενώ ο Αριστοφάνης χαρακτηρίζει τη μητέρα του Κλειτώ ... μανάβισσα, γεγονός που δε δικαιολογεί όμως τη φροντισμένη αγωγή που πήρε ο Ευριπίδης. Λέγεται ότι διέτελεσε μαθητής του Αναξαγόρα, του Πρωταγόρα και του Πρόδικου, ότι διέθετε μία από τις δύο μεγαλύτερες ιδιωτικές βιβλιοθήκες της Αθήνας και ότι ανήκε στον κύκλο του Περικλή.

Οι πληροφορίες συγκλίνουν στο ότι ήταν άτομο μοναχικό, που μιλούσε λίγο, δεν είχε πολλούς φίλους και που συχνά αποζητούσε την απομόνωση σε μια σπηλιά της Σαλαμίνας, όπου στοχαζόταν. Αναφέρονται, επίσης, δύο άτυχοι γάμοι στη ζωή του και μια συζυγική απιστία εις βάρος του.

Πέρασε τα δύο τελευταία χρόνια του αυτοεξόριστος, για άγνωστους όμως λόγους, στη Μακεδονία και πέθανε στην Πέλλα, το 407 ή το 406 κατασπαργόμενος, σύμφωνα με άλλη αμφίβολη πληροφορία, από τα σκυλιά του βασιλιά Αρχέλαου, που τον φιλοξenoύσε.

Απόλυτη σιωπή καλύπτει τυχόν ανάμιξή του στα πολιτικά πράγματα της Αθήνας. Από πολύ νωρίς όμως, ο Ευριπίδης εντράφησε στις νέες ιδέες και στα νέα ρεύματα της εποχής του. Η φιλοσοφία ήταν η αρχι

κή ροπή του, όμως αργότερα στράφηκε προς το θέατρο, όπου πρωτοεμφανίζεται γύρω στο 455 π.Χ..

Έγραψε περί τα ενενήντα δράματα, όπου, με την έγνοια της επικαιρότητας πάντα παρούσα αλλά και τις αντιφάσεις να μη λείπουν, αμφισβήτησε την παλιά ηθική, έκανε κριτική στις παραδόσεις, διάβρωσε τους μύθους, χτύπησε τη θρησκοληψία, τους κατακτιτικούς πολέμους, πρώτος τόλμησε να ανιχνεύσει τα μυστικά της γυναικείας ψυχολογίας, απομυθοποίησε θεούς και ήρωες και καινοτόμησε, μονιμοποιώντας τους "προλόγους", εισάγοντας τον από μηχανής θεό και περιορίζοντας τα χορικά και τη συχνή χρήση της μονωδίας, χωρίς να θέτει ως πρώτο του μέλημα τη μορφή του έργου.

Ο Ευριπίδης, αν και χρησιμοποίησε στα δράματά του ως βάση τους παραδοσιακούς μύθους, προκάλλυσε "ρωγμές" τόσο στα θέματά τους όσο και στα δραματικά είδη - τα έργα του είναι πολύ δύσκολο να καταταχθούν ειδολογικά και πρέπει στην εποχή τους να αποτελούσαν μία διαρκή πρόκληση. Γι' αυτό, πολύ συζητούνταν αλλά ελάχιστα "πρωτεία" - μόνον τέσσερα και ένα μεταθανάτιο - απέσπασαν στους δραματικούς αγώνες: ο ποιητής συκοφαντήθηκε κατά κόρον, απέκτησε τη ρετινιά του μισογύνη και κατέληξε να γίνει το κύριο αντικείμενο της σατιρικής χλεύης του Αριστοφάνη.

Από τα έργα του σώθηκαν δεκαοκτώ: ένα σατυρικό δράμα, ο "Κύκλωψ" και δεκαεπτά τραγωδίες, ανάμεσα στις οποίες η "Αλκίσις", η "Μήδεια", η "Εκάβη", ο "Ιππόλυτος", οι "Τρωάδες", η "Ηλέκτρα", η "Ιφιγένεια εν Ταύροις", ο "Ορέστης", η "Ιφιγένεια εν Αυλίδι", οι "Βάκχαι", ενώ στον Ευριπίδη από πολλούς αποδίδεται και ο αμφισβητούμενος "Ρήσος".

Μέσα από τα έργα αυτά και πέρα από τις ανεξ ακρίβωτες πληροφορίες και τα μυθεύματα για τη ζωή του, ο Ευριπίδης, που κατατάχθηκε στη χορεία των τριών μεγάλων τραγικών ποιητών της αρχαίας Ελλάδας, εύκολα μπορεί να φανεί ότι άνοιξε καινούργιους δρόμους όχι μόνο στο θέατρο - θεωρείται ο πατέρας του σύγχρονου δράματος - αλλά και γενικότερα στην ανθρώπινη σκέψη.

Η υπόθεση του δράματος, μιας και' όνομα τραγωδίας, χωρίς Ύβρη, Άτη και Δίκη και με ... happy end, αντλείται από το θεσσαλικό μυθολογικό κύκλο.

Ο Άδμητος, βασιλιάς των θεσσαλικών Φερών, έχει τιμωρηθεί με θάνατο γιατί ασέβησε προς την Άρτεμη. Ο Απόλλωνας όμως, που τον προστατεύει, όρισε ότι ο Άδμητος μπορεί να γλυτώσει, αν κάποιος άλλος δεχθεί να πάρει τη θέση του. Μόνον η Άλκίσις, η γυναίκα του, προσφέρεται. Και ο Χάρος την παίρνει. Όμως ο Ηρακλής, που τυχαία φιλοξενείται την ίδια μέρα στο παλάτι των Φερών, μαθαίνει την αλήθεια, επεμβαίνει, κυνηγάει το Χάρο, αρπάζει την Άλκίσις και την παραδίδει στο σύζυγό της - ανταμοιβή για τη φιλοξενία που του πρόσφερε και για την ευσέβειά του.

Η "Αλκίσις" θεωρείται - και μάλλον είναι - το παλαιότερο από τα σωζόμενα έργα του Ευριπίδη. Διδάχθηκε στα Διονύσια του 438 π.Χ. και συμπλήρωνε, ως τέταρτο έργο, την τριλογία "Κρήσσαι" - "Αλκμέων ο δια Ψωφίδος" - "Τήλεφος", έχοντας νεωτεριστικά πάρει τη θέση του σατυρικού δράματος, θέση δεδομένη κατά τα ειωθότα των δραματικών αγώνων. Τα "πρωτεία" εκείνη τη χρονιά πήρε ο Σοφοκλής, ενώ η τετραλογία του Ευριπίδη περιορίστηκε στη δεύτερη θέση.

Στη σύγχρονη Ελλάδα, σύμφωνα με τις πληροφορίες που έχουμε, η "Αλκίσις" πρωτοπαρουσιάστηκε με την αυγή του αιώνα, το 1901. Την ανέβασε, με τη "Νέα Σκηνή" του, ο Κωνσταντίνος Χρηστομάνος, σε μετάφρασή του - μετάφραση που χρησιμοποιεί, ενενήντα τέσσερα χρόνια μετά, το ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Βόλου, στη δική του παράσταση.

Άλκπστις ήταν η Ειμαρμένη Ξανθάκη, Άδμητος ο Νικόλαος Παπαγεωργίου και Ηρακλής, ο Πέτρος Λέων.

Το 1934 η "Άλκπστις" ήταν το εναρκτήριο έργο της "Λαϊκής Σκηνής" και η πρώτη επαγγελματική παράσταση που σκηνοθέτησε ο Κάρολος Κουν με τη Φρόσω Κοκόλα, τον ίδιο και τον Παντελή Ζερβό στους κύριους ρόλους.

Το Εθνικό Θέατρο πρωτοανέβασε την ιλαροτραγωδία του Ευριπίδη στην Επίδαυρο, το 1963, σε σκηνοθεσία Τάκη Μουζενίδη. Στην παράσταση, που επαναλήφθηκε το 1964, το 1965 και το 1968, την Άλκπστι ερμήνευσαν η Άννα Συνοδινού και η Ελένη Χατζηπαγγύρη, τον Άδμητο ο Θάνος Κωτσόπουλος και ο Στέλιος Βόκοβιτς και τον Ηρακλή ο Θεόδωρος Μορίδης.

Το δεύτερο ανέβασμα του έργου από το Εθνικό πραγματοποιήθηκε στην Επίδαυρο, το δύσκολο καλοκαίρι του '74, με σκηνοθέτη το Σπύρο Ευαγγελάτο και πρωταγωνιστές τους Μιράντα Ζαφειροπούλου, Νικήτα Τσακίρογλου και Γιάννη Αργύρη. Στην ίδια παράσταση, και ο "Κύκλωψ".

Από τις υπόλοιπες παραστάσεις, ας μνημονευθεί αυτή του Γιάννη Χουβαρδά, το 1984, με το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος, που είναι και η πιο πρόσφατη. Μία παράσταση κατά πολλούς εξαιρετικά ενδιαφέρουσα, αλλά με νεωτερισμούς, που ξεσήκωσαν τις αποδοκιμασίες μέρους του κοινού στην Επίδαυρο και τη μίνι μερίδα της κριτικής. Άλκπστις ήταν η Φιλάρη Κομνηνού, Άδμητος ο Αλέκος Ουδινότης και Ηρακλής, ο Χάρης Τσιτσάκης. Στην ίδια παράσταση ήταν ενταγμένη και η τραγωδία του Σοφοκλή "Τραχίνιαι", σε σκηνοθεσία Νίκου Χαλαλάμπους.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΡΗΓΙΑΝΝΗΣ

Βιβλιογραφία

- Αλέξης Σολομός.
Θεατρικό λεξικό. Αθήνα, "Κέδρος", 1989.
Ευριπίδης. Άλκπστις.
Μετάφραση - εισαγωγή - σχόλια Κώστας Τοπούζης.
Διεύθυνση σειράς Κώστας Μπαλάσκας.
Αρχαίο Ελληνικό Θέατρο. Αθήνα, "Επικαιρότητα", 1993.
Ευριπίδης. Μήδεια - Κύκλωψ - Άλκπστις.
Προλεγόμενα Γιάννης Κορδάτος.
Εισαγωγή - μετάφραση - σχόλια Παναγής Λεκατσάς.
Επιμέλεια έκδοσης Γιάννης Κορδάτος (Μήδεια) -
Ευάγγελος Παπανούτσος (Κύκλωψ - Άλκπστις).
Βιβλιοθήκη Αρχαίων Συγγραφέων.
Αθήνα, Ι. Ζαχαρόπουλος, 1976.
Ευριπίδης. Μήδεια.
Πρόγραμμα της παράστασης του Κ.Θ.Β.Ε.
"Ποιος είναι ο Ευριπίδης;" (Ν.Η.). Θεσσαλονίκη, 1976.
Ευριπίδης. Εκάβη.
Πρόγραμμα της παράστασης των "Δεσμών". Αθήνα, 1983.

Γιατί η "Άλκπστις" με κούκλες

Με δεδομένη τη συγκεκριμένη θέση του έργου, ανιχνεύθηκαν από τους μελετητές, κατά την απόπειρα ακριβούς ειδολογικής κατάταξής του, στοιχεία κωμωδίας ή φάρσας. Παράλληλα, το είδος της ιλαρότητας του έργου, η ψυχολογία της Άλκπστις, ο χαρακτήρας και η στάση του Άδμητου, ο μεθυσμένος Ηρακλής που θυμοσοφεί, ένας κυνικός "αγώνας λόγων" και η διεξοδική παρουσίαση της διαδικασίας του θανάτου, πυροδότησαν συζητήσεις και προσέδωσαν στο έργο ένα γοητευτικό διφυή χαρακτήρα.

Ο Ευριπίδης συγχώνευσε δύο μοτίβα που συναντούμε συχνά στην αρχαία λογοτεχνία: το μοτίβο της αυτοθυσίας μιας γυναίκας από αγάπη για το σύζυγό της και το θρήνο που προκαλεί αυτή, με το μοτίβο της νικηφόρας μάχης ενός δυνατού άνδρα με το θάνατο. Πέτυχε, έτσι, τη μετατόπιση παλιών θεμάτων του θρύλου στην περιοχή της τραγωδίας, μέσω της δραματικής πρόσληψης ενός παραμυθιού. Η εξισορρόπηση αυτών των αντιθέσεων και ανατροπών σε μία ενότητα, προϋποθέτει την ανάγκη μιας σύγχρονης θεατρικής γλώσσας, που να μπορεί πειστικά να εκφράζει τόσο την τραγικότητα όσο και την ιλαρότητα. Η κούκλα στο φυσικό μέγεθος του ανθρώπου πιστεύουμε ότι διαθέτει, εν δυνάμει, την αθωότητα και την ικανότητα να σημαίνει και τις δύο όψεις ταυτόχρονα (τραγική και ιλαρή) και να τις αποκαλύπτει εκεί, όπου και όταν χρειάζεται. Ακόμα, η χρήση της κούκλας, που στην παράσταση λειτουργεί σαν "ολόσωμη μάσκα", οδηγεί τον ηθοποιό να ψηλαφίσει μια άλλη θεατρική γλώσσα. Έτσι ο ηθοποιός, υπηρετώντας με το σώμα του, με τον ήχο και με την ψυχή του μια κούκλα, που με τη σειρά της υπηρετεί το νόημα και την ουσία ενός ποιητικού έργου, οδηγείται στην υπέρβαση του εαυτού του, μια διαδικασία, πιστεύουμε, αναγκαία στην προσέγγιση του αρχαίου δράματος.

ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. ΒΟΛΟΥ

70 ΧΡΟΝΙΑ του ΜΙΚΗ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ

ΤΕΤΑΡΤΗ 6

ΠΕΜΠΤΗ 7 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΩΡΑ 9.00 Μ.Μ.

ΜΟΥΣΙΚΟΙ

Χρήστος Κωνσταντίνου : μπουζούκι
Δημήτρης Χριστοδούλου : μπουζούκι
Γιάννης Ιωάννου : πιάνο
Δημήτρης Παπαγγελίδης : κιθάρες
Γιάννης Βασσάλος : ηλεκτρικό μπάσο
Μιχάλης Ορφανίδης : ντραμς

Ενορχήστρωση : Γιάννης Ιωάννου
Ηχολήπτες : Δημήτρης Ξενικάκης - Γιώργος Γρίκος
Συντονισμός παραγωγής : Αναστασία Σαρρίδου
Οργάνωση παραγωγής : Μαργαρίτα Θεοδωράκη

"Πολιτεία Α' & Β'
Αρχιπέλαγος
Λιποτάκτες"

ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΝ :

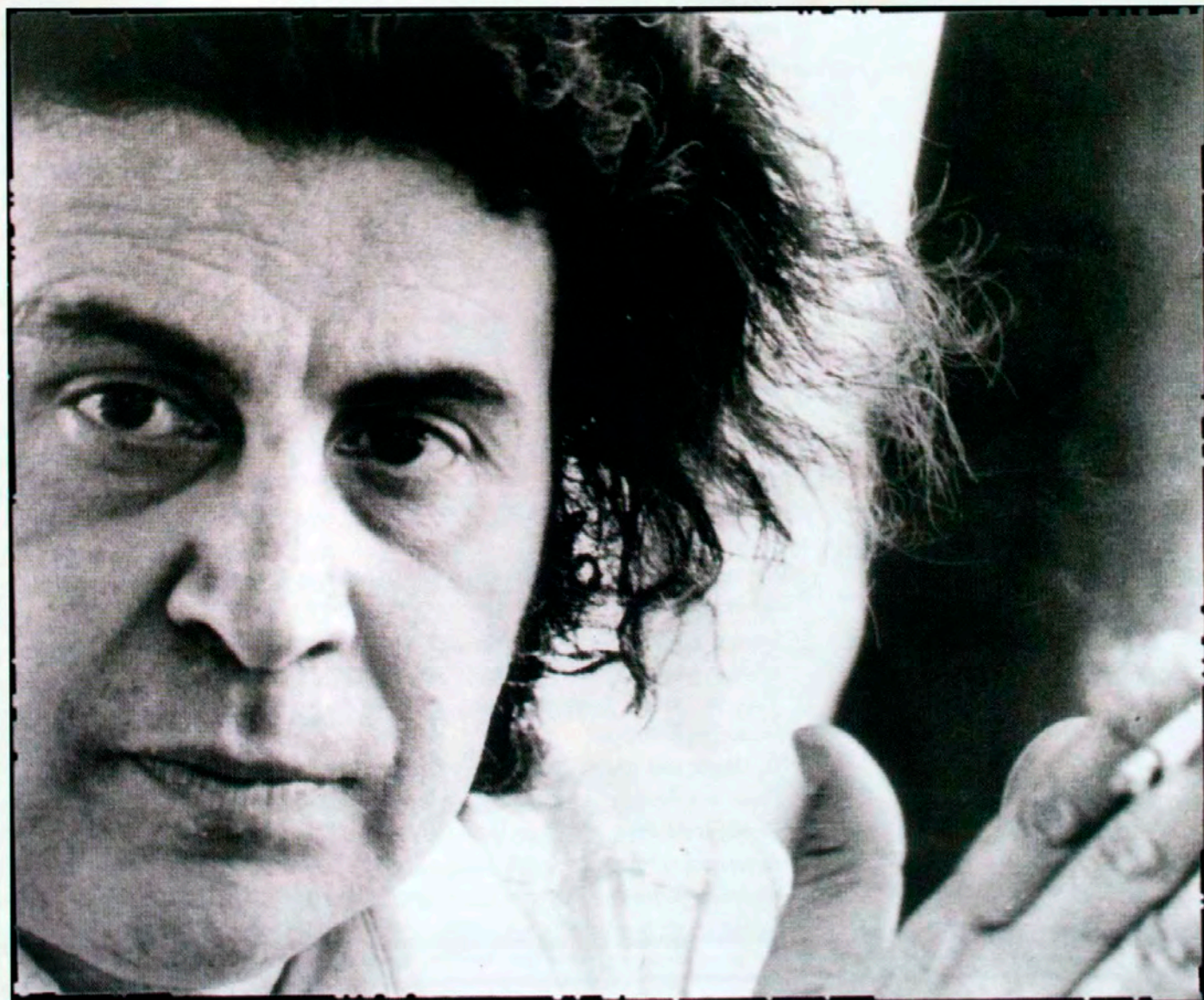
ΜΑΙΡΗ ΛΙΝΤΑ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΗΤΡΟΠΑΝΟΣ

ΒΑΣΙΛΗΣ ΛΕΚΚΑΣ

και ο ΜΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ

Παραγωγή ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΥΡΩΝΑ

Η ιστορία είναι πολύ παλιά. Έχει ξεπεράσει το μισόν αιώνα. Ενώ από την εποχή που σαν κάθε ανήσυχος και προβληματισμένος θνητός θα έπρεπε να τακτοποιήσω μια για πάντα τη θέση μου στη ζωή και στον κόσμο.

Στο "ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ" ο Χάρος λέει "Είμαι η φυσική κατάσταση των πραγμάτων...". Επομένως εκχόμεστε απ' το πουθενά για να πάμε στο πουθενά. Κι εγώ αποφάσισα να ζήσω τη ζωή μου ολοκληρωτικά, με όλους τους πόρους του δέρματος και της ψυχής μου. Έτσι για να χαρώ απόλυτα το Φως, έπρεπε να γνωρίσω και το Σκοτάδι. Για να χαρώ την Αγάπη, έπρεπε να γνωρίσω το Μίσος. Για να χαρώ την Ειρήνη, έπρεπε να γνωρίσω τον Πόλεμο. Για να χαρώ την Ελευθερία, έπρεπε να γνωρίσω τη Φυλακή. Για να χαρώ την ευδαιμονία της Σωματικής Υγείας, έπρεπε να γνωρίσω το Βασανισμό και τον πόνο...

Επομένως κάτω από την επιφάνεια αυτών που εσείς ονομάζετε "τόλμη", "αρετή", "θυσία" κ.λπ. βρίσκεται η αληθινή αιτία: το βίωμα.

Έπρεπε να βιώσω απόλυτα και ολοκληρωτικά αυτή την περίεργη καμπύλη που είναι η ζωή μας. Έπρεπε να χαρώ κάθε στιγμή της. Υπήρχε γι' αυτό υπαρκτή ανάγκη. Ειδεμή δεν έβλεπα το λόγο, γιατί σώνει και καλά θα πρέπει να υπακούσω σ' αυτό το "καπίτσιο", ποιος ξέρει ποιός Αλόγιστος Λογικός, ποιός Αναρχος Αρχής και ποιός Συμπαντικός Ανάγκης, διαγράφοντας τον κύκλο μου απ' το Τίποτα στο Τίποτα σαν ένα φυτό.

Υπάρχει όμως και κάποιος άλλος βαθύτερος λόγος. Πίστεψα εξ αρχής, πως ό,τι έχει να κάνει με τον Άνθρωπο και τις ανθρώπινες κοινωνίες, είναι υποκειμενικό. Σε αντίθεση με κείνο που έχει να κάνει με τη Φύση, το Σύμπαν και το Νόμο της Παγκόσμιας Αρμονίας, που είναι αντικειμενικό. Όλες οι έννοιες και οι αξίες, λοιπόν, δεν είναι απόλυτες, αλλά σχετικές. Δεν υπάρχει αντικειμενική έννοια της ελευθερίας, της πίστης, του χρέους (και "κομματικού πατριωτισμού", που είναι τόσο της μόδας και βάσει του οποίου κρίνονται οι "λεγόμενοι" και οι "αμφιλεγόμενοι"), αλλά μόνο υποκειμενική, ανάλογα με τις εποχές, τους λαούς τις θρησκείες και τις ευκαιριακές ανάγκες των δυνατών της κάθε ιστορικής και κοινωνικής εποχής.

Το αντικειμενικό, το σταθερό, το ακλόνητο, το διαχρονικό είναι οι φυσικοί νόμοι και πάνω απ' όλα ο Νόμος της Συμπαντικής Αρμονίας. Κοιτάζτε έναν οποιονδήποτε πλανήτη. Είναι ελεύθερος; Κοιτάζτε τους Γαλαξίες. Είναι ελεύθεροι; Μετά απ' τον ουρανό κατεβείτε στη γη μας. Όλα όσα έχουν να κάνουν με τους Νόμους του ζωϊκού και του φυτικού βασιλείου έχουν την ελευθερία που τους επιβάλλει η ανάγκη της ισορροπίας. Δηλαδή της Αρμονίας.

Ένας μουσικός ορχήστρας είναι υποχρεωμένος να υπακούει "δουλικά" στο μουσικό κείμενο, που του έχει επιβληθεί από το Συνθέτη. Και όσο περισσότερο πιστός είναι σ' αυτό, τόσο το τελικό αποτέλεσμα, δηλαδή η Αρμονία, θα είναι περισσότερο τέλεια.

Μ' αυτές τις σκέψεις ξεκίνησα για το Μεγάλο Ταξίδι, χωρίς φυσικά να έχω εμπιστοσύνη στους ανθρώπους, μιας και από το Σοφοκλή έως τις εμπειρίες που αρχίσαμε να ζούμε πάνω στο πετάι μας απ' το 1940 και μετά, όλοι συμφωνούσαν και όλα συνέτειναν στο να θεωρήσω τον κοινωνικό άνθρωπο ως το αγριότερο ζώο του Πλανήτη μας. Και κυρίως, το μοναδικό που περιφρονεί - και όταν το μπορεί καταλύει - τους Νόμους της Παγκόσμιας Αρμονίας. Σ' ένα τέτοιο ταξίδι είτε αφομοιώνεσαι στο κοινωνικό αλαλούμ που σε σίφουνας ρουφά και καταπίνει ό,τι ανάλαφρο και διαθέσιμο συναντά στο πέρασμα του, είτε αντιστέκεσαι. Όμως, γι' αυτό θα πρέπει να γίνεις βράχος με ρίζες βαθειές.

Έτσι φτάνουμε στο υποκειμενικό. Στη νησιώκη και για τα καθ' ημάς στην καζαντζάκεια θεώρηση της ζωής που ευτυχώς την ανακάλυψα πολύ νωρίς, την ασπασθήκα και τη χρησιμοποίησα σαν πανοπλία, που τελικά με προφύλαξε σε όλο το μακρινό ταξίδι.

Είχα και την ανέλπιστα τύχη να δεθώ από παιδί με τον Κόσμο της μουσικής. Από κει και πέρα αυτός ήταν ο δρόμος μου ο μοναχικός. Εγώ και η Μουσική. Και κανένας άλλος. Ένας ωκεανός ήχων μπροστά μου, που έπρεπε να τον ταξιδέψω, για να το γνωρίσω. Το τέταρτο Άπειρο ύστερα από το Άπειρο σε Ύψος του Ουρανού, το Άπειρο σε Βάθος, του Βουνού και το Άπειρο σε Μάκρος, της Θάλασσας...

Ως Έλληνας (άλλη ευλογία των θεών), απ' το Αιγαίο ως το Ιόνιο και απ' την Ήπειρο στην Πελοπόννησο και από πάνω ο Ουράνιος θόλος, έζησα σταυροειδώς κουβαλώντας μέσα μου το Τέταρτο Άπειρο.

Τα γεγονότα, οι άνθρωποι, οι δοκιμασίες, οι σκιές, είτε απλά ερεθίσματα σ' ένα δρόμο, που το υποκείμενο ωριμάζει με τη Γέννηση και τις Εμπειρίες των Αντιθέσεων, για να δοθεί όλο και περισσότερο ολοκληρωτικά στη συνδεσή του με το Κέντρο της Συμπαντικής Αρμονίας, που μόνο η Μουσική, η

Αναβλύζουσα και η Στοχαστική, μπορεί να αποκαλύψει στους ανθρώπους. Όσοι απ' αυτούς μπορούν να αποδεχτούν τη δωρεά της, γίνονται ευτυχέστεροι. Και υποκειμενικά ελεύθεροι. Γιατί ελεύθερος είναι αυτός που νοιώθει ελεύθερος. Αυτός που λέει "Είμαι ελεύθερος". Και γίνεται ελεύθερος! Όμως για να το πεις, θα πρέπει να έχεις υψωθεί πάνω απ' το Συμβατικό και το Πεπερασμένο, που είναι η ανθρώπινη Κοινωνία. Δηλαδή πάνω απ' τους καταναγκασμούς της ανθρώπινης δίψας για ΕΞΟΥΣΙΑ. Ωστε απέναντι στους ανθρώπους και τα όποια εποχιακά τους "πρέπει" και κυρίως απέναντι σε κάθε μορφή εξουσίας, σφείλεις να είσαι αναρχικός και απρόβλεπτος. Και μόνο απέναντι στη Συμπαντική Αρμονία και την επίγεια έκφρασή της, την Τέχνη και τη Μουσική ειδικότερα, πρέπει να είσαι ταπεινός διάκονος, αν θέλεις να υψωθείς και να ζητήσεις ουσιαστικά την πεπερασμένη Καμπύλη σου.

Δεν είναι τυχαίο το ότι στην κρίσιμότερη στιγμή της ζωής μου, όταν η κοινωνία των ανθρώπων μου έσπασε παγίδα θανάτου και με "κάρφωσε" στο κελί της Μπουμπουλίνας, αντέδρασα με τους στίχους του "ΗΛΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ", μέσα απ' τους οποίους αναζήτησα τις δικές μου, τις προσωπικές μου "σταθερές":

"Ο Πολικός σημαδεύει με Φως το σταθερό σημείο του κόσμου". Δηλαδή εμένα! Ο Πολικός φυσικά, ένα απλό αστρικό σύμβολο του Νόμου της Συμπαντικής Αρμονίας. Μετά απ' αυτό ήμουν άπαρτος.

Όπως δεν είναι τυχαίο το γεγονός, ότι το έργο αυτό επιδρά στους άλλους όπως το λιβάνι στο Διάβολο... Ίσως να έχουν τύψεις, που δεν ευλογήθηκαν με το ζυγό και το μαρτύριο, αφήνοντας τους άλλους, τους ελάχιστους, να το πράζουν αυτοί στη θέση τους...

Και ποιοί ήταν τότε οι ελεύθεροι; Αυτοί, η "συντριπτική πλειοψηφία", που γυάλιζαν τα σάνδαλα των Παπακών ή εμείς οι μετρημένοι στα δάχτυλα, που περιμέναμε το σύνθημα της τελικής λύτρωσης;

Μ' αυτά και μ' αυτά, με τις θυσίες των λίγων, οι Έλληνες έγιναν ελεύθεροι υποκειμενικοί, όταν γύρω τους αντικειμενικά δεν υπήρχε ίχνος ελευθερίας. Ελεύθεροι και άξιοι για ύμνους δοξαστικούς, με τους οποίους, ως ελεύθεροι, μπορούσαν να ταυτισθούν.

Η ίδια διαδικασία προηγήθηκε στις εποχές της Ξένης Κατοχής και του Εμφυλίου. Η θυσία των λίγων καθιστούσε ελεύθερους (πάντοτε υποκειμενικά) τους πολλούς. Γι' αυτό και τότε είχαμε ύμνους δοξαστικούς και δη λαϊκούς. Έτσι με δύο συν δύο, το όλον τέσσερις σειρές λέξεων, εξαντλείται κατά την ταπεινή μου άποψη εκείνο που εσείς περιγράφετε στην ερώτησή σας ως "σύνδεση Λαού-Ελευθερίας, (που) έγινε υπο την ώθησή της μεγάλης λαϊκής αντίδρασης στις συνθήκες κοινωνικοπολιτικές και καλλιτεχνικής φήμωσης και χειραγώγησης των λαϊκών δυνάμεων...".

Το αντίθετο συνέβη τότε... Δηλαδή ποτέ άλλοτε ο Λαός μας δεν ήταν τόσο ελεύθερος (υποκειμενικά, πάντοτε), όσο σε κείνους τους χαλεπούς (αντικειμενικά) για την ελευθερία καιρούς, ενώ το απόσπασμα από την ερώτησή σας, που μόλις παρέθεσα, ταιριάζει σε γάντι στη σημερινή πραγματικότητα...

Όπου σε αντικειμενικές συνθήκες ελευθερίας (και κάτι παραπάνω: ασυδοσίας), ποτέ ο νεοέλληνας δεν ήταν υποκειμενικά τόσο δέσμιος και εθελοντικά ανελεύθερος στα ουσιαστικότερα σημεία της ύπαρξής του, δηλαδή στη σκέψη του και στη θέλησή του. Μ' άλλα λόγια, ποτέ άλλοτε (για να πάρω μια άλλη φράση σας) δεν υπήρχε στη χώρα μας αυτή η ασφυκτική αίσθηση της έλλειψης ελευθερίας, όσο σήμερα! Όπου άλλοι επιλέγουν "πριν από σας για σας...". Αποφασίζουν στο ονομά σας. Λεπτατούν το δημόσιο πλούτο με την ψήφο σας. Ψεύδονται ασυστόλως υπό τας ιαχάς σας... Σας επιμορφώνουν κατά το απόλυτο γούστο τους με το χρήμα σας. Και το χειρότερο, οδηγούν τη χαρά σας στον αφανισμό της και την ψυχή της στον εκφυλισμό σπριζόμενοι στη συνοχή των μεν και την απάθεια των δε.

Πού είναι λοιπόν η ελευθερία σας; Ποιά είναι η ανεξαρτησία σας; Και το χειρότερο απ' όλα είναι, ότι οι "γνωστοί-άγνωστοι", αυτοί οι ελάχιστοι, που κατά καιρούς προσέφεραν εθελοντικά τις σάρκες τους και τη ζωή τους για την ελευθερία των άλλων, έπαψαν πια να υπάρχουν. Όχι γιατί φοβήθηκαν τους εχθρούς, αλλά γιατί απείσπασαν τους υποτιθέμενους "φίλους"... Δηλαδή τη "συντριπτική πλειοψηφία", που χωρίς να το έχει - ως φαίνεται - ακόμα κατανοήσει, έχει σκεπάσει με τη βαρεία ταφόπλακα της αχαριστίας το λιπόθυμο Σώμα της Ελευθερίας. Της δικής της φυσικά.

ΜΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ, Βραχάτι 1.1.1995

Απόσπασμα συνέντευξης στην Αγγλική Σκανδάλ, περιοδικό ΜΟΥΣΙΚΟΛΟΓΙΕΣ, 5/1995.

Πρώτα συνέθεσα το τέταρτο τραγούδι, το " ΧΑΘΗΚΑ ", όταν υπηρετούσα στρατιώτης στα Χανιά, στα 1952.

Ήταν ένα ποίημα του αδερφού μου του Γιάννη. Εκείνος ήταν τότε είκοσι χρονών κι έγραφε ποίηση. Θυμάμαι, ότι συχνά μάζευα τα χειρόγρατά του, που τα σκορπούσε ανέμελα στον κήπο μας στο Γαλατά. Έτσι διάλεξα και τα υπόλοιπα, που τα μελοποίησα στην Αθήνα και στο Παρίσι. Παράλληλα φρόντισα να τα δώσω στον εκδότη Νίκο Γουδέλη, με τον οποίο υπηρετήσαμε για ένα διάστημα μαζί στο Κέντρο Διερχομένων στην Αθήνα κι έτσι είδε το φώς η πρώτη ποιητική συλλογή του Γιάννη Θεοδωράκη "ΛΙΠΟΤΑΚΤΕΣ".

Η δεκαετία του '50 ήταν για μένα μια περίοδος έντονης μελέτης και σύνθεσης συμφωνικής μουσικής.

Έργα : ΠΡΩΤΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ (1952), ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΠΟΚΡΙΑ (1953), ΠΡΩΤΗ ΣΟΥΙΤΑ (1954), ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ (1954), ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΟΥΙΤΑ (1955), ΠΙΑΝΟ ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ (1957), ΤΡΙΤΗ ΣΟΥΙΤΑ (1958).

Μπαλέτα : ΟΙ ΕΡΑΣΤΕΣ ΤΟΥ ΤΕΡΟΥΕΛ και ΑΝΤΙΓΟΝΗ (1958).

Μουσική για τραγωδία : ΦΟΙΝΙΣΣΕΣ (1959).

Ανάμεσα σε δυο σελίδες συμφωνικής μουσικής μου άρεσε να παίζω στο πιάνο και να τραγουδώ. Αυτό με ξεκούραζε. Υπήρχαν τραγούδια που είχα γράψει στην Τρίπολη και στην Αθήνα στη δεκαετία του '40. Αυτό ήταν το βασικό μου ρεπερτόριο, στο οποίο πρόσθεσα τους ΛΙΠΟΤΑΚΤΕΣ και αργότερα τον ΕΠΙΤΑΦΙΟ (1958).

Έως τα 1960 δε μου είχε περάσει ποτέ απ' το νου, πως τα τραγούδια αυτά, που εκτός από μένα τ' άκουγε μόνο η Μυρτώ και δυο-τρεις στενοί φίλοι, θα μπορούσαν ποτέ να ενδιαφέρουν ένα ευρύτερο κοινό. Πολύ περισσότερο να βγουν σε δίσκους.

Παρ' ότι στα 1958 το τραγούδι που έγραψα για το φιλμ HONEYMOON (LUNE DE MIEL) του Μάικλ Πάουελ με τη Λουντμίλα Τσερίνα είχε διεθνή επιτυχία με την Πετούλα Κλαρκ και το Μαρίνο Μαρίνο.σε πρώτες εκτελέσεις, που τις διαδέχθηκαν χιλιάδες άλλες.

Στον πρώτο κιάλας χρόνο ο δίσκος αυτός είχε πουλήσει επτά εκατομμύρια αντίτυπα. Εγώ όμως είχα παραχωρήσει τα δικαιώματά μου στον κ. Πάουελ, γιατί τότε μου έδινε δουλειά στο Λονδίνο. Είχα κάνει μαζί του τη μουσική για δυο φιλμ : το "I'LL MEET BY MOON-LIGHT" και το "HONEYMOON". Αυτό με έκανε γνωστό κι έτσι συνέχισα ως τα 1962 με άλλους σκηνοθέτες.

Το τραγούδι "HONEYMOON SONG", μεταφρασμένο απ' το Νίκο Γκάτσο, βγήκε στην Ελλάδα σε δυο εκτελέσεις με τον τίτλο " ΑΝ ΘΥΜΗΘΕΙΣ Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ " στα 1960. Η πρώτη με τη Γιοβάννα και με διευθυντή ορχήστρας το Μάνο Χατζιδάκι και η δεύτερη με τη Μαίρη Λίντα και το Χιώτη και διευθυντή ορχήστρας τον υποφαινόμενο.

Την ίδια εποχή ηχογραφήθηκαν και οι ΛΙΠΟΤΑΚΤΕΣ στο παλιό στούντιο της Columbia με βασικούς εκτελεστές το Μανώλη Χιώτη, το Δημήτρη Φάμπα (κιθάρα) και τον Καζάνα, (κρουστά).

Ήθελα πολύ τη μουσική μου να τη χορεύουν τα νεαρά ζευγάρια στα πολύ ρομαντικά κέντρα της εποχής. Θυμάμαι ένα στη Γλυφάδα, ανάμεσα στα πεύκα, πλάι στη θάλασσα. Εκείνο το κέντρο φανταζόμουν, όταν προσπαθούσα να βγάλω στην επιφάνεια της ενορχήστρωσης τα κρουστά δίνοντας όσο γίνεται περισσότερο χορευτικό ρυθμό στο έργο.

Τραγούδησα ο ίδιος για πρώτη φορά. Αυτό άρεσε σε πολλούς, ενώ ακόμα πιο πολλοί βρήκαν τη φωνή μου απαίσια. Ένας απ' αυτούς κι ο Σάκης Πεπονής, που διευθυντής τότε του ΕΙΡ, μου δήλωσε, ότι διέταξε να μη μπαίνουν οι ΛΙΠΟΤΑΚΤΕΣ, γιατί ήμουν φάλτσος

...

Ξανατραγούδησα όμως το ΕΝΑΣ ΟΜΗΡΟΣ (1962) και τα ΛΥΡΙΚΑ (1977), ίσως γιατί υπήρχαν ορισμένοι στίχοι -ορισμένα τραγουδια- που τα θεωρούσα πολυ προσωπικά. Δεν ήταν κάτι λογικό, αλλά πιότερο συναισθηματικό.

Ο Μπόστ ανέλαβε να ζωγραφίσει το εξώφυλλο του μικρού δίσκου (extended 45 στροφών), που κυκλοφόρησε η "COLUMBIA". Είχε φιλοτεχνήσει εξ' άλλου τα εξώφυλλα στον ΕΠΙΤΑΦΙΟ, το ΑΡΧΙΠΕΛΑΓΟΣ, την ΠΟΛΙΤΕΙΑ και τα ΕΠΙΦΑΝΙΑ, που είχαν κυκλοφορήσει τον ίδιο καιρό.

Αργότερα στα 1964 τραγούδησε τους ΛΙΠΟΤΑΚΤΕΣ ο Κώστας Χατζής.

Την εποχή εκείνη συνεργαζόμαστε στενά σε συναυλίες που δίναμε κάθε Κυριακή πρωί σε κινηματογράφους των συνοικιών της Αθήνας μαζί με το Γρηγόρη Μπιθικώτση και τη Σούλα Μπιρμπίλη.

Στα 1966, στον πρώτο ΜΟΥΣΙΚΟ ΑΥΓΟΥΣΤΟ στο Λυκαβηττό, εμφανίσα μια νέα τραγουδίστρια τη Μαρινέλλα. Είχε μεγάλη ανασφάλεια, φοβόταν το κοινό κι έκανα μεγάλη προσπάθεια, για να την πείσω, ότι είναι γεννημένη τραγουδίστρια. Όχι απλώς να συνοδεύει το Στέλιο Καζαντζίδη, αλλά μόνη, αυθύπαρκτη, με μεγάλη φωνή και προσωπικότητα. Έτσι η Μαρινέλλα τραγούδησε για πρώτη φορά σε μεγάλο κοινό στο Λυκαβηττό υπό τη διευθυνσή μου τους ΛΙΠΟΤΑΚΤΕΣ, που αμέσως μετά τους τραγούδησε και σε δίσκο της "ΜΙΝΩΣ", που νομίζω, οτι υπήρξε και ο πρώτος της δίσκος.

ΛΙΠΟΤΑΚΤΕΣ

Γιάννη Θεοδωράκη

1958

I

Όμορφη πόλη, φωνές μουσικές
απέραντοι δρόμοι, κλεμμένες ματιές.
Ο ήλιος χρυσίζει, χέρια σπαρμένα,
βουνά και γιασιά, πελάγη απλωμένα.
Θα γίνεις δικιά μου πριν έρθει η νύχτα,
τα κλωμά τα φώτα πριν ρίξουν δίχτυα.
Η νύχτα έφτασε, τα παράθυρα κλείσαν,
η νύχτα έπεσε, οι δρόμοι καθήκαν.

II

Αυγή αφράτη, τσεκουριά στην πλάτη
από τις καμινάδες ξέφυγε η καπνιά
και κρεμάστηκε στα παράθυρά μας
σκέπασε ατμός τον έρωτά μας.
Τη νύχτα απόλυτη γαλήνη
στα κρεμαστάρια σφαχτάρια
τα ρούχα μας.

III

Δακρυσμένα μάτια
νυσταγμένοι κήποι
όνειρα κομμάτια
ας ήταν να ζω
στους μεγάλους δρόμους
κάτω απ' τις αφίσες
στα χιλιάδες χρώματα
ας ήταν να βρεθώ.

Νάταν η καρδιά μου
λαμπερό αστέρι
δίκοπο μαχαίρι
αστραφερό σπαθί
μες το μεσημέρι.
νάταν η ματιά μου

IV

Χάθηκα μέσα στους δρόμους
που μ' έδεσαν για πάντα
μαζί με τα σοκάκια
μαζί με τα λιμάνια.
Χάθηκα γιατί δεν είχα τα φτερά
και είχα εσένα Κατινιώ
γιατί είχα όνειρα πολλά
και το λιμάνι ήταν μικρό
γιατί ήμουν πάντα μόνος
και θάμαι πάντα μόνος.

ΑΡΧΙΠΕΛΑΓΟΣ - ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Αύγουστος και Σεπτέμβριος του 1960. Στην Επίδαυρο παίζονται οι "ΦΟΙΝΙΣΣΕΣ" με την πρώτη μουσική υπόκρουση που γράφω για Τραγωδία.

Πριν έξι μήνες, το χειμώνα του 1959, ο Μινωτής ήρθε στο Παρίσι ειδικά για μένα. Συναντηθήκαμε στο ξενοδοχείο του, στο Grand Hotel, κοντά στην Όπερα κι όλο το απόγευμα μου μιλούσε για το έργο.

Ο Μινωτής, ο Ρίτσος κι ο Τσαρούχης ήταν οι Έλληνες με τον αρτιότερο και πιο μεστό προφορικό λόγο. Όταν μιλούσαν, μπορούσα να τους ακούω με τις ώρες μη τολμώντας να διακόψω τον ειρμό στον υπέροχο κόσμο των γνώσεων και των ιδεών τους.

Μόλις έφυγε, στρώθηκα στη δουλειά. Μέναμε τότε στη Rue de la Fontaine au Roi, 28, στο έννατο διαμέρισμα μετά την place de la Republique. Η Μαργαρίτα ήταν μόλις ενός έτους και η Μυρτώ ήταν έγκυος. Ο Γιώργος γεννήθηκε στις 5 Μαΐου του 1960. Το μεγάλο για μας γεγονός είναι αποτυπωμένο στο κάτω μέρος της παρτιτούρας. Όπως και η δολοφονία του μαύρου ηγέτη του Κογκό, Λουμούμπα.

Οι "ΦΟΙΝΙΣΣΕΣ" ανέβηκαν με σκηνοθεσία του Αλέξη Μινωτή και με πρωταγωνιστές την Κατίνα Παξινού, το Θάνο Κωτσόπουλο, την Άννα Συνοδινού και τον ίδιο το Μινωτή. Το γυναικείο Χορό τον αποτελούσαν 25 υπέροχα κορίτσια, που τα είχε ντύσει ο Φωκός. Το σκηνικό ήταν του Κλώνη. Η ορχήστρα ζωντανή, κρυμμένη κάτω απ' τις ξύλινες κατασκευές του Ανακτόρου των Θηβών, με δική μου διεύθυνση.

Ήταν ωραία εποχή να κάνεις πρόβες στο μαγικό τοπίο της Επίδαυρου και μετά τους μυθικούς ήρωες κλεισμένος στο στούντιο της Columbia, μια τσιμεντένια αποθήκη που έκαιγε το καλοκαίρι σα φούρνος, να διευθύνεις το Μανώλη Χιώτη και τους άλλους λαϊκούς μουσικούς και μπροστά στο μικρόφωνο να τραγουδά ο Γρηγόρης Μπιθικώτσης με σεκόντο την Καίτη Θύμη αρθρώνοντας με το δικό του μοναδικό τρόπο τους στίχους του Ρίτσου.

Μιλώ για τον "ΕΠΙΤΑΦΙΟ". Οι δυο εκδόσεις, η μια με Χατζιδάκι-Μούσχουρη και η άλλη με Χιώτη-Μπιθικώτση, δεν είχαν καλά-καλά κυκλοφορήσει, όμως στην Αθήνα εκείνης της εποχής -ανθρώπινη ακόμα- ό,τι συνέβαινε στο χώρο της Τέχνης, γινόταν αμέσως γνωστό. Έτσι όλοι μιλούσαν για τον "Επιτάφιο" κι ας μην τον είχαν ακούσει. Λίγο αργότερα θ' άρχιζε ο "πόλεμος των Επιταφίων". Όποιος θέλει να μάθει λεπτομέρειες, δεν έχει παρά να διαβάσει το βιβλίο που έγραψα τότε με τίτλο "ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ".

Από το Παρίσι η μεν Μυρτώ με το νεογέννητο ήρθαν αεροπορικά στην Αθήνα (τη Μαργαρίτα την είχα φέρει λίγο πιο πριν), εγώ δε ξεκίνησα με το Μπόργκουαρντ φορτωμένο βαριά με βιβλία και νότες οδικώς. Λίγο πριν τη Σιών στην Ελβετία παρά λίγο να σκοτωθώ... Τελικά με φόρτωσαν σε αεροπλάνο της Swissair στη Γενεύη, ενώ το αυτοκίνητο, αφού το επισκεύασαν, μας το έστειλαν αργότερα.

Έτσι με το Μπόργκουαρντ με ανοιγμένη τη σκεπή διασχίζαμε την πλατεία Κολωνακίου η Μυρτώ κι εγώ κάποιο απόγευμα του Σεπτεμβρίου. Την εποχή εκείνη κυκλοφορούσαν πολύ λίγα αυτοκίνητα και δεν υπήρχαν ακόμα τα κόκκινα και πράσινα φανάρια. Στο πεζοδρόμιο ενός ζαχαροπλαστείου στη γωνία της πλατείας με την Πατριάρχου Ιωακείμ κάθονταν γύρω από ένα τραπέζι ο Χατζιδάκις, ο Γκάτσος και ο Σπυρομήλιος, πλοίαρχος εν αποστρατεία και Γενικός Διευθυντής του Εθνικού Ιδρύματος Ραδιοφωνίας (ΕΙΡ), προσωπικός φίλος του πρωθυπουργού Κωνσταντίνου Καραμανλή.

Καθώς προσπερνούσαμε, μας κάλεσαν να πάρουμε κάτι μαζί τους. Έτσι ο Νίκος Γκάτσος γνώρισε τη Μυρτώ.

Την άλλη μέρα το μεσημέρι στο "στέκι" του ΦΛΟΚΑ, μου δίνει ένα ποίημα και μου εξηγεί: "Μ' άρεσε πολύ η γυναίκα σου και της έγραψα αυτούς τους στίχους που έχουν τον τίτλο ΜΥΡΤΙΑ". Το πήρα λέγοντάς του θαρρώ "Αύριο, θα στο τραγουδήσω".

Έτσι γεννήθηκε η ΜΥΡΤΙΑ, που έμελλε να γίνει το πρώτο μου μεγάλο "σουξέ". Το τραγούδησε πρώτα η Γιοβάννα με ενορχήστρωση και διεύθυνση του Μάνου Χατζιδάκι. Απ' την άλλη πλευρά του δίσκου βάλαμε, τι άλλο, τη "Νύχτα Γάμου", πρώτη διεθνή μου επιτυχία, όπου ο Νίκος Γκάτσος προσάρμοσε ελληνικούς στίχους με τον τίτλο "Αν θυμηθείς τ' ονειρό μου".

Σε λίγο διπύθυνα κι εγώ για την Columbia αυτά τα δυο τραγούδια σε δική μου διασκευή με τη Μαίρη Λίντα και το Χιώτη. Ο Μάνος συνεργαζόταν πάντα με τον Πατσιφά.

Μετά τη Λίντα ακολούθησε η Λαϊκή version της "Μυρτιάς" με το Μπιθικώτση. Όμως το ζευγάρι έγινε μ' ένα άλλο τραγούδι για το οποίο ειδικά έγραψε τους στίχους ο Γκάτσος: "Είχα φυτέψει μια καρδιά". Το τέταρτο τραγούδι με τη συνεργασία του Νίκου Γκάτσου που υπάρχει στον κύκλο "Αρχιπέλαγος" είναι το "Ροδόσταμο". Να, με λίγα λόγια, ποιά είναι η ιστορία του:

Είχα έρθει για λίγες μέρες στην Αθήνα από το Παρίσι το Γενάρη-Φλεβάρη του '61. Η οικογένειά μου ήταν πάντα στη Rue de la Fontaine au Roi κι εγώ δούλευα πιο πολύ στο Λονδίνο γράφοντας μουσική για ταινίες.

Το φιλικό ζευγος Θέμελη που είχε ένα μικρό δισκάδικο, τον Κύκνο, στην οδό Καραγιώργη Σερβίας, οργάνωσε μια δεξίωση προς τιμήν μου. Θυμάμαι πως βρισκόμαστε όλοι μαζί στριμωγμένοι σ' ένα μικρό και ζεστό υπόγειο με πίνακες στους τοίχους, όταν ο Γκάτσος με πλησίασε και μου είπε: "Γνωρίζοντας πως θα σε συναντήσω έγραψα αυτούς τους στίχους. Ίσως να σε εμπνεύσουν..." Όποιος γνωρίζει το Νίκο Γκάτσο, μπορεί να φανταστεί πόση αδιαφορία βάζει στη φωνή του προκειμένου να πει ακόμα και τα πιο σημαντικά πράγματα. Εκείνο το "Μπορεί να σε εμπνεύσουν", θα 'λεγα πως το 'λεγε ειρωνικά για το ίδιο του το ποίημα... Μετά τη δεξίωση θυμάμαι πως πήγα στο κέντρο που εμφανιζόταν η Μαίρη Λίντα και ο Μανώλης Χιώτης. Ήταν απέναντι απ' το Μουσείο στην οδό Σκαραμαγκά εκεί που σήμερα βρίσκεται το Studio Polysound. Ήμερώματα με πήγαν στο αεροδρόμιο. Ο ουρανός πεντακάθαρος έλαμπε με τις πρώτες ακτίνες του ήλιου. Η θάλασσα γαλάζια. Η Αθήνα κάτασηρη. Ύστερα από πέντε ώρες ταξίδι -με τα τετρακίνηπτερα ελικόπτερα της εποχής- φτάνω σ' ένα Λονδίνο σκοτεινό απ' τη μαύρη κατάμαυρη ομίχλη... Ο παραγωγός και ο σκηνοθέτης με βάζουν γρήγορα-γρήγορα στο τεράστιο Austin. Καθώς μου μιλούν, η καρδιά μου σφίγγεται. Ο νους δε

μπορεί να το χωρέσει, πώς απο το τόσο φως βρίσκομαι ξαφνικά σε τόσο σκοτάδι...

Μπαίνουμε στο Σόχο και σταματάμε μπροστά σ' ένα απ' τα πολλά λιλιπούτεια κινηματογραφικά στούντιο. Η ταινία ονομάζεται "Τα μάτια της γάτας". Σκηνές φρίκης ξετυλίγονται μπροστά μου, έτσι που κλείνω τα μάτια. Βάζω το χέρι στην τσέπη και βγάζω το χαρτάκι με τους στίχους του Γκάτσο. Αισθάνομαι όμορφα. Ανοίγω το φωτάκι κι ενώ τα μάτια της γάτας ανακαλύπτουν το δολοφόνο, εγώ τραγουδώ μέσα μου το "Ροδόσταμο". Χαράζω πεντάγραμμο και γράφω τις νότες.

Οι παραγωγοί ενθουσιασμένοι νομίζουν ότι είναι το φιλμ που με εμπνέει. Μόλις ανάβουν τα φώτα, τους λέω: "Είναι τόσο ενδιαφέρουσα η ταινία σας, που θα πρέπει να την ξαναδώ".

Στο Παρίσι θα γράψω μια απ' τις ωραιότερες μουσικές μου για φιλμ, που λίγο αργότερα στο Studio Sheperton στο Λονδίνο θα τη διευθύνω ο ίδιος έχοντας μπροστά μου μια μεγάλη συμφωνική ορχήστρα. Δυστυχώς η παρτιτούρα χάθηκε και μόνο η μουσική μένει, όμως το φιλμ που να βρίσκεται; Στην Αθήνα ήρθε το καλοκαίρι του '62. Πήγαμε στο Cine-Paris στην Πλάκα σε μια ταράτσα να το δούμε. Εγώ ήμουν σκαστός απ' το Σανατόριο στην Πεντέλη.

Το "Ροδόσταμο" το ηχογραφήσαμε μέσα στους πρώτους μήνες του 1961 με τη Μαίρη Λίντα και το Χιώτη και έγινε αμέσως μεγάλη επιτυχία, όσο μπορώ να πω και η "Μυρτιά".

Στο μεταξύ η συνάντηση και η συνεργασία μου με δυο νεότερους ποιητές -τον Τάσο Λειβαδίτη και το Δημήτρη Χριστοδούλου θα βοηθούσε τη μουσική μου ν' ακολουθήσει νέους δρόμους. Μαζί τους ολοκλήρωσα δυο μεγάλους λαϊκούς κύκλους τραγουδιών μου, το ΑΡΧΙΠΕΛΑΓΟΣ και την ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Όμως πριν αναφερθώ σ' αυτούς, θα πρέπει να υπογραμμίσω την αστραπιαία θα 'λεγα συνεργασία μου με τον Οδυσσέα Ελύτη. Βρισκόμαστε πάντα σε κείνες τις γόνιμες μέρες του τέλους του '60 μετά την κυκλοφορία των δυο ΕΠΙΤΑΦΙΩΝ. Πολλά μεσημέρια τα περνούσαμε στου ΦΛΟΚΑ και συχνά μετά πηγαίναμε στο σπίτι του Μάνου, στο Παγκράτι. Φαίνεται πως κάποιο φθινοπωρινό απόγευμα έπαιξα στο πιάνο ένα από τα τραγουδια σε στίχους Βαλαωρίτη, που τα προόριζα για τους μαθητές. Είχε γράψει μερικά κι ο Χατζιδάκις κι όλα μαζί τα υποβάλαμε στο Υπουργείο Παιδείας γι' αυτό το σκοπό. Απάντηση όμως δεν πήραμε ακόμα κι έτσι οι μουσικές μας χάθηκαν... όμως το τραγούδι που μου είχε εμπνεύσει ο Βαλαωρίτης όταν ήμουν 13 ετών στον Πύργο της Ηλείας, άρεσε στον Ελύτη, που έβαλε νέους στίχους. Έτσι γεννήθηκε το

"Ανάμεσα Σύρο και Τζιά", που διακογράφησαν αμέσως η Λίντα και ο Μπιθικώτσης.

Στο Παρίσι απ' τον Οκτώβριο του '60 έως την Άνοιξη του '61 έγραψα κι εγώ τους στίχους σε τραγούδια που μπήκαν στο "Αρχιπέλαγος", όπως η "Μαργαρίτα-Μαργαρώ", η "Λειτουργία", το "Παλικάρι", η "Απαγωγή" και το "Πάμε βόλτα στα Χανιά".

Ο Πάνος Κοκκινόπουλος, καθηγητής, δούλευε εργάτης στο εργοστάσιο δίσκων της Columbia. Κάποια μέρα που με πήγαν να δω πώς κατασκευάζεται ένας δίσκος, σταθήκαμε μπροστά σε μια πρέσα παρακολουθώντας τη διαδικασία. Τότε ο Κοκκινόπουλος, αφού πρώτα μου συστήθηκε, μου έδωσε μια σελίδα με στίχους, που φαίνεται πως κουβαλούσε μαζί του. Έτσι γεννήθηκε η "Ροδιά".

Απ' τη δυάδα των νέων τότε ποιητών πρώτος ήρθε στο σπίτι μου στη Νέα Σμύρνη ο Τάσος Λειβαδίτης. Παλιοί φίλοι και συναγωνιστές απ' τον καιρό της ΕΠΟΝ, είχαμε χαθεί και τώρα ξανασμίγαμε φθινόπωρο του '60, πάντα κάτω απ' τον αστερισμό του ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ, που όπως φαίνεται είχε ερεθίσει πολλούς ποιητές. Ποιός απ' αυτούς δε θα 'θελε να πάει η ποιήσή του στα χείλη του λαού με τα φτερά της μελωδίας;

Πάντως το πρώτο τραγούδι της συνεργασίας μας με τον Τάσο, ήταν το "Μάννα μου και Παναγιά", που έγινε συγχρόνως η απαρχή του άλλου κύκλου με τον τίτλο "ΠΟΛΙΤΕΙΑ". Τώρα γιατί "ΑΡΧΙΠΕΛΑΓΟΣ" και γιατί "ΠΟΛΙΤΕΙΑ", ας πούμε πως ήθελα να τιμήσω τη θάλασσα και την πόλη. Η πρώτη φωτεινή, ανέρη, στο ρυθμό του Συρτού, η δεύτερη βαρειά και σκοτεινή στο ρυθμό του Χασάπικου και του Ζεϊμπέκικου. Τα δυο συστατικά μου μιας και γεννήθηκαν στο Αιγαίο και έζησα στην Αθήνα βασικά.

Θυμάμαι πως έπαιξα στον Λειβαδίτη το αργό μέρος ενός κοντσέρτου για πιάνο που είχα συνθέσει τότε κι ο Τάσος την άλλη μέρα μου έφερε τους στίχους. Το τραγούδι αυτό που το ηχογράφησα αμέσως με το Μπιθικώτση, έγινε δια μιας η πολύ μεγάλη λαϊκή επιτυχία που σκέπασε όλες τις άλλες αναδεικνύοντας έναν άλλο Μπιθικώτση. Φυσικά στο μέλλον ο Γρηγόρης Μπιθικώτσης μας ξάφνιασε όλους με τα εκπληκτικά άλματά του προς τα πάνω, που κορυφώθηκαν στη "Ρωμιούσση" περνώντας από το "Άξιον Εστί".

Τα άλλα δυο μεγάλα και ιερατικά ζεϊμπέκικα τού Λειβαδίτη ήταν το "Σαββατόβραδο" και το "Βρέχει στη φτωχογειτονιά". Το πρώτο το τραγούδησε ο Στέλιος Καζαντζίδης, βασικός ερμηνευτής της "Πολιτείας".

Ο Δημήτρης Χριστοδούλου μου έδωσε στίχους. Έγραψε μια σειρά ποιήματα εμπνευσμένος απ' τη μέθη εκείνης της εποχής κι εγώ κουβαλούσα

μαζί μου τους στίχους του και τους στίχους του Λειβαδίτη στις σκοτεινές πόλεις της Ευρώπης, στο Παρίσι και στο Λονδίνο. Με τη μικρή Μαργαρίτα στα πόδια μου συνέθεσα έτσι πάνω στα ποιήματα των Χριστοδούλου και Λειβαδίτη τα υπόλοιπα τραγούδια του "Αρχιπέλαγος" και της "Πολιτείας", δηλαδή τα: "Θ' αφήσω τη μαννούλα μου", "Φεύγω μακριά πατρίδα μου", "Καημός", "Βράχο-Βράχο", "Παράπονο" του Χριστοδούλου και το "Έχω μια αγάπη" του Λειβαδίτη. Η "Δραπετσώνα" γράφτηκε περίεργα. Θυμάμαι πως πήγα να πω στην Columbia για ηχογράφηση, όταν μου ήρθε ξαφνικά η μελωδία. Φρέναρα απότομα μπροστά στο θέατρο Καλουτά, για να σημειώσω στο πεντάγραμμο τη μουσική. Ο αδερφός μου ο Γιάννης, δημοσιογράφος στην "Αυγή", μου 'χε μιλήσει, για τον αγώνα που έκαναν οι πρόσφυγες να σώσουν τις παράγκες τους στη Δραπετσώνα. Τηλεφώνησα στο Λειβαδίτη το ίδιο απόγευμα για να του παίξω στο πιάνο το τραγούδι και κείνος έγραψε τους στίχους. Σε μια βδομάδα το ηχογράφησα με το Μπιθικώτση.

Όταν ο Στέλιος Καζαντζίδης τραγούδησε το "Βράχο-Βράχο", που έσπασε τότε όλα τα ρεκόρ των πωλήσεων, ήταν ήδη ένας βασιλιάς του λαϊκού τραγουδιού. Όμως μαζί μου θυμήθηκε τον άλλο εαυτό του, τον καταπιεσμένο, της προσφυγιάς και της Μακρονήσου, έτσι που έβγαλε όλη την τρυφερότητα και την αγάπη που τον πλημμυρίζανε. Γίναμε φίλοι κολλητοί. Μαζί φυσικά και η Μαρινέλλα. Συχνά κοιμόμασταν κάτω απ' την ίδια στέγη, ιδιαίτερα μετά τα λουκούτσια γεύματα στη Δροσιά με πεινιρλί και όλες τις ποντιακές λικουδιές.

Σκέφτομαι πως εκείνες οι μοναδικές ερμηνείες του Μπιθικώτση, του Χιώτη, της Λίντα και του Καζαντζίδη δε θα μπορούσαν να γίνουν, αν δεν υπήρχε διάχυτο και ισχυρό το αίσθημα της φιλίας και του αμοιβαίου θαυμασμού. Πίστεια στις φωνές και στην τέχνη τους σα να 'τανε θεοί. Ίσως τα ίδια αισθήματα να γέμιζαν τότε τις καρδιές τους για μένα, για να τα τραγουδήσουν με κείνη την απαρύλλη τέχνη που έκανε όλους τους Έλληνες κυριολεκτικά να μεθύσουν με το τραγούδι.

ΜΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ

Βιογραφικό σημείωμα

Ο Μίκης Θεοδωράκης, Κρητικός στην καταγωγή, γεννήθηκε στις 29 Ιουλίου 1925 στη Χίο. Τα παιδικά του χρόνια τα πέρασε σε διάφορες επαρχιακές πόλεις της Ελλάδας: στη Λέσβο και στην Κεφαλλονιά, στον Πύργο και στην Πάτρα, όπου πήρε τα πρώτα του μουσικά μαθήματα και κυρίως στην Τρίπολη, όπου δημιούργησε χορωδία, έδωσε την πρώτη του συναυλία παρουσιάζοντας το έργο του Κασσιανή και πήρε μέρος στην αντίσταση κατά των κατακτητών. Το 1942 διαφεύγει στην Αθήνα. Από το 1943 φοιτά στο Ωδείο Αθηνών στην τάξη του Φιλοκτίτη Οικονομίδη. Το 1950 τελειώνει το Ωδείο με δίπλωμα αρμονίας, αντίστιξης και φούγκας. Από το 1950 έως το 1954 γράφει μουσική για το ραδιόφωνο και τον κινηματογράφο. Το 1954 φεύγει με υποτροφία στο Παρίσι, όπου εγγράφεται στο Conservatoire και παρακολουθεί μαθήματα μουσικής ανάλυσης με καθηγητή τον Olivier Messiaen και διεύθυνση ορχήστρας με καθηγητή τον Eugene Bigot. Η περίοδος 1954 - 1960 είναι μια εποχή έντονης καλλιτεχνικής δραστηριότητας στην Ευρώπη. Γράφει μουσική για φιλμ, για το Covent Garden, το Stuttgart Ballet, το μπαλέτο της Λουντμίλα Τσερίνα.

Κυριότερα έργα του μέχρι το 1960 είναι: "Τρίο", "Μαργαρίτα" (Ορατόριο), "Σεζέτο", "Το πανηγύρι της Ασπ-Γωνιάς" (συμφωνικό), "Πρώτη Συμφωνία", "Ελληνική Αποκριά", "Κύκλος" (για φωνή και πιάνο), "Σονατίνα για πιάνο", "Σουίτα αρ. 1, αρ. 2 και αρ. 3" (για ορχήστρα), "Σονατίνα αρ. 1" και "Σονατίνα αρ. 2 για βιολί και πιάνο", "Αντιγόνη" (μπαλέτο), "Ερως και θάνατος" (για φωνή και ορχήστρα εγχόρδων), "Οι εραστές του Τερουέλ" (μπαλέτο), "Οιδίπους Τύραννος" (για ορχήστρα εγχόρδων) και "Κοντσέρτο για πιάνο". Από το 1960 αρχίζει να επισκέπεται συχνά την Ελλάδα και ηχογραφεί εδώ τον πρώτο του κύκλο τραγουδιών, τον "Επιτάφιο" του Γιάννη Ρίτσου. Το 1962 επιστρέφει οριστικά στην Ελλάδα, ιδρύει τη Μικρή Ορχήστρα Αθηνών και το Μουσικό Οργανισμό Πειραιά και δίνει πολλές συναυλίες ενώ το 1963 ιδρύει τη Δημοκρατική Νεολαία Λαμπράκη και εκλέγεται πρόεδρός της.

Το 1964 εκλέγεται βουλευτής.

Βασικά έργα της περιόδου αυτής είναι:

- Κύκλοι τραγουδιών: "Αρχιπέλαγος", "Πολιτεία", "Επιφάνια"
- Μουσική για Θέατρο: "Ένας Όμηρος" (Μπρένταν Μπρίαν), "Το τραγούδι του Νεκρού Αδελφού", "Όμορφη Πόλη", "Γειτονιά των Αγγέλων".
- Μουσική για Κινηματογράφο: "Ζορμπάς" του Μ. Κακογιάννη.
- Ορατόρια: "Άξιον Εστί" του Οδυσσέα Ελύτη.

Από το 1967 που ξεσπά η δικτατορία, ο Μίκης Θεοδωράκης περνά στην παρανομία ιδρύοντας μαζί με άλλους το Πατριωτικό Μέτωπο, συλλαμβάνεται, φυλακίζεται και αργότερα εκπορίζεται μέχρι το 1970, όταν μετά από έντονη πίεση προσωπικοτήτων και επιτροπών στο εξωτερικό, που δημιουργήθηκαν με σκοπό την απελευθέρωσή του, φεύγει στο Παρίσι.

Στο μεταξύ έχει συνθέσει μεταξύ άλλων:

- τους κύκλους τραγουδιών: "Ο Ήλιος και ο Χρόνος", "Τα Λαϊκά", οι δέκα "Αρκαδίες", "Τα τραγούδια του αγώνα", "Τα τραγούδια του Ανδρέα", "Νύχτα Θανάτου"
- τα Ορατόρια: "Επιφάνεια Αβέρωφ", "Κατάσταση Πολιορκίας", "Πνευματικό Εμβτήριο", "Raven".

Στο εξωτερικό αγωνίζεται για την πτώση της δικτατορίας και την ενότητα των αντιστασιακών δυνάμεων. Δίνει αμέτρητες συναυλίες σε όλο τον κόσμο, αφιερωμένες στην αποκατάσταση της Δημοκρατίας στην Ελλάδα.

Τα βασικά έργα αυτής της περιόδου είναι:

- οι κύκλοι τραγουδιών "18 Λιανοτράγουδα της πικρής πατρίδας" και "Μπαλλάντες"
 - το ορατόριο "Canto General" του Πάμπλο Νερούνα.
- Από το 1974 με την πτώση της δικτατορίας επιστρέφει στην Ελλάδα και συνεχίζει τη συνθετική του δραστηριότητα, τις περιοδείες του με συναυλίες τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό, ενώ παράλληλα συμμετέχει πάντα στα κοινά -βουλευτής 1981 - 1986 και 1989 - 1992- οπότε και παραιτείται.

Το 1993 αναλαμβάνει καθήκοντα Γενικού Διευθυντή Μουσικών Συνόλων της ΕΡΤ. Παραιτείται το 1994.

Τα κυριότερα έργα της περιόδου αυτής είναι:

- Κύκλοι τραγουδιών: "Τα Λυρικά", "Χαιρετισμοί", "Διόνυσος", "Φαίδρα", "Η Βεατρίκη στην οδό Μηδέν" "Μια Θάλασσα γεμάτη μουσική", "Ως αρχαίος άνεμος".
- Μουσική για Θέατρο: "Ορέστεια" ("Αγαμέμνων", "Χοηφόροι", "Ευμενίδες") σε σκηνοθεσία Σπ. Ευαγγελάτου και "Αντιγόνη" σε σκηνοθεσία Μ. Βολανάκη.
- Μουσική για Κινηματογράφο: "Ιφιγένεια" του Μ. Κακογιάννη
- Ορατόρια: "Θεία Λειτουργία" (Missa Greca), "Λειτουργία 2" (Για τα παιδιά που σκοτώνονται στον πόλεμο), "Requiem" (Ακολουθία εις κεκοιμημένους).
- Συμφωνικά: Δεύτερη Συμφωνία, Τρίτη Συμφωνία, Τέταρτη Συμφωνία (των Χορικών), Έβδομη Συμφωνία (Εαρινή), "Κατά Σαδδουκαίων", "Canto Olympico" (γραμμένο για τους Ολυμπιακούς αγώνες του 1992 στη Βαρκελώνη).
- Μουσική μπαλέτου: "Ζορμπάς"
- Όπερες: "Κώστας Καρυωτάκης", "Μήδεια", "Ηλέκτρα".

ΜΑΙΡΗ ΛΙΝΤΑ

Βιογραφικό Σημείωμα

Μαίρη Λίντα, ένα όνομα και μια σταδιοδρομία με ξεχωριστή λάμψη στο ελληνικό τραγούδι.

Αρχή από το Αλκαζάρ, στα ταλέντα του Ορέστη Λάσκου, παιδί θαύμα, 7 ετών και ο Λάσκος την ξεχωρίζει, την προσλαμβάνει και τη βαφτίζει καλλιτεχνικά: Μαίρη Λίντα. Η σταδιοδρομία της αρχίζει από τότε στο θέατρο όπου χορεύει και τραγουδά τα "ευρωπαϊκά" εκείνης της εποχής. Παράλληλα σπουδάζει χορό στη σχολή Μοριάνωφ.

Στο χώρο της δισκογραφίας, ξεκινά στην αρχή της δεκαετίας του '50. Πρώτος της δίσκος 78 στροφών "Το πικρό ποτήρι" του Κώστα Καπλάνη. Την ίδια εποχή συνεργάζεται στο πάλλο σχεδόν με όλους τους συνθέτες του λαϊκού τραγουδιού. Είναι τότε που γνωρίζεται και με το Μανώλη Χιώτη, με τον οποίο θα αποτελέσουν στα μετέπειτα χρόνια ένα από τα κορυφαία δίδυμα του λαϊκού τραγουδιού, με πάμπολλες επιτυχίες, ανάμεσα στις οποίες τα: "Αφού το θες", "Ηλιοβασιλέματα", "Περασμένες μου αγάπες", "Η σκούνα", "Πάρε με στο τηλεφωνο", "Λαός και Κολωνάκι" κ.α. Χαρακτηριστική καινοτομία της Μαίρης Λίντα είναι ότι είναι η πρώτη τραγουδίστρια που στο πάλλο τραγουδά όρθια δίπλα στο Μανώλη Χιώτη.

Μετά το 1960 ερμηνεύει τραγούδια μεγάλων συνθετών του έντεχνου όπως των: Χατζιδάκι, Θεοδωράκη, Μαρκόπουλου, Πιτσιλαδής και μεγάλων ποιητών όπως: Ρίτσου, Γκάτσου, Λειβαδίτη, Χριστοδούλου.

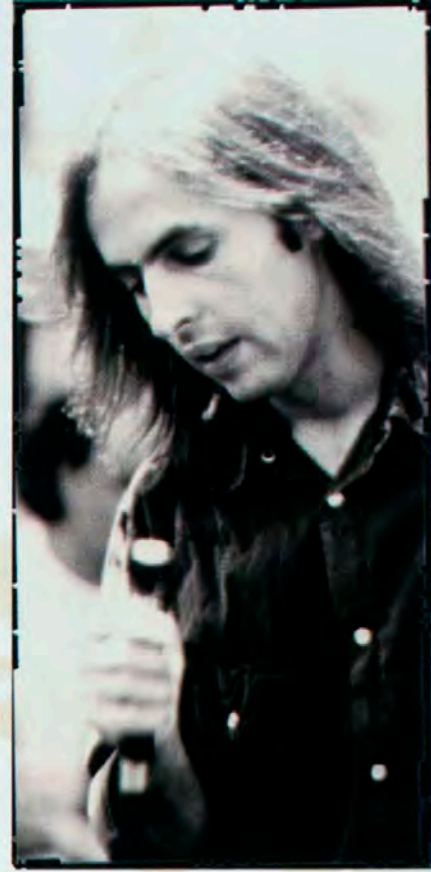
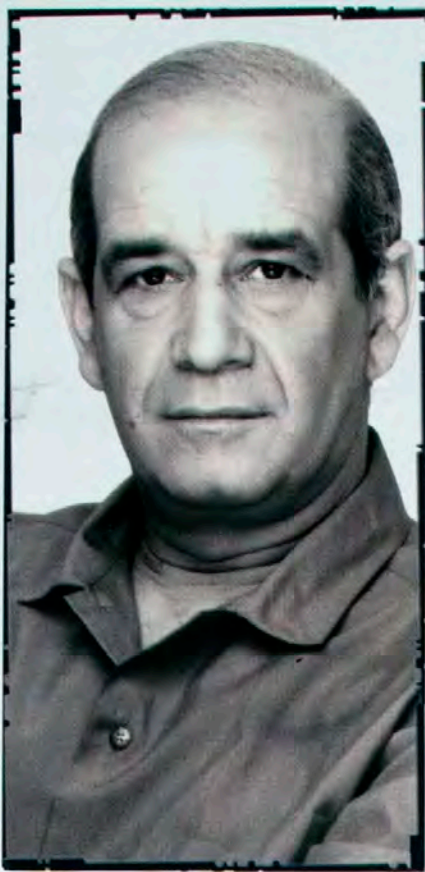
Είναι η μοναδική σαν ερμηνεύτρια των αριστουργηματικών ηχογραφήσεων των έργων: Επιτάφιος και Αρχιπέλαγος. Μέσα σ' αυτή τη δεκαετία του '60 είναι που ερμηνεύει και κάνει επιτυχίες στο χώρο του έντεχνου τα εξής τραγούδια: "Μυρτιά", "Μαργαρίτα - Μαγιοπούλα", "Με το άσπρο μου μαντίλι θα σ' αποχαιρετίσω" κ.ά.

Παίρνει το πρώτο βραβείο στο Φεστιβάλ Αθηνών του Ε.Ι.Ρ. με το "Αθήνα κόρη τ' ουρανού" του Χατζηπανσούλου και ακολουθεί και βράβειός της με την "Απαγωγή" του Μίκη Θεοδωράκη.

Μετά το χωρισμό της με το Μανώλη Χιώτη συνεχίζει την επιτυχημένη καριέρα της στο χώρο του λαϊκού τραγουδιού πλάι στο Γιώργο Ζαμπέτα, Γιάννη Καραμπεσίνη, Νάκη Πετρίδη κ.ά. Στις αρχές της δεκαετίας του '80 διακόπτει τη δισκογραφική της παρουσία, ωστόσο τα τραγούδια της εξακολουθούν να τραγουδιούνται και να αγαπιούνται το ίδιο όπως και στην αρχή που έγιναν επιτυχίες.

Δημιουργική και ανήσυχη σαν καλλιτέχνις συνεχίζει τις εμφανίσεις της περιοδεύοντας σ' όλες τις μεγάλες πόλεις της Ευρώπης, της Αμερικής και της Αυστραλίας.

Σήμερα μετά από μακρόχρονη σιωπή η Μαίρη Λίντα επανέρχεται στη δισκογραφία με το δίσκο "Μαίρη Λίντα Σήμερα". Πρόκειται για μια ευτυχισμένη στιγμή συνάντησης με δύο επιτυχημένους δημιουργούς του σύγχρονου ελληνικού τραγουδιού, τη στιχουργό Μάρω Μπιζάνη και το συνθέτη Γιώργο Κριμιζάκη. Τα τραγούδια του δίσκου αναδεικνύουν την πάντα μοναδική σε εκφραστικότητα φωνή της Μαίρης Λίντα και οι δυο δημιουργοί βρίσκουν την ιδανική τους ερμηνεύτρια.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΗΤΡΟΠΑΝΟΣ

Βιογραφικό Σημείωμα

Ο Δημήτρης Μητροπάνος γεννήθηκε στα Τρίκαλα το 1948. Στην πόλη αυτή έζησε μέχρι τα 16 του χρόνια, οπότε και αποφάσισε να "μεταναστεύσει" στην Αθήνα.

Υπακούοντας στο καλλιτεχνικό του ένστικτο, ξεκινάει την τραγουδιστική του καριέρα δίπλα στο Γιώργο Ζαμπέτα, στα "ΕΗΜΕΡΩΜΑΤΑ", ενώ ταυτόχρονα πήγαινε στο γυμνάσιο.

Σημαντική χρονιά για το Μητροπάνο το 1966, μια και συναντιέται για πρώτη φορά με το Μίκη Θεοδωράκη, ο οποίος τον παίρνει μαζί του για μια σειρά συναυλιών στην Ελλάδα και την Κύπρο. Είναι η εποχή που ο Μίκης έχει μαζί του το Μπιθικότση, τη Φαραντούρη και τον Πουλόπουλο. Το "Νέο Κύμα" το βρίσκει στην καρδιά του ρεύματος, την Πλάκα, όπου ο Μητροπάνος εμφανίζεται στις μουσικές ΤΑΒΑΝΙΑ, ΕΣΠΕΡΙΔΕΣ, ΝΕΦΕΛΗ και ΛΥΧΝΑΡΙ.

Στα 1967, εμφανίζεται στην "ΠΑΛΙΑ ΑΘΗΝΑ", δίπλα στη Μαρινέλλα. Είναι η εποχή που πρωτοσυνεργάζεται δισκογραφικά με το Σπύρο Παπαβασιλείου. Δικά του τραγούδια που γράφτηκαν σε 45άρια τα "ΚΛΑΙΕΙ ΑΠΟΨΕ Η ΓΕΙΤΟΝΙΑ", "ΠΕΡΑΣΕ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ" και "ΦΙΛΙ-ΦΙΛΙ Σ' ΑΝΑΣΤΗΣΑ".

Στα 1971 και ενώ υπηρετεί τη θητεία του, κυκλοφορεί ο πρώτος του μεγάλος δίσκος με τίτλο "ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΗΤΡΟΠΑΝΟΣ". Το άλμπουμ αυτό περιλαμβάνει τραγούδια του που έχουν κυκλοφορήσει σε 45άρια και έχουν γίνει επιτυχίες.

Άλλος ένας σημαντικός χρόνος στην καριέρα του Μητροπάνου, το 1972, χρονιά δηλαδή που κυκλοφορεί το έργο του Δήμου Μούτση και του Μάνου Ελευθερίου "ΑΓΙΟΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ", που θεωρείται απ' τα κλασικά της ελληνικής δισκογραφίας. Το 1973 κυκλοφορούν τα "ΚΥΘΗΡΑ" του Γιώργου Κατσαρού σε στίχους Ηλία Λυμπερόπουλου, ένας δίσκος που τραγουδιέται για πολλά χρόνια.

Στη συνέχεια ο Δημήτρης Μητροπάνος θα συνεργαστεί δισκογραφικά με τους συνθέτες: Απόστολο Καλδάρη, Σταύρο Κουγιουμτζή, Μίκη Θεοδωράκη, Σπύρο Παπαβασιλείου, Τάκη

Μουσαφίρη, Δήμο Μούτση, Γιώργο Χατζηνάσιο, Γιώργο Κατσαρό, Γιώργο Ζαμπέτα, Αλέκο Χρυσοβέργη, Γιώργο Μανησαλή, Γιάννη Σπανό, Μάριο Τόκα και τους στιχουργούς: Λευτέρη Παπαδόπουλο, Μάνο Ελευθερίου, Μιχάλη Μπουρμπούλη, Χαράλαμπο Βασιλειάδη, Μάνο Κουφιανάκη, Ηλία Λυμπερόπουλο, Λάκη Τεάζη, Φίλιππο Γράφα.

Σχεδόν όλοι του οι δίσκοι έχουν γίνει χρυσοί και πολλοί απ' αυτούς πλατινένιοι.

Έχει εμφανιστεί στα μεγαλύτερα νυχτερινά κέντρα της Ελλάδας, ενώ κατά καιρούς πραγματοποιεί εμφανίσεις σε κέντρα και συναυλίες στην Ευρώπη, στην Αμερική, στον Καναδά και στην Αυστραλία.

Στις δραστηριότητές του επίσης αναφέρουμε τις συμμετοχές του σε συναυλίες των Θεοδωράκη, Χατζηνάσιου, Κατσαρού κ.ά.

Τραγούδια επιτυχίες του Μητροπάνου, γνωστά και χιλιοτραγουδιμένα απ' όλους μας: "Θεσσαλονίκη", "Το σ' αγαπώ", "Κυρά Ζωή", "Το τραίνο", "Φιλί-Φιλί σ' ανάσπασα", "Ξενύχτες", "Άκου", "Καλαμιές", "Η πρώτη χάθηκε", "Νύχτα", "Γύρνα το φύλλο", "Πάει η ζωή μου άδικα", "Πες μου που πουλάν καρδιές", "Σ' αγαπώ σαν αμαρτία", "Δρόμου σκονισμένου", "Θα 'ρθω μεσάνυχτα", "Βράδυασε", "Δύο νύχτες", "Καλοκαίρια και χειμώνες", "Τα Κύθηρα ποτέ δε θα τα βρούμε", "Ο Χάρος βγήκε παγανιά", "Στη Σμύρνη και σ' Αίβαλι", "Η σούστα πήγαινε μπροστά", "Το σ' αγαπώ το κρατάω για σένα", "Χιονάνθρωπος", "Θα ζήσω και χωρίς εσένα", "Δηλητήριο στο στόμα", "Σ' αναζητώ στη Σαλονίκη", "Θάλασσες", "Εσύ βαρέθηκες ναρξ", "Λαδάδικα" κ.ά.

Η δισκογραφική του δουλειά με τίτλο "Η ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΜΟΝΑΞΙΑ" που κυκλοφόρησε το 1992 σε μουσική του Μάριου Τόκα και στίχους Φίλιππου Γράφα, Σαράντη Αλεβιζάτου, Γιάννη Πάριου, Κώστα Φασουλά και Άννας Αργυρίου, σημείωσε τεράστια επιτυχία και ξεπέρασε τις 150.000 πωλήσεις. Τα Χριστούγεννα του 1994 ξαναβρίσκεται με το Μάριο Τόκα και το Φίλιππο Γράφα και κάνουν άλλο ένα δίσκο επιτυχία με τίτλο "Παρέα μ' έναν ήλιο", που έχει ξεπεράσει τις 50.000 πωλήσεις και ακούγεται παντού.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΛΕΚΚΑΣ

Βιογραφικό Σημείωμα

Γεννήθηκε στις Σέρρες το 1960. Πρωτοεμφανίστηκε στο μουσικό χώρο το 1980, τραγουδώντας στο έργο του Μάνου Χατζιδάκι "Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΜΕΛΙΣΣΑΝΘΗΣ". Από τότε συνεργάστηκε με το συνθέτη σε δίσκους, συναυλίες και θεατρικές παραστάσεις. Το 1981 συμμετείχε στους "Αγώνες Τραγουδιού" της Κέρκυρας και στον ομώνυμο δίσκο "Κέρκυρα '81".

Το 1982 τραγούδησε στην θεατρική παράσταση "Πορνογραφία" και στον ομώνυμο δίσκο. Το 1983 ακολούθησε ο δίσκος "Οι μπαλλάντες της οδού Αθηνάς" και το 1984 "Μπολιβάρ", δίσκος 45 στροφών σε ποίηση Νίκου Εγγονόπουλου για τα 200 χρόνια από τη γέννηση του Μπολιβάρ.

Το 1984 συμμετείχε στην συναυλία και στη ζωντανή ηχογράφηση του δίσκου "Η Μαρία Φαραντούρη στο Ολυμπιά" από το ομώνυμο θέατρο στο Παρίσι. Ακολουθούν το 1986, "Τέσσερα τραγούδια από τη Ρωμαϊκή Αγορά". Την ίδια χρονιά επίσης κυκλοφορεί η "Ρωμαϊκή Αγορά", το 1987 "Λαϊκή Αγορά", το 1987-'88 "Στο Σείριο υπάρχουνε παιδιά".

Το 1985 έκανε δύο ακόμα συμμετοχές με διαφορετικούς συνθέτες στους δίσκους: "Οδυσσέας στο ποτάμι" με μουσική Μιχάλη Γρηγορίου και ποίηση Τάκη Σινόπουλου και "Η Μυθολογία του Σαββάτου" ποίηση Γιώργου Χρονά και μουσική Μιχάλη Τρανουδάκη.

Στα τέλη του 1989 τραγουδάει στο δίσκο "Σύντομα Όνειρα" σε μουσική Γιάννη Σπάθα και στίχους Ευγένιου Αρανίτση.

Η τελευταία δισκογραφική του δουλειά είναι τα "Κλασικά Εικονογραφημένα" με τους ίδιους συνεργάτες.

Η συνεργασία του με το Μίκη Θεοδωράκη ξεκίνησε με συναυλίες από το φθινόπωρο του 1994 και σύντομα θα εκδοθεί ο πρώτος του δίσκος σε μουσική του συνθέτη.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 8 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΩΡΑ 9.00 Μ.Μ.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΑΪΚΟ ΚΛΑΡΙΝΟ

Αυτοσχεδιασμοί και σκοποί με τους :

Νίκο Φιλιππίδη

Κυριάκο Κωστούλα

Αριστείδη Βασιλάρη

Γιαννάκη Ζλατάνη

Κώστα Βέρδη

και τα συγκροτήματα τους

Παραγωγή ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΥΡΩΝΑ

Συμμετέχουν οι μουσικοί:

Λάζαρος Ευθυμίου – βιολί

Κώστας Φιλιππίδης – λαγούτο

Νίκος Καρατάσος – σαντούρι

Γιώργος Γευγελής – τουμπελέκι

Έρευνα - Καλλιτεχνική επιμέλεια : Λάμπρος Λιάβας

Συντονισμός παραγωγής : Ειρήνη Λαγουρού

Αφιέρωμα στο ελληνικό λαϊκό κλαρίνο

ΑΠΟ ΤΟ ΚΛΑΡΙΝΕΤΟ ΣΤΟ... ΚΛΑΡΙΝΟ

Η ιστορία του λαϊκού κλαρίνου αποτελεί ένα από τα πιο ενδιαφέροντα κεφάλαια της ελληνικής μουσικής, μια συναρπαστική "περιπέτεια" που συνδέεται με την είσοδο και τη διάδοσή του στη χώρα και την ανάδειξή του, μέσα σε σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα, σε όργανο-σύμβολο της δημοτικής παράδοσης.

Ένα όργανο "δυτικό", που έρχεται όμως στην Ελλάδα μέσω Τουρκίας μόλις στα μέσα του περασμένου αιώνα και κυριολεκτικά μεταμορφώνεται στα χέρια των πρακτικών λαϊκών οργανοποιών, επιβεβαιώνοντας για άλλη μια φορά τη δύναμη της ελληνικής παράδοσης ν' αφομοιώνει και να μεταπλάθει τις ξένες επιδράσεις.

Στο καινούριο όργανο μεταφτεύτηκαν τα "πιασίματα" (η τεχνική παιξίματος) του ζουρνά και της φλογέρας, με την ανάπτυξη μιας εντυπωσιακής τεχνικής τόσο στη δακτυλοθεσία όσο και στον τρόπο φυσήματος και στη χρήση της γλώσσας. Αυτό οφείλεται, πάνω απ' όλα, στους γύφτους μουσικούς, στους οποίους είχε αφευθεί το "περιθωριακό" επάγγελμα του οργανοποιού.

Η "κομπανιά" καθιερώθηκε ως το τυπικό συγκρότημα της ηπειρωτικής Ελλάδας και αποτελείται από κλαρίνο, βιολί, λαγούτο και κρουστό (κυρίως ντέφι -στην Ήπειρο- ή τουμπελέκι). Σ' αυτά μπορούσε να προστεθεί και το σαντούρι ή το ούτι (κυρίως μετά το 1922). Μέσα από τις κομπανίες ξεπήδησαν σπουδαίοι δεξιότεχνες του λαϊκού κλαρίνου, που άφησαν εποχή κι έδωσαν εξαιρετικά δείγματα επεξεργασίας του δημοτικού μέλους.

Την παράδοσή τους - παρ' όλες τις αναπόφευκτες φθορές που απειλούν τις αυθεντικές μορφές της λαϊκής μουσικής, σε μια περίοδο έντονης αστικοποίησης και εκδυτικοποίησης - συνεχίζουν με γγώση και σεβασμό οι σολίστες που συμμετέχουν σ' αυτή τη συναυλία και συγκαταλέγονται ανάμεσα στους σημαντικότερους εκπροσώπους του χώρου.

Λάμπρος Λιάβας

Βιβλιογραφία

Δ. Μαζαράκη, Το λαϊκό κλαρίνο στην Ελλάδα, Κέδρος, Αθήνα 1984 (β' έκδοση)

Φ. Ανωγειανάκης, Ελληνικά λαϊκά μουσικά όργανα, Μελίσσια, Αθήνα 1991 (β' έκδοση)

ΘΕΑΤΡΟ ΤΕΧΝΗΣ ΚΑΡΟΛΟΣ ΚΟΥΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΩΡΑ 9.00 Μ.Μ.

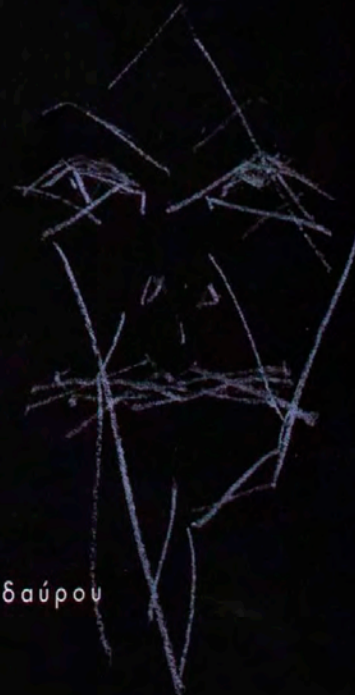
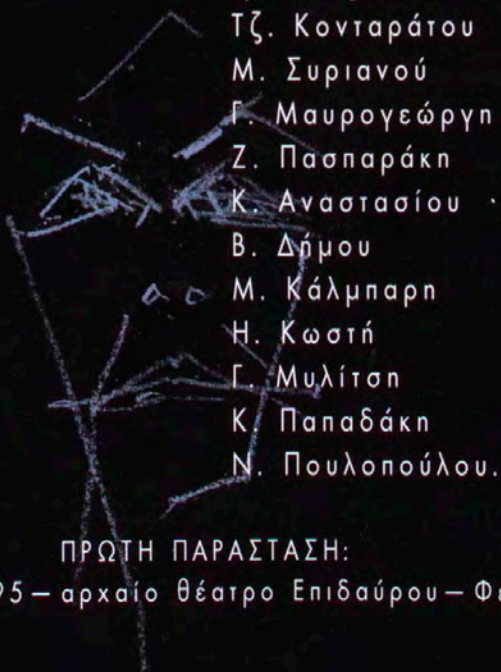
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ : Γιώργος Χειμωνάς
ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ : Γιώργος Λαζάνης
ΣΚΗΝΙΚΑ – ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ : Νίκος Αλεξίου
ΜΟΥΣΙΚΗ : Χρήστος Λεοντής
ΒΟΗΘΟΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ – ΦΩΤΙΣΜΟΙ : Κωστής Καπελώνης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΛΟΓΟΥ : Καίτη Παπαλεξοπούλου
ΜΟΥΣΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ : Φίλιππος Τσαλαχούρης

ΔΙΑΝΟΜΗ

Μήδεια : Ρένη Πιττακή
τροφός : Μαριέττα Σγουρδαίου
παιδαγωγός : Δημήτρης Αστεριάδης
Κρέοντας : Περικλής Καρακωνσταντόγλου
Ιάσοντας : Γιώργος Κέντρος
Αιγέας : Κωστής Καπελώνης
άγγελος : Παντελής Παπαδόπουλος
παιδιά Μήδειας : Άννα Ζώτου
Ορέστης Λεβέντης
Χορός : Κ. Σαρατσοπούλου
Γ. Μαλακατέ
Στ. Νικολοθανάση
Μ. Πρωτόπαππα
Ιρ. Χατζηναντωνίου
Τζ. Κονταράτου
Μ. Συριανού
Γ. Μαυρογεώργη
Ζ. Πασπαράκη
Κ. Αναστασίου
Β. Δήμου
Μ. Κάλμπαρη
Η. Κωστή
Γ. Μυλίτση
Κ. Παπαδάκη
Ν. Πουλοπούλου.

ΠΡΩΤΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ:

Σάββατο 15 Ιουλίου 1995 – αρχαίο θέατρο Επιδαύρου – Φεστιβάλ Επιδαύρου

Ευριπίδη "Μήδεια"

Σκηνοθεσία: Γιώργος Λαζάνης
με τη Ρένη Πιττακή

ΘΕΑΤΡΟ ΤΕΧΝΗΣ ΚΑΡΟΛΟΣ ΚΟΥΝ

Τον Οκτώβριο του 1942 ένα φωτάκι άναψε μέσα στο σκοτάδι του δεύτερου κατοχικού χειμώνα: ο Κάρολος Κουν, πλαισιωμένος από πιστούς μαθητές του, ίδρυσε το "Θέατρο Τέχνης", που έδωσε στο τότε θέατρο "Αλικής" και νυν "Μουσούρη" την πρώτη του παράσταση με την "Αγριόπαρ" του Ίψεν. Το φωτάκι αυτό, που δεν πέρασε απαρατήρητο από τους παροικούντες την Ιερουσαλήμ, έμελλε να γίνει ένας φάρος της αυγής που θα καταύγαζε την ελληνική σκηνή.

Αρχικοί στόχοι του νέου Θεάτρου και στόχοι που διαμορφώθηκαν στην πορεία του, ήταν η ανάδειξη και καθιέρωση νέων ελλήνων συγγραφέων, η δημιουργία "σχολής" με δικό της ύφος για την κατάκτηση της θεατρικής τέχνης, η γνωριμία και, συνεπώς, η επικοινωνία του ελληνικού κοινού με τους μεγάλους ξένους κλασικούς και σύγχρονους συγγραφείς και η ερμηνεία του αρχαίου δράματος - στόχοι που υπηρετήθηκαν και υπηρετούνται αδιάλειπτα επί πενήντα τρία συναπτά έτη από το "Θέατρο Τέχνης", το οποίο έχει αναδειχθεί στον μακροβιότερο, μετά το Εθνικό Θέατρο, θεατρικό οργανισμό του τόπου.

Παράλληλα με την ίδρυση του Θεάτρου, ο Κάρολος Κουν προχώρησε και στην ίδρυση δραματικής σχολής, η οποία λειτουργεί χωρίς διακοπή μέχρι σήμερα, τροφοδοτώντας με άξια στελέχη το "Θέατρο Τέχνης" αλλά και ολόκληρο το ελληνικό θέατρο.

Το "Θέατρο Τέχνης", περιπλανώμενο κάτω από διάφορες φιλικές στέγες, αντιμετώπιζοντας οικονομικές κυρίως δυσχέρειες, άντεξε, με κάποιες σύντομες "παύσεις", ως το 1950. Το 1954, "ακουμπώντας" στο φυτώριο της σχολής του, ο Κάρολος Κουν πέτυχε τη θριαμβευτική ανασύστασή του, στο υπόγειο του "Ορφέα", το μόνιμο πια χώρο του. Το μικρό αυτό υπόγειο, με το "κυκλικό" θεατράκι, θα αναδεικνυόταν σε πηγή φωτός για πολλές γενιές καλλιτεχνών και κοινού.

Το 1956, το "Θέατρο Τέχνης" δημιούργησε στη Θεσσαλονίκη θερινό "στέκι", το "Θέατρο Κήπου", όπου επί μία δεκαετία παρουσίαζε το χειμερινό ρεπερτόριό του, περιοδεύοντας ταυτόχρονα στις πόλεις της Βόρειας και Κεντρικής Ελλάδας. Το 1972, μεταπλάθει τον κινηματογράφο "Άτλας" της οδού Ιουλιανού σε θερινό θέατρο, όπου συνεχίζει

σε μόνιμη βάση και το καλοκαίρι, ως και το 1982, τις δραστηριότητές του. Το 1975, ιδρύεται και στεγάζεται στο θέατρο "Βεάκη" η "Λαϊκή Σκηνή" του "Θεάτρου Τέχνης", η οποία λειτουργεί ως το 1983. Το 1985 τέλος, εγκαινιάζεται στην οδό Φρυνίχου της Πλάκας η δεύτερη μόνιμη σκηνή του "Θεάτρου Τέχνης". Είχε φτάσει ο χρόνος — αν και πολύ άργησε ... — η Πολιτεία να αναγνωρίσει το έργο του Κάρολου Κουν, να τον στηρίξει και να τον τιμήσει όπως τού έπρεπε.

Από το 1957, ο Κουν, μετά από αρισμένες νεανικές δοκιμές του, είχε εισέλθει οριστικά, με το "Θέατρο Τέχνης", στο στίβο του αρχαίου δράματος, συναντώντας την παγκόσμια αναγνώριση και γνωρίζοντας διεθνείς θριάμβους μέσα από περιοδείες σ' όλο τον κόσμο, συμμετοχές σε μεγάλα φεστιβάλ και τιμητικές διακρίσεις, με αποκορύφωμα το Α΄ βραβείο για τη μνημειώδη παράσταση των "Ορνίθων" του Αριστοφάνη, το 1962, στο "Φεστιβάλ των Εθνών".

Στο "Θέατρο Τέχνης", όπου μεγαλούργησε το πάθος του Κάρολου Κουν και μιας ομάδας ανθρώπων, "ταμένων" στη δουλειά τους, το ελληνικό θέατρο και το ελληνικό κοινό οφείλουν τη "γέννηση" πολλών σημαντικών ελλήνων συγγραφέων, την ανάδειξη πολλών διακεκριμένων υποκριτικών μονάδων μας, την έγκαιρη γνωριμία με τα σύγχρονα αισθητικά ρεύματα του παγκόσμιου θεάτρου - γνωριμία που βαθιά επηρέασε τη γηγενή καλλιτεχνική παραγωγή - και, πρωτίστως, την "ανακάλυψη" της ουσιαστικής σημασίας των εννοιών "θεατρική μαγεία" και "θεατρικό ήθος".

Το βιολογικό φως του Κάρολου Κουν έσβησε το 1987. Το πνευματικό του φως έχει διαποτίσει, όμως, το ελληνικό θέατρο. Και εξακολουθεί να φωτίζει τους μαθητές του στο δύσβατο έργο που έχουν επωμιστεί: να οδηγήσουν στα χνάρια του Δασκάλου τους το "Θέατρο Τέχνης".

"ΜΗΔΕΙΑ"

Τρεις διαφορετικοί μύθοι — από τον αργοναυτικό κύκλο, τη θεσσαλική και την κορινθιακή παράδοση — έχουν αμίξει στο πρόσωπο της εγγονής του Ήλιου και κόρης του βασιλιά της Κολχίδας Αιήτη, της μάγισσας που πρόδωσε τον πατέρα της και σκότωσε άγρια τον αδελφό της Άψυρτο για να αποκτήσει το "χρυσόμαλλο δέρας" ο Ιάσων, τον οποίο ερωτεύτηκε παράφορα και ακολούθησε στην

Ελλάδα, στην πατρίδα του, την Ιωλκή. Εκεί, προκάλεσε το θάνατο του σφετεριστή του θρόνου Πελίας, θείου του Ιάσωνα. Όταν, όμως, οι δυο τους εξορίστηκαν για την πράξη τους και κατέφυγαν στην Κόρινθο, ο Ιάσων την εγκατέλειψε για τη Γλαύκη, κόρη του βασιλιά της Κορίνθου Κρέοντα.

Ο Ευριπίδης, στην ομώνυμη τραγωδία του, έδωσε τη δική του εκδοχή του μύθου. Η "Μήδεια", το παλαιότερο μετά την "Αλκματι", σύμφωνα με τα υπάρχοντα στοιχεία, σωζόμενο έργο του, διδάχθηκε στα Διονύσια του 431 π.Χ., ως πρώτο μέρος της τετραλογίας που συναρτάσαν οι τραγωδίες "Φιλοκλήτης" και "Δίκτυς" και το αστυρικό δράμα "Θεριστά", που έχουν όλα χαθεί. Η τόλμη του Ευριπίδη να μιλήσει μέσα από το έργο του για τα θεωρούμενα ανύπαρκτα στην εποχή του δικαιώματα της γυναίκας — απόψεις που εξέφραζε η, όχι και τόσο δημοφιλής τότε στους συγχρόνους της, σύζυγος του Περικλή, η Ασπασία — αλλά και να δείξει τη Μήδεια να εγκληματεί, παρά τους νόμους της τραγωδίας, εκούσια — το εύρημα, να εκδικείται τον Ιάσωνα σκοτώνοντας τη Γλαύκη και μαζί της τον Κρέοντα με φαρμακωμένα δώρα που έστειλε στη νέα και σφάζοντας τα δύο παιδιά τους, θεωρείται βέβαιο ότι είναι δικό του — ζέση. Με αποτέλεσμα, ο Ευριπίδης να αρκестεί στο τρίτο βραβείο.

Το πρώτο ανέβασμα της "Μήδειας" στα νεοελληνικά εντοπίζεται το 1903, σε "διδασκαλία απαγγελίας" Μάρκου Σιγάλα και με τη Λουκία Τίβερι στον επώνυμο ρόλο. Το 1942, τη "Μήδεια" ανεβάσει το Εθνικό Θέατρο στο Ηρώδειο, σε σκηνοθεσία Τάκη Μουζενίδη, με την Έλσα Βεργή. Το Εθνικό επανήλθε στο έργο το 1956 (Επίδαυρος — σκηνοθεσία Αλέξης Μινωτής — Μήδεια, η Κατίνα Παξινού), το '68 (Επίδαυρος — Λάμπρος Κωστόπουλος — Μήδεια, η Αλέκα Κατσέλη και σε μία επανάληψη η Ελσα Βεργή), το '76 (Επίδαυρος — Αλέξης Σολομός — Ελένη Χατζηπαργύρη) και το '93 (Επίδαυρος — Νίκος Χαλαλάμπος — Αντιγόνη Βαλάκου).

Τρεις φορές ανεβάστηκε η τραγωδία στο Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος: το '73 από τον Κωστή Μιχαηλίδη με την Ελσα Βεργή, το '76 από το Μίνα Βολανάκη με τη Μελίνα Μερκούρη και το '90 από τον Ανδρέα Βουτσινά με τη Λυδία Φωτοπούλου.

Την πολυπαιγμένη "Μήδεια" παρουσίασε, επίσης, ο Δημήτρης Ροντήρης το 1959 και με το "Πειραιϊκό Θέατρο" του, τη γύριζε σ' όλο τον κόσμο ως το 1967. Τον κύριο ρόλο ερμήνευσαν κατά καιρούς η Ασπασία Παπαθανασίου, η Ζωρζ Σαρρή, η Έλσα Βεργή, η Τίτικα Νικηφοράκη, η Μαρία Μοσχολιού και η Έλντα Αθανασάκη.

Από τους πολλούς ακόμη ηθοποιούς που επωμίστηκαν το ρόλο σε διάφορες παραστάσεις, ας αναφερθούν η Τζένη Καρέζη (σκηνοθεσία Μίνως Βολανάκης, Ηρώδειο—1985, Επίδαυρος—1986), η Γιούλα Γαβαλά σε αγγλόφωνο ανέβασμα του Μίνου Βολανάκη και, πάλι, η Ασπασία Παπαθανασίου, που μετά το Ροντήρη ανέβασε δύο φορές την τραγωδία με τους "Δεσμούς" της, υπογράφοντας η ίδια τη σκηνοθεσία, την πρώτη φορά (Ηρώδειο—1986) μαζί με το Τζον Θεοχάρη και τη δεύτερη (Επίδαυρος—1989) μόνη της και η Αμαλία Μουτούση, σε σκηνοθεσία Μιχαήλ Μαρμαρινού, στο μικρό υπόγειο "Ιλίσια Στούντιο" (1990).

Βεβαίως, από όσους είδαν το 1983 στο Λυκαβηττό ή το 1984 στο Ηρώδειο την ιαπωνική "Μήδεια" του θιάσου "Τόχο", σε σκηνοθεσία Γιούκιο Νιναγκάβα, ουδείς μπορεί να λησμονήσει την ερμηνεία του Μικιτζίρο Χίρα στον επώνυμο ρόλο. Τέλος, σημειώνεται, τον περασμένο Ιούνιο, το ανέβασμα της τραγωδίας στα ρώσικα από το Γιούρι Λιουμπίμοφ στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, σε συμπαραγωγή με το Θέατρο "Ταγκάνκα" και με τη Λιουμπόφ Σελιούτινα, Μήδεια.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΡΗΓΙΑΝΝΗΣ

Βιβλιογραφία

Αλέξης Σολομός. Θεατρικό λεξικό. Αθήνα, "Κέδρος", 1989.

Ευριπίδης. Μήδεια. Μετάφραση - εισαγωγή - σχόλια Κώστας Τοπούζης. Διεύθυνση σειράς Κώστας Μπαλάσκας. Αρχαίο Ελληνικό Θέατρο. Αθήνα, "Επικαιρότητα", 1993.

Ευριπίδης. Μήδεια - Κύκλωψ - Άλκστις. Προλεγόμενα Γιάννης Κορδάτος. Εισαγωγή-μετάφραση-σχόλια Παναγής Λεκατσάς. Επιμέλεια έκδοσης Γιάννης Κορδάτος (Μήδεια) - Ευάγγελος Παπανούτσος (Κύκλωψ - Άλκστις). Βιβλιοθήκη Αρχαίων Συγγραφέων. Αθήνα, Ι. Ζαχαρόπουλος, 1976.

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΘΕΑΤΡΟ

Εμείς οι Έλληνες, σαν άμεσοι κληρονόμοι του αρχαίου ελληνικού θεάτρου, έχουμε μεγάλα πλεονεκτήματα που μας προσφέρονται για την ερμηνεία του, έχουμε όμως να αντιμετωπίσουμε και σοβαρούς κινδύνους. Κινδύνους, γιατί χρειάζεται μεγάλη προσοχή και γνώση της Ελλάδας για να μην παρασρθούμε σε σκηνοθετικά ευρήματα, θεμιτά για οποιονδήποτε ξένο, αταίριαστα όμως, προς την ελληνική πραγματικότητα. Και ακόμη, να μην περιορισθούμε, από δειλία ή σχολαστικισμό και από κακώς εννοούμενο σεβασμό, σε μιαν άψυχη μουσειακή αναπαράσταση της εξωτερικής μορφής του αρχαίου θεάτρου. Μεγάλα πλεονεκτήματα πάλι, γιατί έλαχε να ζούμε στον ίδιο τόπο που ζούσαν και οι Αρχαίοι. Αυτό μας επιτρέπει ν' αντιλήσουμε από τις ίδιες πηγές που αντιλούσαν και εκείνοι και ν' αξιοποιήσουμε όλα όσα δημιούργησε η ελληνική παράδοση έκτοτε.

Όσοι αιώνες κι αν έχουν περάσει, όσο και αν παραδεχθούμε τις αλλοιώσεις που υπέστη η φυλή μας μέσα στο πέρασμα του χρόνου, δε μπορούμε να αγνοήσουμε πως ζούμε κάτω από τον ίδιο ουρανό, πως μας φωτίζει ο ίδιος ήλιος, πως μας θρέφει το ίδιο χώμα. Ίδιες είναι οι γεωλογικές και καιρικές συνθήκες που επηρεάζουν και διαμορφώνουν την καθημερινή ζωή και σκέψη. Ίδιες οι ακρογιαλιές κι η μακρινή γραμμή του ορίζοντα, όπου ενώνονται ο ουρανός και η θάλασσα, ίδιες οι πέτρες και τα πλιοκαμένα βουνά, τ' ατέλειωτα δειλινά, οι ημέρες κι οι νύχτες, και, πάνω απ' όλα, πολύ ψηλά, ο ουρανός, στέρεος και καθαρός.

Οι μορφές που πλάθει η σκέψη μας σήμερα και τα συναισθήματά μας αναγκαστικά αντιλούν σχήμα και χρώμα από την ίδια τη φύση, που αγκάλιαζε και τους αρχαίους προγόνους μας. Ο βοσκός, πριν ακόμη βγει ο ήλιος, τις ίδιες πέτρες και τα ίδια μονοπάτια θα ακολουθήσει για να οδηγήσει τα πρόβατά του στα βοσκοτόπια. Ο ψαράς στα ίδια βράχια θα χτυπήσει το χταπόδι. Οι μικροπωλητές με τα κοφίνια τους θα ψάξουν το ίδιο να βρούνε σκιά για να προστατέψουν τα ζώα και το εμπόρευσμά τους από τον καφερό ήλιο του μεσημεριού. Στο ελληνικό χωριό, στο ελληνικό νησί και γενικά στην ύπαιθρο, όπου δεν έχει ακόμη εισχωρήσει ο μηχανικός πολιτισμός του αιώνα μας και όπου ο άνθρωπος ζει και μοχθεί σε άμεση επαφή με τη φύση, οι ρυθμοί της ζωής, τα σχήματα,

ακόμη και οι ήχοι, πρέπει να παρουσιάζουν καταπληκτική ομοιότητα με τους ρυθμούς, τα σχήματα και τους ήχους που αποτύπωσε στην ιστορία η ζωή της αρχαίας Ελλάδας.

Έτσι, εμείς, οι νεότεροι Έλληνες, έχουμε το μεγάλο προνόμιο να μπορούμε να ζούμε και να ξεχωρίζουμε, μέρα με τη μέρα, τις μορφές, τα σχήματα, τους ρυθμούς, τους ήχους, λίγο πολύ όπως τα ζούσε και τα ξεχώριζε ο Όμηρος, ο Αισχύλος, ο Σοφοκλής, ο Ευριπίδης, ο Αριστοφάνης, καθώς οι μέρες κυλούσαν, άλλοτε στενάχωρες κι άλλοτε ειρηνεμένες, ενώ ο νους και η ψυχή τους έπλαθαν το έργο τους. Γι' αυτό, αν θέλουμε να ερμηνεύσουμε το θέατρό τους δημιουργικά, ας πλησιάσουμε και ας ξεχωρίσουμε όλα αυτά που εισχώρησαν συνειδητά ή υποσυνείδητα στην ψυχή τους, ας γνωρίσουμε τα μεγάλα μυστικά που τους απεκάλυψε η φύση, ο ουρανός, η θάλασσα, η πέτρα, ο ήλιος κι ο άνθρωπος σ' αυτόν το βράχο κάτω απ' αυτόν τον ήλιο.

Αυτά τα ζωντανά στοιχεία που υπάρχουν και σήμερα γύρω μας στον τόπο αυτό, θα μας βοηθήσουν να γνωρίσουμε και να νιώσουμε τη σκέψη και την ποίηση μέσα στο έργο τους, πολύ περισσότερο απ' όλες τις περιπούδαστες και σοφές γνώσεις και ιστορικές μελέτες για την εξωτερική μορφή της αρχαίας παράστασης. Ο κόθορνος, η μάσκα, το ικρίωμα, η ορχήστρα, το αν εκινείτο ο Χορός ομαδικά, το πώς τραγουδούσε, το πώς χόρευε, είναι γνώσεις ιστορικές, κάποτε χρήσιμες, συχνότερα όμως αρχαιολογικές και μουσειακές. Έχουν την ίδιαν αξία σα γνώσεις, όση θά 'χουν για τους ανθρώπους που θα ζούνε ύστερα από χίλια χρόνια, οι πληροφορίες για τη βελούδινη αυλαία μας, για το κυκλόγραμμα και τον προβολέα, την περούκα, την κινηματογραφική προβολή στο θέατρο, την ομαδική απαγγελία και τη μουσική σαν υπογράμμιση της δράσης. Και όμως, θα φαινόταν σήμερα ακατανόητο, αν υποστήριζε κανείς πως αυτά τα συμβατικά σκηνικά μέσα, οι εξωτερικές αυτές μορφές και εκδηλώσεις, αποτελούν την ουσία ή και αναπόσπαστο μέρος ενός έργου του Λόρκα, του Μπρεχτ, του Πιραντέλο, του Έλιοτ ή οποιουδήποτε μεγάλου ποιητή του αιώνα μας. Μπορεί, βέβαια, οι γνώσεις αυτές να σταθούν χρήσιμες για μιαν ιστορική αναπαράσταση του αρχαίου θεάτρου ή μπορεί να βοηθήσουν ακόμα το σκηνοθέτη να ξεκινήσει και να προσανατολισθεί προς νέες, παραπλήσιες λύσεις, που να προσαρμόζονται στο θεατρικό χώρο

της εποχής του. Μπορεί όμως—κι αυτό συμβαίνει συχνότερα—να απομακρύνουν το θεατή από τον πραγματικό παλμό του έργου και να σταθούν εμπόδια στο να τον κατακτήσει το αρχαίο δράμα σα θέατρο.

Έχω τη γνώμη πως αν ο Αισχύλος, ο Σοφοκλής ή ο Ευριπίδης ερμήνευαν σήμερα ένα από τα έργα τους, θα υπολόγιζαν, οπωσδήποτε, το σύγχρονο θέατρο, τις σύγχρονες σκηνικές συνθήκες και την ψυχοσύνθεση του σύγχρονου θεατή, σε ό,τι αφορά τη θεατρική σύμβαση και την αρτιότερη ερμηνεία του έργου τους, χωρίς να σταθούν σε φόρμες λιγότερο εξυπηρετικές σήμερα ή και, συχνά, νεκρές.

Αν η καθαρή και λιτή εκδήλωση της σκέψης είναι μια από τις πολλές αρετές των αρχαίων Ελλήνων, αυτό δε σημαίνει πως υπάρχει ένα και μόνο σχήμα για την έκφρασή της. Και ούτε το πάθος κρούει μία και μόνη χορδή. Ας ψάξουμε γύρω μας, εμείς που ζούμε εδώ, στον ίδιο αυτό τόπο, και θ' ανακαλύψουμε χίλιους άλλους τρόπους, ανάλογους μ' αυτούς που ξεχώρισαν οι Αρχαίοι, για να παρουσιάσουμε στο σύγχρονο θεατή, συγχρονισμένα, το θέατρο που έγραψαν,

χωρίς να τους προδώσουμε.

Κι εδώ παρουσιάζονται οι κίνδυνοι που έχει ν' αντιμετωπίσει ο Έλληνας ερμηνευτής του αρχαίου ελληνικού θεάτρου. Ένας ξένος, ο Γερμανός, ο Γάλλος, ο Αμερικανός δεν έχει άλλη υποχρέωση παρά να νιώσει και να εμπνευστεί από το αρχαίο κείμενο και να παρουσιάσει τα έργα θεατρικά και ζωντανά, αφού τα προσαρμόσει στις απαιτήσεις του σύγχρονου θεατή. Για μας όμως τους Έλληνες, επιβάλλεται πριν απ' όλα να φυλαχτούμε από τις ξένες σκηνοθετικές επιδράσεις και να αποφύγουμε τις ξένες ερμηνείες, έστω και αν προέρχονται από χώρες θεατρικά πιο προηγμένες από τη δική μας, χώρες που έχουν πιο μακροχρόνια σύγχρονη θεατρική παράδοση. Γιατί όσο και αν τα μεγάλα συναισθήματα είναι πανανθρώπινα, όσο κι αν ο ανθρώπινος οργανισμός αντιδρά όμοια σ' όλα τα γεωγραφικά πλάτη, ωστόσο η εξωτερική του διαφέρει. Αλλιώς απεικονίζεται η μεγαλοπρέπεια και το δέος στην Ανατολή κι αλλιώς στη Δύση, αλλιώς θα ηχήσει η κραυγή της συμφοράς στον Ισμερνό κι αλλιώς στις στέπες.

Την Ελλάδα που υπάρχει σήμερα πρέπει να κλεί-

σουμε μέσα μας εμείς οι Έλληνες, για να γνωρίσουμε τους αρχαίους μας ποιητές. Ας συνειδητοποιήσουμε λοιπόν και ας αγαπήσουμε όλα όσα μας προσφέρει η σημερινή ελληνική πραγματικότητα σε σχήμα, ρυθμό, χρώμα και ήχο, τον ψυχικό και πνευματικό πλούτο, όλα όσα περισώζονται και υπάρχουν ακόμα ζωντανά γύρω μας από τον καιρό των Αρχαίων. Ας στραφούμε στις απλές φυσικές αλήθειες που άγγιξαν την ψυχή τους και έπλασαν τη σκέψη τους και έδωσαν ποίηση και νόημα αιώνιο στο στίχο τους.

Η Ελλάδα που υπάρχει σήμερα, θα οδηγήσει εμάς τους Έλληνες να αποφύγουμε, ότι νεκρό στην εξωτερική μορφή του αρχαίου θεάτρου και να παρουσιάσουμε ελεύθερα, σκηνικά και σκηνοθετικά, προσαρμοσμένα στο θεατρικό χώρο και τις απαιτήσεις του θεατή της εποχής μας, ένα έργο που γράφτηκε πριν από δυο χιλιάδες χρόνια και που παραμένει στην ουσία του ζωντανό.

ΚΑΡΟΛΟΣ ΚΟΥΝ

Η Π Α Ρ Α Σ Τ Α Σ Η

Η "Μήδεια" του Ευριπίδη, όπως όλα τα μεγάλα κείμενα, θέτει ερωτήματα που επιδέχονται πολλαπλές απαντήσεις. Προϊόν βαθιάς ιστορικής κρίσης, διδάχτηκε στις παραμονές του Πελοποννησιακού πολέμου. Στη συναισθηματική φόρτιση, στο μίσος και στην εκδίκηση που κυριαρχούν στο έργο, οι Αθηναίοι θεατές θα αναγνώρισαν την περιρρέουσα ατμόσφαιρα της πόλης τους, την απειλή και τον πυρετό του πολέμου, που έμελλε να σπείρει τον όλεθρο στην Ελλάδα.

"Χωρίς να βγαίνει ποτέ από το επίπεδο των προσωπικών σχέσεων και χωρίς να προχωρεί ποτέ στο επίπεδο των πολιτιστικών σχέσεων και στόχων", υπογραμμίζει ο Αλέξης Διαμαντόπουλος, "η 'Μήδεια' εκφράζει, στο επίπεδο του συναισθηματικού κλίματος, στο κυτταρικό επίπεδο των ανθρώπινων σχέσεων που είναι το ζεύγος, όλα τα καίρια χαρακτηριστικά του πολιτικού κλίματος της κρίσιμης εκείνης ώρας με αμείλικτην ακρίβεια".

Ο ποιητής βάζει στα χείλη του Χορού το στίχο: "η χάρις των όρκων εσβήσθηκε". Ο προδότης Ιάσων δεν παραπέμπει στους Αθηναίους που καταπάτησαν τις τριακονταετείς σπονδές;

Τόπος δράσης της "Μήδειας" είναι η "αντίζηλος" Κόρινθος. Ο βασιλιάς Κρέων διατάζει την εξορία της Μήδειας. Η ξενιτιά στην Πελοπόννησο δεν ήταν από τις αιτίες που βάθυναν το "σφοδρό μίσος" - όπως αναφέρει ο Θουκυδίδης - ανάμεσα στις δύο πόλεις; "Τον ψυχρόν υπολογισμό, τον ασύστολο και ασεβή, που χαρακτηρίζει και τόσα γνωστά πρόσωπα της εποχής του Πελοποννησιακού πολέμου, και την ίδια την αθηναϊκή επίσημη πολιτική σε πολλές γνωστές περιπτώσεις, δεν "ενσαρκώνει" ο Ιάσωνας, ο πρακτικός, αγοραίος στους στίχους και κομψός στις εκφράσεις ορθολογιστής;

Από την άλλη μεριά, ο Ευριπίδης ασκεί, εμμέσως, οξυτάτη κριτική για τη μειονεκτική θέση της γυναίκας στο Χρυσό Αιώνα της αθηναϊκής δημοκρατίας. "Ελευθερη", αλλά ανυπεράσπιστη περισσότερο και από τους δούλους, μοιραία το χέρι της οπλίζεται με την εκδίκηση.

Με απαράμιλλη τέχνη ο ποιητής φέρνει μέσα από δύο "αγώνες λόγου" (όπως εύστοχα τους χαρακτηρίζει ο Λέσκι) αντιμέτωπους δύο κόσμους.

"Ο 'ευδαίμων' είναι ο όρος που χρησιμοποιεί περισσότερο η Μήδεια, και τον αναφέρει για να περιγράψει την ευτυχία που την αφορά πιο πολύ: την εσωτερική, διαρκή ευτυχία, τη βασισμένη στη φιλία. Αυτή ήταν και η ευτυχία που προτίμησε η Άλκηστις, ο δε Άδμητος έφτασε να καταλάβει τη σπουδαιότητά της. Η αντίθεση των αντιλήψεων της Μήδειας και του Ιάσωνα για την ευτυχία", υποστηρίζει η Μάριαν Μακντόναλντ, "αποτελεί και το κλειδί για την κατανόηση αυτής της τραγωδίας. Η ευτυχία του Ιάσωνα βασίζεται σε μια συμμαχία με τους ευγενείς, που εξασφαλίζει σ' αυτόν και τα παιδιά του (και στη Μήδεια, όπως εκείνος ισχυρίζεται) πλούτο και δύναμη. Αντιπροσωπεύει μια συμβατική άποψη, που εκφράστηκε τον 5ο αιώνα από τους Σοφιστές, οι οποίοι εξαρτούσαν την ευτυχία από τη δύναμη και την υλική επιτυχία. Ο Ιάσωνας χρησιμοποιεί τον όρο 'ευδαίμων' διαφορετικά απ' ότι η Μήδεια για να περιγράψει την υλική του επιτυχία."

Λαμβάνοντας υπόψη όλες αυτές τις παραμέτρους, η παράσταση του "Θεάτρου Τέχνης" εστιάζει το ενδιαφέρον στη σύγκρουση ανάμεσα στη γυναικότητα του πάθους της Μήδειας και την έπαρση του Ιάσωνα, στο αγεφύρωτο χάσμα ανάμεσα στον απόλυτο έρωτα και στις υπολογιστικές βλέψεις, ανάμεσα στον εκ βαθέων λόγο και στη ρητορική κενότητα.

ΘΕΑΤΡΟ ΤΕΧΝΗΣ ΚΑΡΟΛΟΣ ΚΟΥΝ

ΔΕΥΤΕΡΑ 11

ΤΡΙΤΗ 12 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΩΡΑ 9.00 Μ.Μ.

Στις αρχές της δεκαετίας του '80 ήταν ένα κορίτσι στη μέση της κομπανίας. Με μικρασιάτικη υγρασία στη φωνή της αλλά και με κάτι από τον τσαμπουκά των κοριτσιών που παίζανε τα παιχνίδια τους στους δρόμους του Πειραιά - της γεννέτειράς της.

Οι εποχές αλλάζουν λίγο πιο γρήγορα απ' ό,τι εμείς και τα σαλεμένα βασιλόπουλα του ελληνικού τραγουδιού ψάχνουν με τη γόβα στο χέρι τις επόμενες σταχτοπούτες.

Όμως τα κορίτσια σήμερα φοράνε αρβυλάκια, έχουν πιο θαρραλέα ματιά και δεν τα χάνουν τόσο εύκολα μπροστά στην αλλαζονεία του καιρού μας.

Μας τραγουδάνε ό,τι θέλουμε, μας κάνουνε το κέφι, αλλά έχουν ψυλλιαστεί ως πού μπορεί να φτάσει ένα τραγούδι και κυρίως από πού πρέπει να βγει για να μη μπερδευτεί και πέσει στα πρώτα του βήματα.

Δεν είναι απλά η διαφορά στη χροιά της φωνής, είναι ολόκληρη η ανατομία του σώματος που δίνει τη νιότη σε μια ερμηνεία. Η κίνηση που κάνεις όταν στέλνεις ένα φιλί σ' έναν ακριβό φίλο ξέροντας ότι δε θα τον ξαναδείς ποτέ στη ζωή σου. Πόσο ψεύτικο μπορεί να 'ναι αυτό;

Η Ελευθερία εκτός από μία ακριβή έννοια είναι και ένα ακριβό όνομα στο τραγούδι μας.

Το μικρό όνομα ενός κοριτσιού.

Τι παιχνίδια έπαιζε μικρή με τις φίλες της και μας παίζει τώρα στα δάχτυλα;

Οδυσσέας Ιωάννου

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ

Βιογραφικό Σημείωμα

Τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια η παρουσία της Ελευθερίας Αρβανιτάκη μεταβάλλει συνεχώς το ελληνικό τραγούδι θετικά και δημιουργικά με το μόνο δυνατό τρόπο, αλλάζοντας και πλουτίζοντας τα τραγούδια της μέσα από την εξέλιξη των τραγουδιών και του ήχου.

Κάθε τραγούδι και κάθε ήχος αποτελούν ένα μάθημα το οποίο έχει την ίδια ανταπόκριση από όπου και αν προέρχεται. Η ίδια μας λέει "Αγαπάω τη μουσική που προέρχεται τόσο από το Δυτικό όσο και από τον Ανατολικό πολιτισμό".

Παρόλο που η βάση της είναι η Ελληνική μουσική, συγχρόνως ακολουθεί και τα διεθνή χνάρια. Ο βασικός της τομέας είναι η ελληνική μουσική κληρονομιά, η μοναδική μουσική κλίμακα του Ρεμπέτικου, το Δημοτικό τραγούδι (λαϊκά τραγούδια από τις ορεινές περιοχές), το Νησιώτικο (τραγούδια από τα νησιά) και το Λαϊκό (τραγούδια της πόλης). Όμως αυτό που τονίζει τη σημαντικότητά της είναι το γεγονός ότι είναι ανοιχτόμυαλη και πάντα σε επαφή με τα γεγονότα.

Γεννήθηκε και μεγάλωσε σε μια γειτονιά του Πειραιά - στην Καλλιόπη. Από μικρή έδειξε την αγάπη της και το ταλέντο της για τη μουσική αλλά όχι το ενδιαφέρον ότι αργότερα θα ακολουθήσει μια επαγγελματική καριέρα. Όταν το καλοκαίρι του 1980 γνωρίστηκε με τα μέλη της Οπισθοδρομικής Κομπανίας σε ένα νησί, δούλεψε ακόμα ως λογίστρια σε μια εταιρία, ενώ το όνειρό της ήταν να γίνει αρχαιολόγος αποκαλύπτοντας και ανακαλύπτοντας χαμένους πολιτισμούς. Δεν ήξερε τότε ότι το να σκάβεις με τα χέρια σου και να τραγουδάς με την ψυχή σου στη Μεσόγειο είναι το ίδιο πράγμα. Παρά τα τότε όνειρά της, η περιπλάνησή της στη μουσική, ξεκίνησε τότε σ' ένα νησί...

Από τις πρώτες μέρες της Οπισθοδρομικής Κομπανίας, μέχρι και την τελευταία της συνεργασία με το συνθέτη των Night Ark, Ara Dinkjian, η Ελευθερία βασίζει την καλλιτεχνική της Ελευθερία στην ομαδική δουλειά.

Επειδή γνωρίζει ότι δε χρειάζεται μόνο μια σωστή ερμηνεία για να παραχθεί τέχνη. Τέχνη που θα αντέξει στη δοκιμασία του χρόνου και θα σταθεί υπεράνω του διλήμματος της προσωπικής άποψης. Αυτό που επίσης χρειάζεται είναι γνώση, ευαισθησία, αισθητική και πάνω απ' όλα η ικανότητα ερεθισμού των συναισθημάτων του κοινού. Η Ελευθερία μοιράζεται την κοινή αισθητική και το ηθικό υπόβαθρο μιας γενιάς που ακόμη εξελίσσεται, μιας γενιάς που έχει βιώσει το βάθος της Ελληνικής μουσικής, καθώς επίσης και το παγκόσμιο ενδιαφέρον και την ευαισθησία της ροκ μουσικής.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ

Συμμετέχουν :

Αλκίνοος Ιωαννίδης

Γιάννης Κότσιρας

και ο συνθέτης Ara Dinkjian

Το πρώτο της βήμα, λοιπόν, στις αρχές του '80 ήταν με την Οπισθοδρομική Κομπανία, μια ομάδα μουσικών που έπαιζαν ερασιτεχνικά ρεμπέτικα, τραγούδια του Τσιτσάνη, Παπαϊωάννου, Βαμβακάρη και άλλων. Τότε η μόνη μουσική που ακουγόταν, ήταν τα πολιτικά τραγούδια που συμβάδιζαν με την κοινωνική και πολιτική επικαιρότητα. Έτσι παρόλο που η Οπισθοδρομική Κομπανία έφερε ξανά στη ζωή ένα ολόκληρο είδος τραγουδιών, μια καινοτομία διαφαινόταν πίσω από αυτήν την κίνηση.

Μια καινοτομία, αφού εκείνη την εποχή, όλα άρχιζαν να φαντάζουν επικά και μεγάλα, και η Οπισθοδρομική Κομπανία κατόρθωσε με αυτά τα τραγούδια να ξανασυγκεντρώσει τους ανθρώπους στα μικρά μαγαζιά. Αλλά κυρίως γιατί εισήγαγε στη μουσική μας κληρονομιά, ένα θησαυρό που ειδικά οι νέοι και οι φοιτητές αγνοούσαν.

Μετά από αυτήν την κίνηση, εκατοντάδες κομπανίες εξαπλώθηκαν στην Ελλάδα, και αυτό το είδος μουσικής ακόμα εμπνέει τη νεολαία. Ίσως κάποια στιγμή να έγινε μόδα, αλλά όταν συνέβη αυτό η Ελευθερία ήταν ήδη ένα βήμα μπροστά!...

Εκεί συναντά το συνθέτη που της δίδαξε πως να χρησιμοποιεί τη φωνή της και πως να την ελέγχει μέσω κάποιας τεχνικής -το Νίκο Μαμαγκάκη- έναν ευφυή συνθέτη που εκείνη την εποχή έψαχνε για νέες φωνές. Η Ελευθερία ερμήνευσε εκπληκτικά την ιδιόμορφη γλώσσα του ποιητή Γιώργου Ιωάννου. Γι' αυτήν, από εκείνη τη στιγμή και μετά, το τραγούδι θα αποτελεί μόνο υπόθεση της ψυχής της. Η ψυχή μου για ένα τραγούδι, η ψυχή μου μέσα σε ένα τραγούδι - θα μπορούσε αυτό να είναι το motto της. Πολλοί συνθέτες γοπεύονται αμέσως από την παρουσία και την ποιότητα της φωνής της. Η Ελευθερία τραγουδά με το Βαγγέλη Γερμανό, με τους "Χάνομαι γιατί Ρεμβάζω", συναντά το Διονύση Σαββόπουλο και προκαλείται από το Μάνο Χατζιδάκι. Σέβεται την παράδοση, εμπνέεται από αυτήν, αλλά συνάμα προχωρά με γρήγορους ρυθμούς σε νέα πράγματα. Συνεργάζεται με το Σταμάτη Σπανουδάκη, ένα νέο και πολλά υποσχόμενο τραγουδοποιό που τότε αναζητούσε έναν καινούριο ήχο, έναν νέο τρόπο να ξαναζωντανέψει το ελληνικό τραγούδι. Στην Ελευθερία βρίσκει αυτό που έψαχνε, και μαζί δημιουργούν ένα αριστούργημα της δεκαετίας του '80, το "ΚΟΝΤΡΑΜΠΑΝΤΟ", ένα δίσκο που βασίστηκε στους ρυθμούς και τις μουσικές κλίμακες της Ελληνικής μουσικής. Συνδύαζε με εκπληκτική ευκολία την παράδοση και την καινοτομία, κάτι που για κάποιους άγνωστους λόγους θα γίνει το χαρακτηριστικό σχεδόν όλων των δίσκων της Ελευθερίας.

Ο δίσκος "ΤΑΝΙΡΑΜΑ" που ακολουθεί, είναι μια συνεργασία της Ελευθερίας με το Σταμάτη Σπανουδάκη, απ' όπου αναδεικνύεται ένα κλασικό τραγούδι: "Ζωή Κλεμμένη". Με το αλάθητο ένστικτό της, συνεργάζεται μόνο με τους καλύτερους. Ή μήπως είναι απλά η έλξη που έχει προς αυτούς που προσφέρουν το καλύτερο στο κοινό;

Για δυο χρόνια παραμένει εκτός της μουσικής σκηνής για να ασχοληθεί με τη νεογέννητη κόρη της. Αλλά, και για να ακούσει τι συμβαίνει παγκόσμια στη μουσική. Κι αυτό που συνέβαινε ήταν ότι η ροκ μουσική ετοιμαζόταν να "εισβάλλει στην εθνική μουσική των χωρών όλου του κόσμου". Η Ελευθερία είναι η πρώτη που υλοποιεί αυτούς τους ήχους.

Το συνδυασμό της ροκ και του ανατολικού ρυθμικού αισθησιασμού. Το αποτέλεσμα λέγεται "ΜΕΝΩ ΕΚΤΟΣ", στο οποίο η Ελευθερία δουλεύει με μερικούς από τους καλύτερους και διαφορετικούς σε ύφος συθέτες εκείνης της εποχής, όπως ο Νικολόπουλος, ο Ζήκας, ο Μιτζέλος και συνεργάζεται με την πιο σημαντική πιθανά στιχουργό της νέας γενιάς... τη Λίνα Νικολακοπούλου.

Με τη βοήθεια του Νίκου Αντύπα στην παραγωγή, δημιουργούν μια μεγάλη επιτυχία κι ένα δίσκο που ανοίγει νέους ορίζοντες... Στο "ΜΕΝΩ ΕΚΤΟΣ" υπάρχει βέβαια και μια συνεργασία με το συνθέτη Ara Dinkjian...

Το 1994 θα είναι η χρονιά της Ελευθερίας.

Η περιοδεία της στην Ελλάδα και στην Κύπρο θα είναι η πιο επιτυχημένη της χρονιάς, αφού περισσότεροι από 150.000 άνθρωποι θα παρευρεθούν στις συναυλίες της. Θα έχει τρεις δίσκους στο Ελληνικό Top - Την την ίδια στιγμή: το "ΜΕΝΩ ΕΚΤΟΣ", το "Η ΝΥΧΤΑ ΚΑΤΕΒΑΙΝΕΙ", και την "ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ" το soundtrack της ομώνυμης τηλεοπτικής σειράς που ηχογραφεί με τον πολλά υποσχόμενο συνθέτη κινηματογράφου, το Δημήτρη Παπαδημητρίου.

Αλλά η Ελευθερία συνεχίζει να ψάχνει για μια νέα κατεύθυνση, ακόμα έχει όρεξη να δοκιμάσει οτιδήποτε βρίσκεται μπροστά της. Η πρώτη της επαφή με τον Ara Dinkjian ήταν ήδη γεγονός. Είχε φτάσει η ώρα για να ολοκληρωθεί ότι είχε μείνει μισό.

Ο καινούριος της δίσκος "Τα Κορμιά και τα Μαχαίρια" είναι βασισμένος στις συνθέσεις του Αμερικανού - Αρμένιου Ara Dinkjian και στους στίχους του βραβευμένου Μιχάλη Γκανά και της Λίνας Νικολακοπούλου.

Αυτή η συνεργασία δεν ήταν μια συνεργασία μεταξύ δυο ανθρώπων, αλλά μια συνεργασία μεταξύ δυο πολιτισμών που όλοι πίστευαν ότι βρίσκονταν πολύ μακριά ο ένας από τον άλλο, αλλά που τελικά αποδείχτηκε ότι βρίσκονται πιο κοντά από ότι κανείς φανταζόταν. Όπως οι περισσότεροι δίσκοι της Ελευθερίας έχουν γίνει είτε χρυσοί είτε πλατινένιοι, έτσι και αυτός, μέσα σε τρεις εβδομάδες έγινε χρυσός. Η φωνή της είναι ώριμη, θερμή και καθαρή σαν κρύσταλλο, αποδεικνύοντας ότι δεν υπάρχουν συναγωνιστές.

Για μια ακόμα φορά, η Ελευθερία ανοίγει καινούριο έδαφος. "Τα Κορμιά και τα Μαχαίρια" μπορούν εύκολα να θεωρηθούν εθνική μουσική σε πλατύ πεδίο. Μας δίνει την εντύπωση ενός χειροποίητου δίσκου, αλλά και συγχρόνως πολύ πετυχημένου, καταφέρνοντας να φτάσει στα δεδομένα της Ελευθερίας. Αυτά τα δεδομένα είναι η δημιουργία μουσικής τραγουδιών και δίσκων που όχι μόνο να είναι καλοδεχόμενα από τους ανθρώπους αλλά και να εκφράζουν τα βαθιά τους συναισθήματα.

Μέσα σε αυτά τα δεκαπέντε χρόνια που βρίσκεται στον χώρο του τραγουδιού έχει αποδείξει ότι είναι ικανή να αντιμετωπίσει κάθε πρόκληση τόσο στο χώρο της μουσικής, όσο και στην προσωπική της ζωή, βασισμένη πάντα στα πραγματικά της αισθήματα.

Τα τραγούδια της ενώνουν τους ανθρώπους και τους φέρνουν κοντά στον πραγματικό τους εαυτό. Όλοι που πιστεύουν ότι το καλύτερο είναι απροσδόκητο, θεωρούν τα τραγούδια της Ελευθερίας ένα κομμάτι της ζωής.

Και ακόμα το καλύτερο... έρχεται.

Δ Ι Σ Κ Ο Γ Ρ Α Φ Ι Α

1982

"Μια βραδιά στην Ξανθή"
Οπισθοδρομική Κομπανία
"Οχηματογωγό Κως"
Οπισθοδρομική Κομπανία
"Χάνομαι γιατί ρεμβάζω" - συμμετοχή
"Κέντρο Διερχομένων"
Νίκου Μαμαγκάκη - συμμετοχή

1983

"Μια νύχτα με την Οπισθοδρομική Κομπανία"
"Τραπεζάκια έξω"
Διονύσης Σαββόπουλος - συμμετοχή

1984

"Ελευθερία Αρβανιτάκη"

1985

"Στη μέση της κομπανίας"
Οπισθοδρομική Κομπανία
"Με τα φεγγάρια χάνομαι"
Γ. Ζήκας - συμμετοχή

1986

"Τρελοί και άγγελοι"
Γιώργος Νταλάρας - συμμετοχή

1987

"Κοντραμπάντο"
Σταμάτης Σπανουδάκης
"Λεωφόρος Α" - συμμετοχή

1988

"Στο Σείριο υπάρχουνε παιδιά"
Μάνου Χατζιδάκι - συμμετοχή
"Ζήτω το Ελληνικό τραγούδι"
Διονύσης Σαββόπουλος - συμμετοχή

1989

"Το κούρεμα"
Διονύσης Σαββόπουλος - συμμετοχή

"Τανιράμα"

Σταμάτης Σπανουδάκης

1991

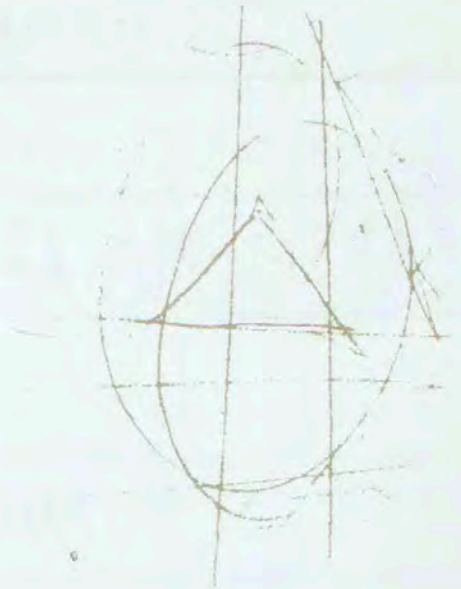
"Μένω εκτός"
"Τένεδος"
Ν. Ξυδάκης - συμμετοχή
"Πάλι μπρος"
Οπισθοδρομικοί - συμμετοχή

1993

"Η νύχτα κατεβαίνει"
"Πυρκαγιά με πυρκαγιά"
Βασίλης Παπέρης - συμμετοχή
"Ρίξε κόκκινο στη νύχτα"
Λ. Μαχαίρισσας - συμμετοχή
"Ανασπασία"
Δημήτρης Παπαδημητρίου

1994

"Τα κορμιά και τα μαχαίρια"
Ara Dinkjian

Α Λ Κ Ι Ν Ο Σ Ι Ω Α Ν Ν Ι Δ Η Σ Βιογραφικό Σημείωμα

Γεννήθηκε στη Λευκωσία το 1969, όπου και μεγάλωσε. Τα πρώτα του καλλιτεχνικά ερεθίσματα τα δέχτηκε από την οικογένειά του, που εξακολουθεί να είναι η κύρια πνευματική του πηγή. Παράλληλα με το σχολείο φοίτησε στο Ευρωπαϊκό Ωδείο της Κύπρου μελετώντας κλασική κιθάρα, θεωρητικά και αρμονία.

Το 1989 ήρθε στην Αθήνα για σπουδές στη Δραματική Σχολή του Εθνικού Θεάτρου με δασκάλους όπως τη Λυδία Κονιόρδου και το Γιώργο Μιχαλακόπουλο. Το καλοκαίρι του 1993 εμφανίστηκε με το Θεατρικό Οργανισμό Κύπρου στο Αρχαίο Θέατρο της Επιδαύρου, όπου ερμήνευσε το ρόλο του Μοσχίωνα στο έργο "Σαμία" του Μενάνδρου, παίρνοντας πολύ καλές κριτικές.

Εκτός από τις θεατρικές του δραστηριότητες στα 23 του χρόνια κάνει το ντεμπούτο του ως τραγουδιστής με το δίσκο "Στην αγορά του Κόσμου". Ο δίσκος ήταν αποτέλεσμα της φιλίας του Αλκίνοου Ιωαννίδη με το συνθέτη και στιχουργό Νίκο Ζούδιανη. Την παραγωγή ανέλαβε η Δήμητρα Γαλάνη, η οποία συμμετέχει με δυο τραγούδια. Την ενορχήστρωση έκανε ο Τάκης Μπουρμάς. Ο δίσκος έγινε χρυσός το 1994 και έχει ξεπεράσει τις 40.000 πωλήσεις.

Τους χειμώνας των ετών 1993 - '94 και 1994 - '95 εμφανίστηκε στο "ΧΑΡΑΜΑ" της Καισαριανής [χώρο που για δεκαετίες είχε φιλοξενήσει μεγάλους εκπροσώπους του Ελληνικού τραγουδιού, όπως ο Τσιτσάνης, ο Παπαιωάννου και η Μπέλλου] με τη Δήμητρα Γαλάνη, την Ελένη Τσαλιγοπούλου και το Γεράσιμο Ανδρέατο.

Το καλοκαίρι του 1994 συμμετέχει στις συναυλίες της Ελευθερίας Αρβανιτάκη σε όλη την Ελλάδα. Συμμετέχει επίσης στο δίσκο του Δημήτρη Παπαδημητρίου "Μη φοβάσαι τη φωτιά" με ένα τραγούδι σε στίχους της Λίνας Νικολακοπούλου.

Αυτή την εποχή κυκλοφορεί ο δίσκος "Όπως μυστικά και ήσυχά..." σε στίχους και μουσική του Νίκου Ζούδιανη και ενορχήστρωση Γιώργου Ανδρέου.

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ ΣΥΝΑΥΛΙΩΝ 1995

Ενορχηστρωτής και υπεύθυνος ορχήστρας : Γκίνος Βασίλης

Υπεύθυνος ήχου : Παπουτσάκης Γιάννης

Ηχολόγητης : Αχλαδιώτης Μάκης

ΜΟΥΣΙΚΟΙ

Αρτο Τυμבουασιγαν : Κρουστά

Αχαλιωτόπουλος Μάνος : Πνευστά

Αχλαδιώτης Ηλίας : Τύμπανα

Γκέκας Πάνος : Πιάνο

Γκούμας Σπύρος : Μπουζούκι

Ζευγώλης Γιάννης : Βιολί

Καρίπης Βαγγέλης : Κρουστά

Κατσάτσος Σάκης : Μπάσο

Μιτζέλος Αντώνης : Ηλεκτρική κιθάρα

Περσίδης Αχιλλέας : Κιθάρα

ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΑΦΙΕΡΩΜΑ
ΣΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Πέμπτη 14 - Τετάρτη 20 Σεπτεμβρίου

"Οι ωραίες της νύχτας"

14 προβολές με πρωταγωνίστριες μερικές
από τις "ωραίες της νύχτας".

Κι επτά γυναικείες φωνές
να μας ταξιδεύουν

στις μουσικές και τα τραγούδια
του παγκόσμιου κινηματογράφου.

Φιλοξενούμενο το ελληνικό τραγούδι.

ΟΙ ΩΡΑΙΕΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Ωραίες της νύχτας. Της κινηματογραφικής βέβαια νύχτας ή πιο σωστά, της σκοτεινής αίθουσας. Ερωτικές, σαγηνευτικές, ελκυστικές, μυστήριες, αινιγματικές, απρόβλεπτες, αναντικατάστατες, γυναίκες. Μοιραίες γιατί το ήθελε ο κινηματογράφος (χωρίς κανένα μισογυνισμό από την πλευρά μας). Απλά γιατί τις αγαπούμε. Γιατί μας κρατούσαν κι εξακολουθούν να μας κρατούν, συντροφιά. Στα παιδικά, στα εφηβικά αλλά και στα ώριμα μας χρόνια. Οι γυναίκες της οθόνης, της μεγάλης αυτής, μοναδικής ανακάλυψης, που φέτος κλείνει (πιο γρήγορα, ίσως, απ' ό,τι το περιμέναμε) τον πρώτο της αιώνα. Γυναίκες της Έβδομης Τέχνης, όπως θα έλεγαν μερικοί. Θίντα Μπάρρα, Κλάρα Μπούου, Λουίζ Μπρουκς, Λίντα Μπορέλι, Άστα Νίλσεν, για τους θεατές των πρώτων δεκαετιών. Τζιν Χάρλοου, Γρέτα Γκάρμπο, Μάρλεν Ντίτριχ, Μέι Γουέστ, Κάθριν Χέμπορν, για εκείνους του μεσοπολέμου. Άβα Γκάρντνερ, Ίνγκριντ Μπέργκμαν, Λορίν Μπακόλ, Ρίτα Χέιγουορθ, Τζιν Τίνρει, Βίβιαν Λη, για εκείνους της δεκαετίας του '40. Μέριλιν Μονρόε, Ελίζαμπεθ Τέιλορ, Μπριζίτ Μπαρντό, Σοφία Λόρεν, Ζαν Μορό, Ούρσουλα Άνδρες, Τζέσικα Λανγκ, Καθλίν Τέρνερ, Κατρίν Ντενέβ, Μελίνα Μερκούρη, για τις πιο πρόσφατες δεκαετίες. Η λίστα βέβαια είναι ατέλειωτη. Ο καθένας από μας είχε κι έχει το δικό του σύμβολο του σεξ, τη δική του θεά της οθόνης.

Μιαν επιλογή από αυτές παρουσιάζουμε στη διάρκεια αυτής της εβδομάδας. Για να μας θυμίσουν το μεγαλείο, την ομορφιά και τη μαγεία της κινηματογραφικής αίθουσας - κάτω όμως από τ' αστέρια και το φεγγάρι της καλοκαιριάτικης βραδιάς. Σε μαυρόασπρο και έγχρωμο φιλμ, σε κανονική και σινεμασκοπική οθόνη. Προβολές διανθισμένες με μουσικές συναυλίες, με μουσική και τραγούδια από τον ξένο αλλά και τον ελληνικό κινηματογράφο. Κάτι που συνδυάζει τη μαγεία του βουβού (όταν οι ταινίες συνοδεύονταν από ζωντανή μουσική) μ' εκείνη του ηχητικού. Για να μας εισάγουν στο δεύτερο αιώνα μιας μοναδικής τέχνης, μιας τέχνης που αγαπήσαμε ιδιαίτερα.

Νίνος Φένεκ Μικελίδης.

Τα κείμενα που ακολουθούν έγραψαν οι Νίνος Φένεκ Μικελίδης (Ν.Φ.Μ.) και Νώντας Μανωλίσης (Ν.Μ.)

ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ :

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ, ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΟΡΤΑΣΜΟ
ΤΗΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΑΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΥΡΩΝΑ

ΜΕΛΩΔΙΑ FM 100

ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΠΕΜΠΤΗ 14 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ώρα 8:30 μ.μ.

morocco μαρόκο

Η. Π. Α. Μαυρόασπρη 1930

Σκηνοθεσία : Τζόζεφ φον Στέρνμπεργκ

Σενάριο : Τζιούλς Φέρθμαν,

Φωτογραφία : Λι Γκάρμινς

Παίζουν : Μάρλεν Ντίτριχ, Γκάρι Κούπερ,

Άντολφ Μέντζιου, Ούλριχ Χάουπτ,

Τζουλιέτ Κόμπον, Φράνσις Μακ Ντόναλντ.

Διάρκεια 97 λεπτά.

Η πρώτη αμερικανική ταινία της Ντίτριχ, μετά την επιτυχία της Γερμανικής, "Γαλάζιος Άγγελος", και δεύτερη συνεργασία της με το σκηνοθέτη Τζόζεφ φον Στέρνμπεργκ. Ταινία που άνοιξε στη σταρ διάπλατα τις πόρτες για το Χόλιγουντ και τη μεγάλη, ανεπανάληπτη φήμη. Κι εδώ, όπως και στο "Γαλάζιο Άγγελο" η Μάρλεν ερμηνεύει μια γυναίκα του καμπαρέ που εγκαταλείπει ένα παλιό εραστή (το Μέντζιου) για ένα νεότερο (το λεγεωνάριο του Γκάρι Κούπερ). Μόνο που εδώ, έχουμε να κάνουμε με μια πιο ελαφριά ταινία και η Μάρλεν θα τον ακολουθήσει στην έρημο, φορώντας μάλιστα ψηλοτάκουνα παπούτσια (στοιχείο που στο παρελθόν όλοι έχουν σημειώσει με κάποια ειρωνεία).

Τόσο η ταινία αυτή όσο και οι άλλες που η Ντίτριχ θα γυρίσει στο Χόλιγουντ, ιδιαίτερα εκείνες με σκηνοθέτη το Στέρνμπεργκ, θα είναι οι ταινίες που θα δημιουργήσουν το θρύλο της σταρ, μιας από τις πιο ερωτικές, και μοιραίες, θεές της οθόνης. Θρύλο που ύμνησαν στο παρελθόν προσωπικότητες όπως ο Έρνεστ Χέμινγουει, ο Ζαν Κοκτό και πολλοί άλλοι. "Ακόμη και να είχε μόνο φωνή", έγραψε ο Χέμινγουέι, "θα σου ράγιζε την καρδιά". Αινιγματική, μυστηριώδης, προκλητική, αγέραστη, η Μάρλεν κατάφερε να συγκινήσει (και να προκαλέσει ερωτικά ρίγη) σε τρεις τουλάχιστο γενιές κινηματογραφόφιλων. Δεν υπάρχει καμιά ταινία της όπου οι άντρες να μη λυγίσουν μπροστά της, ακόμη κι όταν αυτή τους αντιμετωπίζει με ειρωνεία, παρωδώντας ακόμη και το σεξ, με ένα τρόπο όμως που δεν της αφαιρεί τίποτα από τη μαγεία και την έλξη της.

Κοντά στον Στέρνμπεργκ έγινε το ερωτικό σύμβολο που ζέρουμε ("ήταν ο Πυγμαλίωνάς μου", θα πει η ίδια αργότερα), στο Χόλιγουντ μετατράπηκε σε σταρ, με όλα τα χαρακτηριστικά (θετικά και αρνητικά) που η Μέκκα του κινηματογράφου προσέδινε στους ηθοποιούς της - καμιά όμως άλλη σταρ δεν κατάφερε να τα ανατρέψει και να τα ξεπεράσει όπως η Μάρλεν. Ξανθιά Αφροδίτη, Κόκκινη Τσαρίνα, Γυναίκα Διάβολος, Πόρνη της Σαγκάης, Φλόγα της Νέας Ορλεάνης, ακόμη και χαρτορίχτρα στον "Άρχοντα του τρόμου" του Όρσον Γουέλς, η Ντίτριχ παραμένει πάντα ο μοναδικός, γαλάζιος Άγγελος.

Γεννήθηκε στη Δράμα, με καταγωγή από τη Θράκη. Μεγάλωσε στη Θεσσαλονίκη, και σε ηλικία 8 χρονών, συμμετείχε στο παιδικό θέατρο Μαίρης Σοΐδου, ενώ την επόμενη χρονιά έπαιζε στο "Απόψε αυτοσχεδιάζουμε", του θιάσου Μυράτ - Ζουμπουλάκη.

Σπούδασε αρχαιολογία και θέατρο στη Θεσσαλονίκη, ενώ παράλληλα ασχολούνταν με το χορό.

Στα χρόνια μαθητείας στη δραματική σχολή, έπαιξε στο χορό αρχαίου δράματος, καθώς και σε άλλες παραστάσεις του Κ.Θ.Β.Ε. Σε ηλικία 21 χρονών, κατέβηκε στην Αθήνα, όπου έπαιζε στο "Μορμόλη", ενώ το βράδυ τραγουδούσε στη Μπουάτ "Λήδρα", με το Γιάννη Μαρκόπουλο. Το 1974 έπαιξε στην τηλεοπτική σειρά "Ανήσυχια νιάτα" και το 1975 δούλεψε στο θέατρο Τέχνης με τον Κουν, στις "Τρεις Αδερφές" του Τσέχωφ.

Το 1978 συμμετείχε στην τηλεοπτική σειρά "Η δασκάλα με τα χρυσά μάτια" και την ίδια χρονιά εκπροσώπησε την Ελλάδα στην Eurovision στο Παρίσι. Το 1978 επίσης τραγούδησε στο Γκαλά απονομής βραβείων - Φεστιβάλ Καννών, με "Τα παιδιά του Πειραιά", ενώ το 1980 απέσπασε βραβείο ερμηνείας στο Γαλλικό Φεστιβάλ "Rose d'ore". Το 1981 έπαιξε την Ριαφ στο Αθηναϊκό Κηποθέατρο, και το 1990 στην επιθεώρηση "Κώστα Κόλλα ζητάς" του Σταμάτη Φασουλή.

Έχει δώσει πολλές και μεγάλες συναυλίες στο εξωτερικό κερδίζοντας την αγάπη της Αμερικής, Αυστραλίας, Μονάχου, Γενεύης, Αλεξάνδρειας, Σουηδίας, Βρυξελλών, κ.ά.

Δ Ι Σ Κ Ο Γ Ρ Α Φ Ι Α

"Ο ΜΟΡΜΟΛΗΣ"	1973
Παιδική σκηνή Ξ. Καλογεροπούλου (Γ. Σπανός)	
"ΘΗΤΕΙΑ"	1974
(Γ. Μαρκόπουλος - Μ. Ελευθερίου)	
"ΑΧ ΕΡΩΤΑ"	1974
(Φ. Γκ. Λόρκα - Χ. Λεοντή)	
"ΚΑΠΝΙΣΜΕΝΟ ΤΣΟΥΚΑΛΙ"	1975
(Γ. Ρίτσος - Χ. Λεοντής)	
"ΕΡΩΤΟΚΡΙΤΟΣ"	1975
(Β. Κορνάρος - Χ. Χάλαρης)	
"ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ"	1976
(Χ. Λεοντής)	
"ΑΡΕΣ ΜΑΡΕΣ ΚΟΥΚΟΥΝΑΡΕΣ"	1978
Παιδικά τραγούδια (Φ. Λάδης - Μ. Τόκας)	
"ΤΣΑΡΛΙ ΤΣΑΠΛΙΝ"	1978
(Διάφοροι)	
"ΧΩΡΙΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ"	1980
(Γ. Χατζηνάσιος)	
"ΡΙΑΦ"	1981
Τραγούδια της παράστασης	
"ΦΙΛΕ"	1982
(Γ. Σπανός)	
"ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ"	1983
(Διάφοροι)	
"ΤΗΣ ΒΡΟΧΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ"	1984
(Γ. Σπανός)	
"ΡΙΝΓΚ"	1986
(Τ. Μπουγάς)	
"ΜΑΜΑ ΓΕΡΝΑΩ"	1988
(Σ. Κραουνάκης - Λ. Νικολακοπούλου)	
"ΑΛΛΙΩΤΙΚΗ ΜΕΡΑ"	1990
(Διάφοροι)	

Σ Υ Μ Μ Ε Τ Ο Χ Ε Σ

"ΙΣΩΣ ΦΤΑΙΝΕ ΤΑ ΦΕΓΓΑΡΙΑ"	1990
(Ν. Μαυρουδή)	
"ΝΑΔΙΡ"	1991
(Σ. Σέμση)	
"ΤΟΠΙΟ ΜΥΣΤΙΚΟ"	1993
(Ν. Μαυρουδή - Τ. Σαρματζή)	
"10 ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ"	1994
(Γ. Ανδρέου)	

τάνιας
συνθέτριά
τσανακλίδου

ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΠΕΜΠΤΗ 14 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ώρα 12:10 π.μ.

body έξωση heat

Η. Π. Α. Έγχρωμη 1981

Σκηνοθεσία - σενάριο : Λόρενς Κάσταν.
Παίζουν : Γουίλιαμ Χαρτ, Κάθλιν Τέρνερ,
Ρίτσαρντ Κρένα, Τεντ Ντάνσον.

Διάρκεια 113 λεπτά

Ένας δικηγόρος από τη Φλόριντα μπλέκει με μια νεαρή, παντρεμένη γυναίκα που αφού τον παρασύρει σ' ένα σατανικό σχέδιο για να δολοφονήσουν τον πλούσιο, μεσήλικα σύζυγό της, τελικά τον εγκαταλείπει. Στην παράδοση του κλασικού φιλμ νουάρ είναι γυρισμένη η ταινία αυτή του Κάσταν. Το θέμα της θυμίζει διάφορες παλιότερες αλλά και νεότερες ταινίες του είδους (από το "Με διπλή ταυτότητα" ως το "Ο ταχυδρόμος χτυπάει πάντα δυο φορές"), μόνο που ο Κάσταν καταφέρνει να ανανεώσει, με τρόπο συναρπαστικό, το είδος.

Χωρίς να έχει τη σαγηνευτική γοητεία των "μοιραίων" γυναικών του παλιού Χόλιγουντ, η Καθλίν Τέρνερ αποδείχτηκε μια ηθοποιός με πολύπλευρο ταλέντο, από τις πέντε-έξι πιο σημαντικές ηθοποιούς του σύγχρονου αμερικανικού κινηματογράφου. Ελκυστική, με μια δόση του ερωτισμού που την κάνει να ξεχωρίζει, κατάφερε με την πρώτη της κόλας ταινία "Έξωση", να γίνει, από τη μια μέρα στην άλλη, star. Στο ρόλο της αιγιματικής γυναίκας που φτάνει με το αυτοκίνητό της σε μια επαρχιακή, ανιαρή πόλη, όπου συναντά τον κακομοίρη δικηγόρο το Γουίλιαμ Χαρτ, για να του δοθεί σχεδόν αμέσως μετά και να επιδοθεί μαζί του σε μια σειρά όλο πάθος και αχαλίνωτου έρωτα σκηνές, προετοιμάζοντάς τον για την παγίδα που του έχει κιόλας στήσει, η Τέρνερ έδειξε πως είχε τα απαραίτητα εκείνα στοιχεία που διαμορφώνουν τη σύγχρονη "μοιραία" γυναίκα της οθόνης. Είτε σε ρόλους όπου στηρίζονται περισσότερο στο κωμικό ταλέντο της ("Κυνηγώντας το πράσινο διαμάντι", "Ο πόλεμος των Ρόουζ"), είτε σε ρόλους μοιραίας γυναίκας ("Η τιμή των Πρίτζί"), η Τέρνερ καταφέρνει πάντα να δώσει κάτι το ξεχωριστό, και ανεπανάληπτο, στην ερμηνεία της, κάτι που παραμένει στη μνήμη του θεατή - κι αυτό δεν είναι λίγο!

Ν.Φ.Μ.

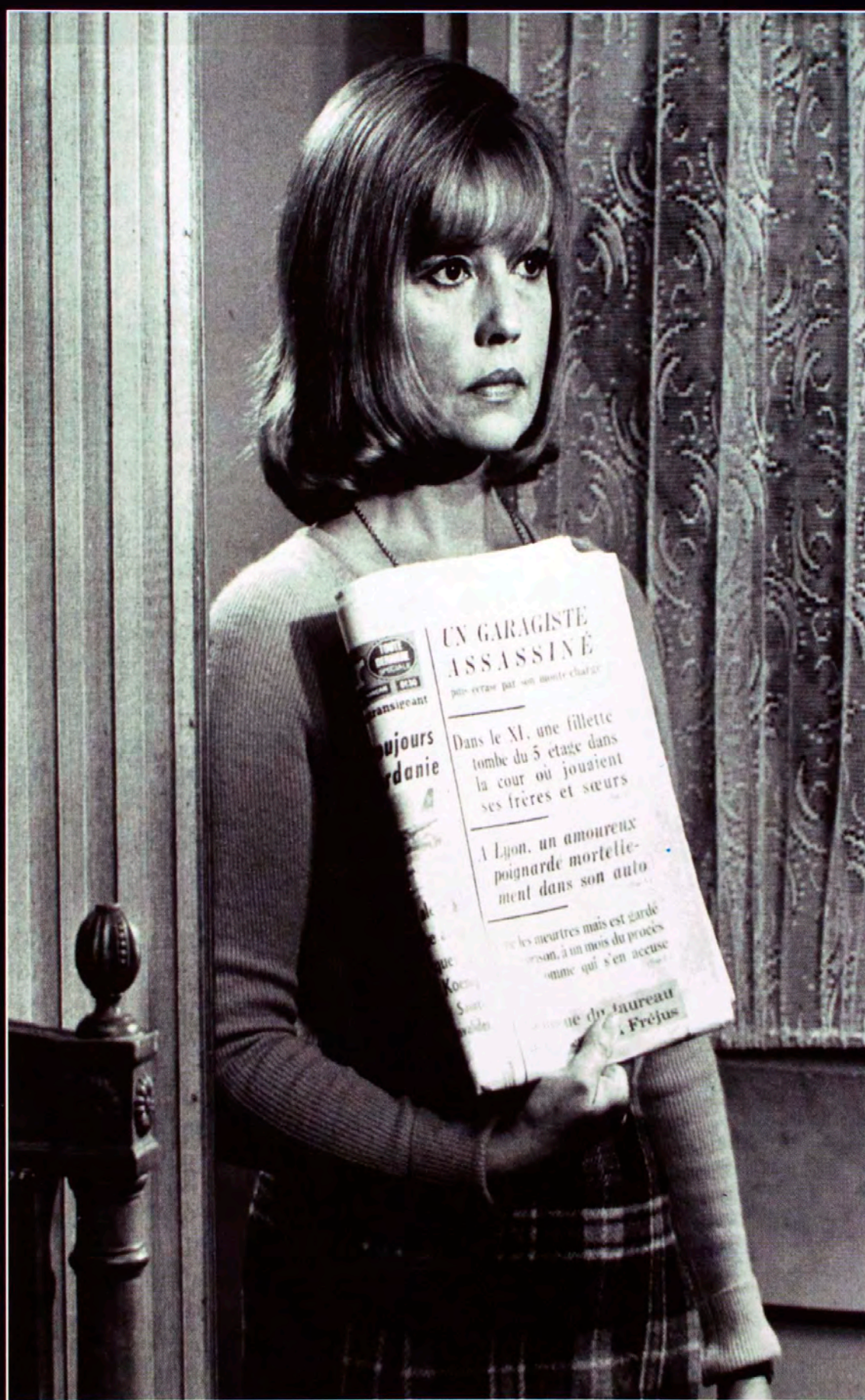
Ε
Α

ΒΔΟΜΑΔΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ώρα 8:30 μ.μ.

les amants ΟΙ ΕΡΑΣΤΕΣ

μαυρόασπρη (σινεμασκόπ) 1958.

Σκηνοθεσία : Λουί Μαλ

Σενάριο : Λουί Μαλ, Λουίζ ντε Βιλμορέν

Φωτογραφία : Ανρί Ντεκαέ.

Παίζουν : Ζαν Μορό, Αλέν Κινί, Ζαν-Μαρκ Μπορί, Τζουντίτ Μαγκρ.

Διάρκεια 88 λεπτά.

Τον παθιασμένο έρωτα ανάμεσα σ' ένα περαστικό νέο και μια παντρεμένη, πλούσια γυναίκα της επαρχίας, αφηγείται η ταινία αυτή του Λουί Μαλ, από τους πρόδρομους του γαλλικού "νέου κύματος".

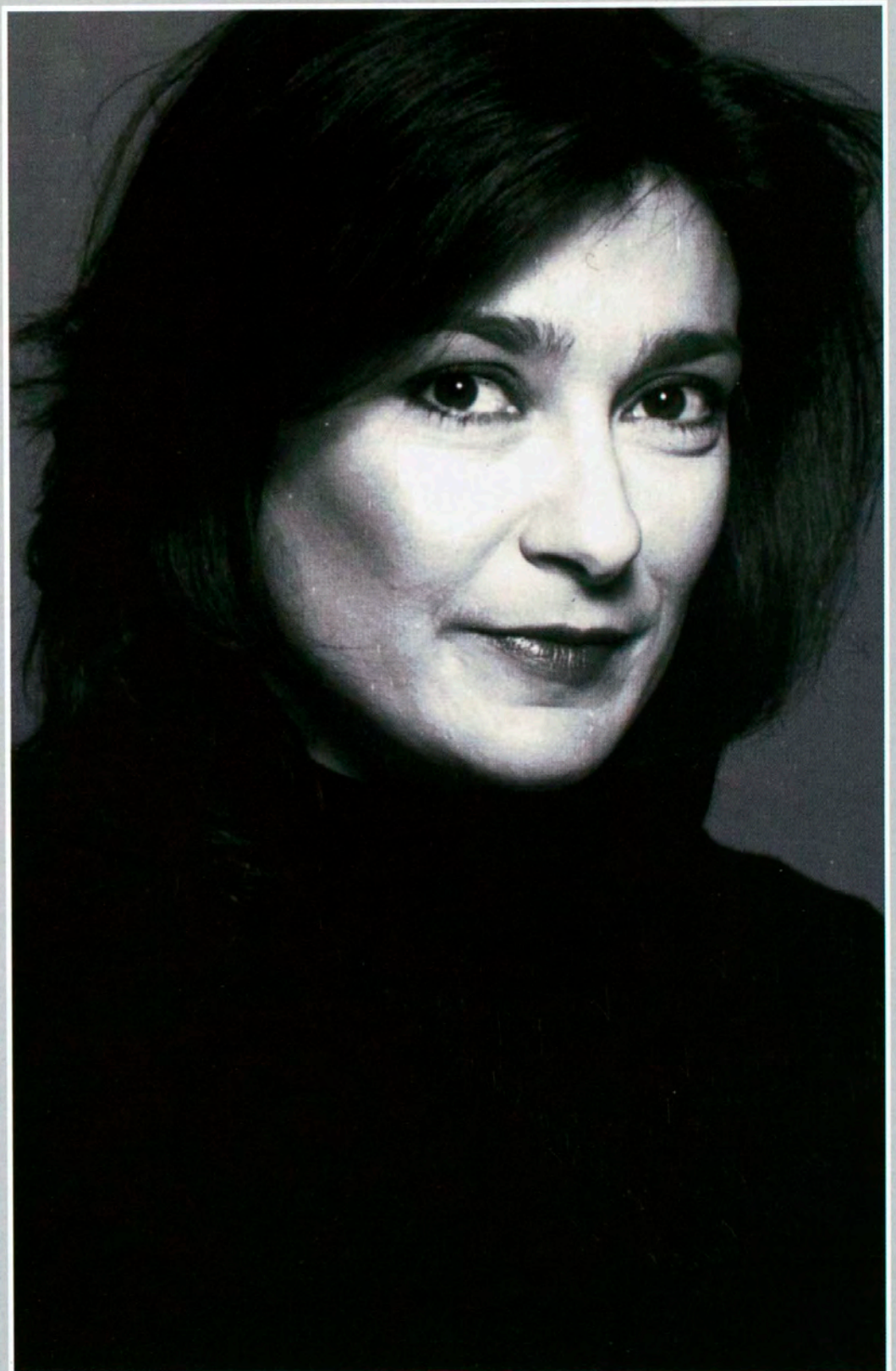
Ταινία που εξαιτίας των τολμηρών, για την τότε εποχή, ερωτικών σκηνών της είχε προβλήματα με τις λογοκρισίες διαφόρων χωρών, αλλά που πάνω απ' όλα, θα μείνει γνωστή σαν εκείνη που έκανε πασίγνωστη στο παγκόσμιο κινηματογραφικό κοινό (και όχι μόνο εκείνο των αιθουσών τέχνης) την άγνωστη μέχρι τότε Ζαν Μορό. "Το πολυσύνθετο ταλέντο της και η δύναμη της πειθούς της είναι τεράστια...", έγραφε το 1965 το αμερικανικό περιοδικό "Τάιμ", που της είχε αφιερώσει στο εξώφυλλό του. Ένα ταλέντο που είχε τραβήξει το ενδιαφέρον πολλών διάσημων σκηνοθετών που την ήθελαν στις ταινίες τους: από τον Τόνι Ρίτσαντσον και το Φρανσουά Τριφό μέχρι τον Όρσον Γουέλς και το Λουίς Μπουνιουέλ. Ηθοποιός αρχικά του θεάτρου, η Μορό κατάφερε με τους "Εραστές" να δώσει μια άλλη υπόσταση στην ερωτική ταινία. Ο τρόπος που η κάμερα παρουσίαζε το πρόσωπό της, τονίζε τα μεγάλα, γεμάτα ερωτήματα και μυστήριο μάτια της, άφηνε ν' ακούγεται η ιδιόμορφη, αισθησιακή φωνή της, χάριδευε το γυμνό κορμί της, ήταν κάτι που ο κινηματογράφος δεν είχε μέχρι τότε παρουσιάσει. Οι ταινίες που ακολούθησαν επιβεβαίωσαν αυτά που μας είχαν εντυπωσιάσει στην ηθοποιό: "Ζιλ και Τζιμ", "Εύα", "Η δίκη", "Το λιμάνι των αγγέλων", "Το ημερολόγιο μιας καμαριέρας", "Βίβα Μαρία!", "Η νύφη φορούσε μαύρα", "Αθάνατη ιστορία", κ.ά.

Δ Ι Σ Κ Ο Γ Ρ Α Φ Ι Α

1971	Εκείνο το καλοκαίρι
1972	Διόνυσε καλοκαίρι μας
1972	Ουράνιο τόξο
1972	Μικρές ώρες
1973	18 λιανοτράγουδα
1975	Γράμματα απ' τη Γερμανία
1975	Ο νέος Ερωτόκριτος
1976	Καντάτα για τη Μακρόνησο
1977	Λαϊκή ανθολογία Βάρναλη
1977	Ανεπίδοτα γράμματα
1979	Η ποδηλάτισα
1979	Ρεζέρβα
1981	Απόπειρα
1981	Τα αντάρτικα
1982	Χαμηλή πτήση
1983	Πάρτυ στη Βουλιαγμένη
1984	Νυκτερινή εκπομπή
1986	Σαν Αφροδίτη
1988	Και άλλα πολλά εμπριμέ
1989	Πάλκο
1990	Καιρός για δύο
1991	Γειά σας, που πέφτουν τα σύνορα
1994	Που πας караβάκι με τέτοι καιρό;

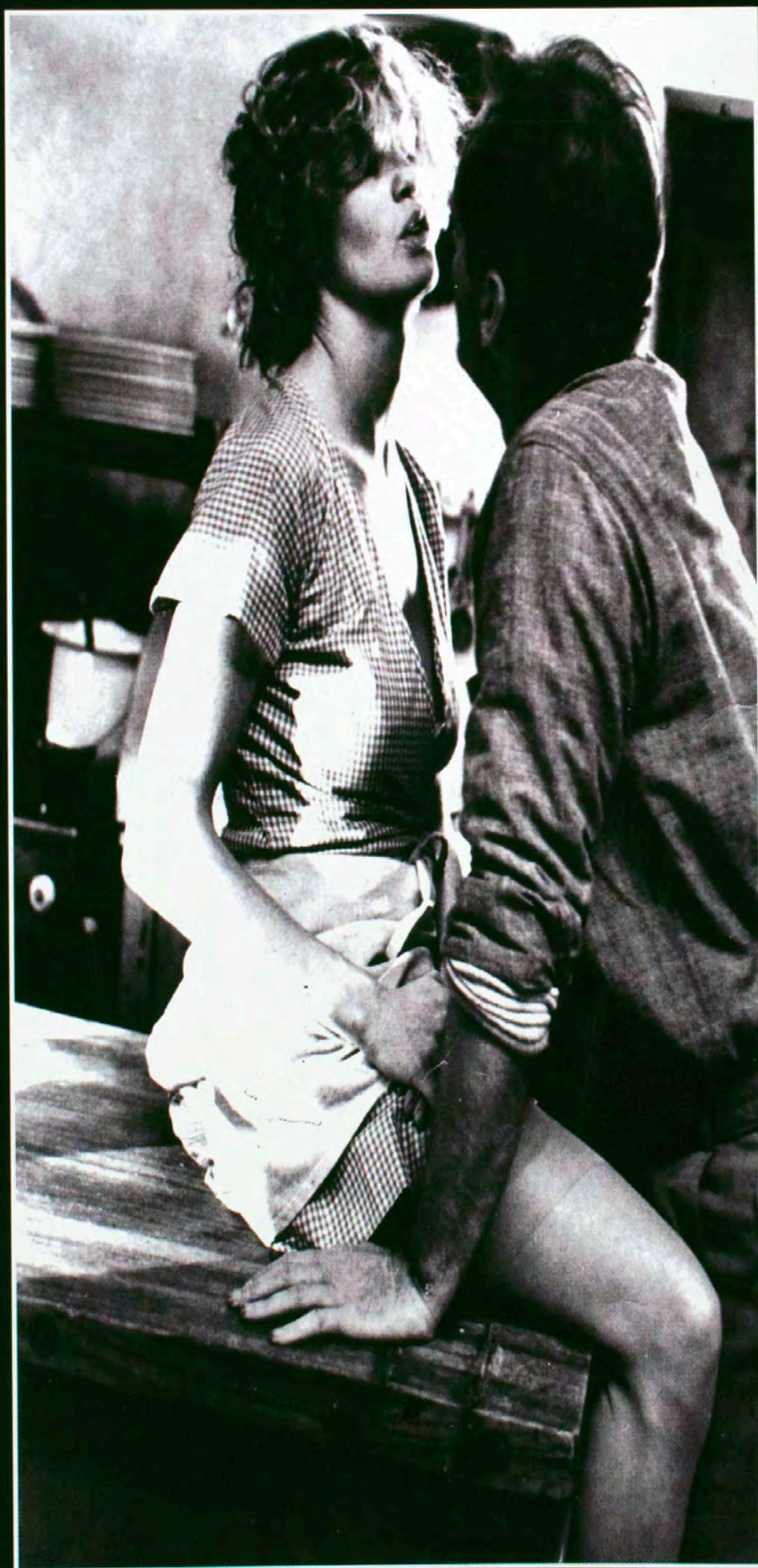
αφροδίτης
συναυλία
μάνου

ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ώρα 12:10 π.μ.

Ο ΤΑΧΙ

ο ταχυδρόμος χτυπάει πάντα δυο φορές always rings twice

Η. Π. Α. Έγχρωμη 1981

Σκηνοθεσία : Μπομπ Ράφελσον

Σενάριο : Ντέιβιντ Μάμετ,
από μυθ. του Τζέιμς Μ. Κέιν.

Παίζουν : Τζακ Νίκολσον, Τζέσικα Λανγκ,
Τζον Κόλικος, Μάικλ Λέρνερ,
Αντζέλικα Χιούστον.
Διάρκεια 121 λεπτά.

Ριμέικ ενός κλασικού φιλμ νουάρ (είχε γυριστεί το 1946, με πρωταγωνιστές τη Λάνα Τάρνερ και το Τζον Γκάρφιλντ), βασισμένου στο βιβλίο του Τζέιμς Κέιν γύρω από μια "μοιραία γυναίκα" και τον εραστή της που σκοτώνουν το σύζυγο, ιδιοκτήτη ενός βενζινάδικου, και τελικά συλλαμβάνονται από την αστυνομία.

Το ότι η Τζέσικα Λανγκ ήταν πολύ σέξι είχε φανεί από την πρώτη της κιόλας ταινία, στο ρόλο που είχε παλιότερα ερμηνεύσει η Φέι Ρέι, στο ριμέικ του "Κινγκ Κονγκ", που γύρισε ο Ντε Λαουρέντις το 1976. Σίγουρα εκεί δεν είχε δείξει καμιά ιδιαίτερη ερμηνευτική ικανότητα. Όμως, με το "Ο ταχυδρόμος χτυπάει πάντα δυο φορές", η Λανγκ μπόρεσε τελικά να δείξει πως δεν ήταν μόνο μια αισθησιακή star αλλά και μια ηθοποιός με σημαντικό - από τα σημαντικότερα, θα έλεγα, του σύγχρονου Χόλιγουντ - ταλέντο. Η φυσική της σεξουαλικότητα ήταν σίγουρα εκείνο που έκανε το Ράφελσον να τη διαλέξει για το ρόλο της Κόρα. Ερωτική με την πλήρη έννοια της λέξης, εκρηκτική (φτάνει να θυμηθούμε την ερωτική σκηνή της στο τραπέζι της κουζίνας), μ' ένα τρόπο από τον οποίο λείπουν η ψευτιά κι η επιδεδυσία, στοιχεία με τα οποία συνήθως προσπαθεί να επενδύσει τις star του το Χόλιγουντ αλλά και ο Ευρωπαϊκός καμιά φορά κινηματογράφος, (ίσως αυτός να είναι και ο βασικός λόγος που η καριέρα της δεν είχε την επιτυχία που είχαν άλλες star, όπως η Τζέιν Φόντα, για παράδειγμα), η Τζέσικα Λανγκ καταφέρνει να δώσει με κάθε ρόλο της και κάτι καινούριο και συχνά συναρπαστικό: παράδειγμα η "Φράνσις, μια αδέσμευτη γυναίκα", "Το μουσικό κουτί", ή η πρόσφατη "Μπλε ουρανός" που της χάρισε και το Όσκαρ.

Ν. Φ. Μ.

Ε
Α

ΒΔΟΜΑΔΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΦΙΕΡΩΜΑ

ΣΤΑ 100

ΧΡΟΝΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΣΑΒΒΑΤΟ 16 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ώρα 8:30 μ.μ.

η γυναίκα με την λεοπάρδαλη bringing up baby

μαυρόασπρη 1938.

Σκηνοθεσία : Χάουαρντ Χοκς

Σενάριο : Ντάντλεϊ Νίκολς, Χάγκερ Γουάιλντ

Φωτογραφία : Ράσελ Μέττι

Μοντάζ : Τζόρτζ Χίβελι

Μουσική : Ρόι Γουέμπ

Παίζουν : Κάθριν Χέμπορν, Κάρι Γκράντ, Μέι

Ρόμπσον, Τσάρλς Ράγγλς,

Μπάρι Φιτζέραλντ, Τζόναθαν Χέιλ

Παραγωγή : R. K. O. (Χάουαρντ Χόκς)

Διάρκεια 102 λεπτά

Κλασική αμερικάνικη κωμωδία, αντιπροσωπευτική της περίφημης "σκρούμπολ" κόμεντι, που άνθισε με τεράστια επιτυχία στο Χόλιγουντ της δεκαετίας του '30. Στο "ρεύμα" αυτό, που "εντάχθηκαν" κατά διαστήματα αρκετοί σκηνοθέτες, μερικοί πολύ σημαντικοί, από το Τζωρτζ Κιούκορ, το Λίο Μακ Κάρει, το Μίτσελ Λάιζεν, το Γκρέγκορι Λα Κάβα (έδωσε ένα αριστούργημα του είδους "My man Cody") ο Χάουαρντ Χόκς κατέχει ξεχωριστή θέση με το "Η γυναίκα με τη λεοπάρδαλη", όπως και με την "Πρώτη σελίδα" (His girl Friday) που θ' ακολουθήσει δυο χρόνια αργότερα βασισμένο στο διάσημο θεατρικό έργο των Μπεν Χεχτ - Μακ Άρθουρ. Αλλά και αργότερα ο Χόκς, που άφησε εποχή με το γκαγκστερικό αριστούργημα "Ο σημαδεμένος" (Scarface) και θα διαπρέψει σε διάφορα είδη, δε θα ξεχάσει την ελαφριά κωμωδία.

Στη δεκαετία του '30 με την τεράστια οικονομική κρίση που εμφανιζόταν και στην Χολιγουντιανή παραγωγή, η ελαφριά κωμωδία ήταν μια φυγή από τα μεγάλα προβλήματα, με τους εκκεντρικούς εκατομυριούχους ήρωες, που παρουσιάζονταν υπέρ το δέον αθώοι και ευεργέτες και τις τρελλές ερωτικές καταστάσεις, κυρίαρχες σ' αυτή τη μυθολογία.

Στο "Bringing up Baby" η Κάθριν Χέμπορν, που περνάει για πρώτη φορά σ' αυτή την τρελλή ατμόσφαιρα του "σλάπστικ" συναντάει τον Κάρι Γκράντ, και τίποτα δεν πρόκειται να μείνει όρθιο. Εκείνος είναι ο αφηρημένος καθηγητής παλαιοντολόγος, εκείνη μια θεοπάλαβη κληρονόμος με τη λεοπάρδαλη. Αυτή η συνάντηση δημιουργεί την πιο τρελλή ιστορία με απίθανες κωμικές καταστάσεις και πλήθος "ευρημάτων". Στην υπόθεση μπλέκουν ένας δεινόσαυρος κι ένας σκύλος, επαγγελματίας στην οθόνη, αφού πρόκειται για την Άστα, που έρχεται από τη χιουμοριστική σειρά "The thin man" (Ασύλληπτη σκιά) με το ζευγάρι Ουίλιαμ Πάουελ - Μύρνα Λόι.

Η Κάθριν Χέμπορν, από τις μεγάλες και λαμπερές βεντέτες της Αμερικής, που κέρδισε τέσσερα Όσκαρ για δραματικούς ρόλους, αλλά διέπρεψε και στην ελαφριά κομεντί του Κιούκορ, πετυχαίνει κι εδώ, μέσα σ' αυτό το τρελλό, απολαυστικό κλίμα, να γίνει μια γοητευτική συναρπαστική παρουσία, με το μπριλάντε Κάρι Γκράντ μαζί της. Μην ξεχνάμε ότι είναι μια γοητευτική γυναίκα, που μόλις έχει περάσει τα 30 καράτια...

N. M.

ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΣΑΒΒΑΤΟ 16 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ώρα 10:30 μ.μ.

Η Βίκυ γεννήθηκε στο Μεταξουργείο, σ' ένα σπίτι γεμάτο φτώχεια αλλά με πολλή αγάπη και ζεστασιά. Αργότερα η οικογένειά της πήγε στην Αγία Βαρβάρα στο Αιγάλεω κι εκεί μεγάλωσε με λαϊκά ακούσματα της εποχής. Ο πατέρας της ήταν πολύ μερακλής με τ' αγαπημένο του γραμμόφωνο και πολλούς λαϊκούς δίσκους. Μεγάλωσε με το λαϊκό τραγούδι γύρω της. Εκεί στην Αγ. Βαρβάρα, μέσα στις αμυγδαλιές και τις φυστικές του βουνού, πρωτακούγεται η φωνή της.

Το 1962, ανήμερα το Πάσχα, εμφανίζεται στην "Τριάνα" του Χειλά. Η ξαδέλφη της, η Έφη Λίντα, είχε πείσει την οικογένειά της για να μπει η Βίκυ στη δουλειά. Λίγο αργότερα ηχογραφεί ένα τραγούδι του Τζουανάκου δείγμα στην Columbia. Άντεξε έξι μήνες στη δουλειά, ζώντας εκεί σ' ένα περιβάλλον εντελώς αντίθετο με τις αυστηρές χριστιανικές αρχές τις δικές της και της οικογένειάς της. Φεύγει από την "Τριάνα" και επιστρέφει στην δουλειά που ήξερε από 13 χρονών - κορδελιάστρα. Λίγους μήνες μετά, ενώ ψώνιζε στο κατάστημα Αφοι Λαμπρόπουλοι, συναντά το αφεντικό του μαγαζιού και της δισκογραφικής εταιρείας Columbia, τον Τάκη Λαμπρόπουλο. Αυτός θυμάται το δείγμα του Τζουανάκου και την πείθει να ξαναγυρίσει στην "Τριάνα".

Στις αρχές του 1964 ο Σταύρος Ξαρχάκος ψάχνει μια νέα φωνή για την ταινία "Λόλα". Βρίσκεται μια βραδυά στην "Τριάνα" του Χειλά, ακούει τη νέα φωνή της Βίκυς και της ζητά να πάει στο στούντιο την άλλη μέρα, να την ακούσει. Ο Ξαρχάκος είχε βρεί επιτέλους τη φωνή που έψαχνε. Το τραγούδι "Χάθηκε το φεγγάρι" πρωτακούστηκε το 1964 στο "Σελέκτ" στην πρεμιέρα του έργου "Λόλα" και από αυτή τη στιγμή αρχίζει η μεγάλη καριέρα της Μοσχολιού.

Από εκεί και πέρα όλοι οι μεγάλοι συνθέτες και στιχουργοί της δίνουν μερικά απ' τα καλύτερα τραγούδια τους: Ξαρχάκος, Ζαμπέτας, Καλδάρας, Μούτσης, Άκης Πάνου, Τσιτσάνης, Κατσαρός, Μαρκόπουλος, Θεοδωράκης, Σπανός, Κουγιουμτζής, Χατζηνάσιος, Παπαβασιλείου, Κραουνάκης κ.λ.π. Τραγουδά στίχους των: Σεφέρη, Γκάτσου, Ευτ. Παπαγιαννοπούλου, Β. Γκούφα, Λ.

Παπαδόπουλου, Σκούρη, Χριστοδούλου, Μ. Ελευθερίου, Πυθαγόρα, Κινδύνη, Βίββου, Καϊγαντά, Κατσαρού, Χρονά, Νικολακοπούλου, Τριπολίτη, Λογοθέτη. Μερικά από τα αθάνατα τραγούδια που είπε και μένουν μέχρι και σήμερα κλασικά είναι τα: "Νυν και αεί", "Νύχτα", "Τα τραίνα", "Δελιανά", "Πάει πάει", "Αλήτης", "Ένα αστέρι πέφτει", "Πήρα απ' τη νιότη χρώματα", "Να κλείσω τα μάτια", "Τα Θαλασσινά φεγγάρια", "Μεσόγειος" του Μουστακί, "Τον αγαπώ", κ.λ.π.

Το 1972 είναι το πρώτο μεγάλο λαϊκό όνομα που εμφανίζεται σε μπουάτ στην Πλάκα. Δημιουργεί εκεί έναν καινούριο τρόπο διασκέδασης με ήθος και ποιότητα. Μένει εκεί επτά σαιζόν, δίνοντας στο κοινό μοναδικές δουλειές και ανεπανάληπτες ερμηνείες.

Η Βίκυ Μοσχολιού έχει τραγουδήσει στα μεγαλύτερα θέατρα - Concert Halls όλου του κόσμου, ανάμεσα στα οποία τα: Royal Albert Hall στο Λονδίνο, Olympia στο Παρίσι, Carnegie Hall στη Νέα Υόρκη και στο Ηρώδειό μας.

Αμέτρητες οι διακρίσεις και οι τιμές που η Βίκυ Μοσχολιού έχει λάβει. Έχει τιμηθεί από το Μακάριο στην Κύπρο, από το Δήμο Ιθάκης για τη μεγάλη προσφορά της στο ελληνικό τραγούδι, από το BBC το οποίο την έχει αποκαλέσει "Η μεγάλη φωνή της Ελλάδας" και την παρουσιάζει συχνά. Ο Μίκης Θεοδωράκης και ο Μάνος Χατζιδάκις έχουν αποκαλέσει τη φωνή της βιολοντσέλο ογκόλιθο.

Η Βίκυ Μοσχολιού μέχρι και σήμερα υπηρετεί με τον ίδιο σεβασμό και αγάπη τον κόσμο που την αγάπησε, διαλέγοντας πάντα με αυστηρά κριτήρια το ρεπερτόριό της ψάχνοντας πάντα για κάτι σύγχρονο και φρέσκο. Παραμένει ζωντανή και διαχρονική στο επάγγελμα πάντα με στόχο το καλό ελληνικό τραγούδι.

συναβίκυσ
μοσχολιού

ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΣΑΒΒΑΤΟ 16 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ώρα 12:10 π.μ.

την

τελευταία φορά που είδα το παρίσι I saw paris

H. P. A., έγχρωμη 1954.

Σκηνοθεσία : Ρίτσαρντ Μπρουκς.

Σενάριο : Τζούλιους και Φιλίπ Επστάιν και Ρίτσαρντ Μπρουκς.

Παίζουν : Ελίζαμπεθ Τέιλορ, Βαν Τζόνσον, Γουόλτερ Πίτζιον, Ντόνα Ριντ, Εύα Γκαμπόρ.

Διάρκεια 116 λεπτά.

Ρομαντικό δράμα, εμπνευσμένο από μια νουβέλα του Σκοτ Φιτζέραλαντ, η ταινία παρουσιάζει μέσα από ένα μεγάλο φλας-μπακ (όπως το θυμάται ο ίδιος ο συγγραφέας) τον έρωτα ενός Αμερικανού συγγραφέα με μια πλούσια συμπατριώτισσά του, στο Παρίσι. Ευκαιρία για ένα κλασικό μελό, με μπόλικο κλάμα.

Τι να πει κανείς για την Τέιλορ; Είναι σίγουρα από τις λιγιστές εκείνες ηθοποιούς που τα συνδυάζουν όλα: ταλέντο, ομορφιά και ερωτισμό. Από παιδί - θαύμα σε οικογενειακές ταινίες εποχής ή μη, με τη Λάση ή χωρίς το περιβόητο σκυλί ("Η ζωή με τον πατέρα", "Μικρές Κυρίες"), μετατρέπεται σύντομα σε νεαρό, γλυκό κορίτσι που γνωρίζει τον πρώτο της έρωτα ("Ο μπαμπάς της νύφης"), κακομαθημένο πλουσιοκόριτσο ("Μια θέση στον ήλιο"), ρομαντική κοπέλα που θυσιάζεται για την αγάπη της ("Η Τελευταία φορά που είδα το Παρίσι"), η πιο δυναμική ("Ο γίγας"), η Τέιλορ θα καταλήγει σε αισθησιακή γυναίκα στις ταινίες που θ' ακολουθήσουν ("Λυσσασμένη γάτα", "Ξαφνικά, πέρσι το καλοκαίρι", "Ζήσαμε στην αμαρτία", ταινία που της χάρισε και το Όσκαρ, αν και η ίδια το θεωρούσε "Όσκαρ συμπόνοιας", "Κλεοπάτρα", "Ποιος φοβάται τη Βερτζίνια Γουλφ;" άλλο Όσκαρ ερμηνείας, "Ανταύγιες σε χρυσά μάτια" κ.ά).

Είτε όμως νεαρή, ρομαντική κοπέλα είτε αισθησιακή, συναρπαστική γυναίκα, η Τέιλορ είναι από τις σταρ εκείνες που αναδίνουν αρκετή γοητεία και ερωτισμό ώστε να κάνουν τον άντρα να τις ποθεί. Σταρ ξεχωριστή που τόσο στην καθημερινή της ζωή (με τους διάφορους γάμους της, ιδιαίτερα τους δύο με το Ρίτσαρντ Μπάρτον) όσο και στην κινηματογραφική της προσωπικότητα δεν έπαψε να τραβάει το ενδιαφέρον του κοινού.

N. Φ. Μ.

Ε
Α

ΒΔΟΜΑΔΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΦΙΕΡΩΜΑ

ΣΤΑ 100

ΧΡΟΝΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ώρα 8:30 μ.μ.

queen Βασίλισσα Χριστίνα christina

Η. Π. Α., μαυρόασπρη 1933.

Σκηνοθεσία : Ρούμπεν Μαμούλιαν

Σενάριο : Salka Viertel, H. M. Harwood, S. N. Behrman.

Φωτογραφία : Ουίλιαμ Ντάνιελς

Μουσική : Χέρμπερτ Στότχαρτ

Παίζουν : Γκρέτα Γκάρμπο, Τζον Γκίλμπερτ, Ταν Κιθ, Λούις Στόουν, Σ. Όμπρεϊ Σμίθ, Ελίζαμπεθ Γιανγκ, Ρέτζιναλντ Όουεν.

Παραγωγή : Μέτρο Γκόλντγουϊν Μάγερ.

Διάρκεια 101 λεπτά

Ανάμεσα στο "Όπως με ποθείς" του Πιραντέλο, όπου εμφανίζεται πλατινένια με το Στροχάιμ πλάι της, και το "Βαμένο Πέπλο" ηρωίδα του Σόμερσετ Μωμ, η Γρέτα Γκάρμπο δίνει ραντεβού με τη "Βασίλισσα Χριστίνα", από τους πιο μυθικούς της ρόλους. Μια ταινία που περνάει πλάι πλάι με τις μεγάλες της επιτυχίες του ομιλούντος στα χρόνια του '30: "Άννα Καρένινα", "Κυρία με τις καμέλιες", "Μαρία Βαλέφσκα", "Νινότσκα".

Ήταν ένα χρόνο μακριά από τα στούντιο, έκανε ένα ταξίδι στην Ευρώπη, επισκέφτηκε την πατρίδα της τη Σουηδία, και οι καλά πληροφορημένοι διέδιδαν ότι ετοιμάζε την αποχώρησή της. Η Γκάρμπο τους διέψευσε προς το παρόν, για να εγκαταλείψει το "θρόνο" της, όπως η "Βασίλισσα Χριστίνα", μόλις οκτώ χρόνια αργότερα (1941): Μυθική και απόκοσμη, μια Αλεξάνδρα ντελ Λάγκο σε αιώνια περιπλάνηση, χωρίς come back.

Η Μέτρο επιστρατεύει τον Αρμένη Ρούμπεν Μαμούλιαν να τη σκηνοθετήσει για πρώτη φορά. Εκείνος δεν είχε προλάβει να βγεί από τα στούντιο της Παραμάουντ, όπου είχε σκηνοθετήσει το άλλο κινηματογραφικό θηρίο, τη Μαλβένη Νηίτριχ στο "Άσμα Ασμάτων".

Επιστρατεύτηκε ακόμη ο Γουίλιαμ Ντάνιελς, ο διάσημος οπερατέρ και μόνιμος συνεργάτης της Γκάρμπο, εκείνος που "φώτιζε" έξοχα το μυστήριο του προσώπου της κι έτσι γεννήθηκε η "Βασίλισσα Χριστίνα", στη Σουηδία του 17ου αιώνα:

Μια γυναίκα περίεργη, αποφασιστική, ασυμβίβαστη που σοκάριζε με τον τρόπο ζωής της - το αντρικό ντύσιμό της, και το μεγάλο έρωτά της με τον Ισπανό πρεσβευτή. Για χάρη του θα εγκαταλείψει και το θρόνο της, σ' ένα συγκλονιστικό κι αξέχαστο φινάλε.

Η ταινία δε φημίζεται βέβαια για την πιστότητά της στα ιστορικά γεγονότα, όσο στο "μύθο" που έπλεξε γύρω από την πρωταγωνίστριά του ο Μαμούλιαν, μια θεϊκή Γκάρμπο, σ' ένα "παλάτι" της Μέτρο. Στην πραγματικότητα ο τίτλος είναι "Βασίλισσα Γκάρμπο", οδοιπορικό μιας γυναίκας, μέχρι τη μεγάλη απόφαση της παραίτησης.

Ειδικά για την ταινία η Γκάρμπο επέβαλε το Τζον Γκίλμπερτ, στο ρόλο του Λατίνου εραστή, του Σπανιόλου πρέσβη. Ήταν ο μεγάλος ηθοποιός του βωβού, αθεράπευτα ερωτευμένος μαζί της, από την εποχή που έπαιξαν για πρώτη φορά στο "Σάρκα και διάβολο". Στον ομιλούντα είχε πέσει σε αφάνεια, όμως εκείνη πρόβαλε βέτο: αρνήθηκε όλους τους υποψήφιους (Λέσλι Χάουαρντ, Φράνσοι Τον, Λόρενς Ολιβιέ ανάμεσά τους) για χάρη του Γκίλμπερτ. Οι ερωτικές τους σκηνές στην "Βασίλισσα Χριστίνα" ήταν συγκλονιστικές για την εποχή εκείνη. Η Γκρέτα έμαθε το θάνατό του σε πλατώ της Μέτρο, όταν γύριζε την "Κυρία με τις καμέλιες", το 1936. Ήταν μόλις 41 χρονών.

Η αρχή

1981, Δημοτικό Θέατρο Πειραιά: Μια νέα τραγουδίστρια κάνει την εμφάνισή της, ερμηνεύοντας ανέκδοτα τραγούδια του Δημήτρη Λέκκα, δίπλα στην ορχήστρα του Γ' Προγράμματος της ΕΡΤ. Ήταν η πρώτη παρουσίαση της Ελένης Δήμου σε κοινό. Πρώτη και ... τυχερή. Τον ίδιο χρόνο έρχεται μια συμμετοχή στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης και ένα Γ' βραβείο, που έγινε Α' βραβείο την αμέσως επόμενη χρονιά. "Ήταν μια στιγμή καθοριστική για την καριέρα μου. Κάθε χρόνο παρακολουθούσα το Φεστιβάλ - που τότε διατηρούσε ακόμη κάποια αίγλη - και ονειρευόμουν ότι κάποτε θα είμαι κι εγώ ανάμεσα στους νικητές. Τελικά, αυτό το πρώτο όνειρο έγινε πραγματικότητα..."

Η συνέχεια

Μετά το Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, τα πράγματα παίρνουν ένα δρόμο για την Ελένη Δήμου. Ένα δρόμο με πρώτο σταθμό τον πρώτο της δίσκο. Ήταν το άλμπουμ "Έχω φίλους" του 1982. Όταν είδα τη μακέτα του πρώτου δίσκου, δεν το πίστευα ότι ήταν δικός μου. Τόση ήταν η χαρά μου..."

Ακολούθησε το "Μίλα μου απλά", που έδωσε την ευκαιρία στην Ελένη Δήμου να γίνει γνωστή και σε ένα κοινό πιο "ειδικό". Ολοένα και περισσότεροι άρχισαν να προσέχουν το κορίτσι με την ιδιόμορφη φωνή και την αισθαντική ερμηνεία. Η ανοδική αυτή πορεία συνεχίστηκε και στις επόμενες δισκογραφικές δουλειές, "Α' και Β' Προβολή" και "Δεν πιστεύω", που προκάλεσαν μεγάλη αίσθηση.

Οι "συμπαραστάτες"

Πολλοί ήταν εκείνοι που από την αρχή εκτίμησαν το ταλέντο της Ελένης Δήμου και της συμπαραστάθηκαν στα πρώτα - καθοριστικά για την καριέρα της - βήματα. Ανάμεσα σ' αυτούς ο Γιώργος Παπαστεφάνου και ο Δημήτρης Χορν, που την πρότεινε στο Μάνο Χατζιδάκι και αυτός με τη σειρά του στο Δημήτρη Λέκκα, με αποτέλεσμα την πρώτη επίσημη εμφάνισή της.

Οι επιλογές

"Ήξερα από την πρώτη στιγμή τι να κάνω, σε ποια "μονοπάτια" να κινηθώ, ποια είδη να τραγουδήσω. Ήξερα πολύ καλά τι ήθελα, και μουσικά και στιχουργικά, και κατάφερα να πείθω τους εκάστοτε συνεργάτες μου στη δισκογραφία να ακολουθήσουν το δικό μου ένστικτο. Δεν έχω μέχρι στιγμής διαψευστεί..."

"Προσωπικά"

Ο δίσκος που εγκαινιάζει τη συνεργασία της Ελένης Δήμου με τη νυν SONY MUSIC, τότε CBS. Ένας δίσκος που αγαπήθηκε κι ακόμη αγαπιέται πολύ.

Μουσική: Γιάννης Σπανός, Στίχοι: Λίνα Νικολακοπούλου, Μαριανίνα Κριεζή. Μια συνάντηση καθοριστική για τη μετέπειτα πορεία της Ελένης Δήμου...

"Αντιθέσεις"

Μια δισκογραφική δουλειά που η ίδια η Ελένη Δήμου αγαπά πολύ. Ένα διπλό άλμπουμ σε εποχή δύσκολη, με τραγούδια που πολλοί χαρακτήρισαν αντιεμπορικά, ίσως γιατί έτσι χαρακτηρίζεται κάθε προσπάθεια για κάτι διαφορετικό, για μια "τομή". Η απήκηση που είχαν οι "Αντιθέσεις" δικαίωσαν την πίστη της Ελένης Δήμου στη δουλειά αυτή και κυρίως στο "Μενούση", μια μουσική παραλλαγή του γνωστού δημοτικού τραγουδιού, σε συνεργασία με τον Αφρικανό μουσικό SALIF KEITA.

Ο "Μενούσης" πέτυχε το "θαύμα": Να περάσει τα σύνορα της χώρας και να αποσπάσει εξαιρετικά καλές κριτικές από διεθνή μουσικά έντυπα.

"Το αγάπησα πολύ αυτό το τραγούδι. Ο "Μενούσης" είναι οι ρίζες

μου, η πατρίδα μου, είμαι εγώ..."

"Κανείς δεν είναι κανενός"

Νοέμβρης του 1990 και ένας δεκάχρονος κύκλος κλείνει με ένα νέο άλμπουμ. "Κανείς δεν είναι κανενός" ο τίτλος και κάθε άλλο παρά τυχαίος...

"Πιστεύω σ' αυτή τη φράση. Ο άνθρωπος γεννιέται και πεθαίνει μόνος. Κανείς δε μπορεί να διεκδικήσει τη ζωή του άλλου."

Η Ελένη Δήμου αυτή τη φορά περιλαμβάνει στη δουλειά της τραγούδια νέων δημιουργών, καθώς και δυο ξένα κομμάτια: Ένα του Τζμαϊκανού LINTON KWESI JHONSON και ένα του Αφρικανού ALPHA BLONDY. Στο δίσκο περιέχονται τραγούδια "διαφορετικά", ενδεικτικά των ευρύτερων προβληματισμών της Ελένης Δήμου. "Από κάποιο σημείο και μετά δε μου αρκούσε να συζητώ σε παρέες το ενδιαφέρον και τους φόβους μου για το περιβάλλον και τον πλανήτη. Ένιωθα την ανάγκη για κάτι περισσότερο." Η ανάγκη αυτή "γέννησε" δυο καταπληκτικά τραγούδια, με κοινωνικό θεματικό πυρήνα: Το "Φταίω" και τον "Αλκοολικό".

"Μια ζωή δε φτάνει"

Στο άλμπουμ αυτό η ανάγκη για έκφραση των γενικότερων προβληματισμών της Ελένης Δήμου γιγαντώνεται. Για το λόγο αυτόν άλλωστε και η μια πλευρά του δίσκου είναι ουσιαστικά αφιερωμένη στο σκοπό αυτό.

"Η πρώτη πλευρά είναι η ερωτική πλευρά της τραγουδίστριας, ενώ η δεύτερη είναι η πλευρά της γυναίκας που όσο μεγαλώνει γίνεται πιο ευσυγκίνητη και εύαλπη, μπροστά σε όσα γίνονται γύρω της." Και απ' ό,τι αποδείχτηκε - γιατί και αυτός ο δίσκος έγινε σύντομα χρυσός - το κοινό συμμερίστηκε τους προβληματισμούς αυτούς.

"Η ζωή είναι γυναίκα"

Ένας δίσκος "γυναικείος - οικολογικός", όπως το χαρακτηρίζει η ίδια η Ελένη Δήμου. "Ήταν ευτυχής σύμπτωση να επικοινωνήσω με τη Μαριανίνα Κριεζή - που έχει γράψει τους στίχους - με την οποία μοιραζόμαστε τις ίδιες ανησυχίες για τη φύση, το μέλλον, τον άνθρωπο." Τα τραγούδια του δίσκου αυτού μπορούν να χαρακτηριστούν "μικρές αυτόνομες ιστορίες", που απηχούν τις ευαισθησίες, τους φόβους αλλά και τις ελπίδες του ανθρώπου που ζει τη δεκαετία που μας χωρίζει από τον εικοστό πρώτο αιώνα.

Ο ζωντανές εμφανίσεις

Ένας τομέας που η Ελένη Δήμου πρόσεξε ιδιαίτερα, από την αρχή της καριέρας της. Αναφέρουμε ενδεικτικά: Εμφανίσεις δίπλα στο Γιώργο Νταλάρα, με τον οποίο εμφανίστηκε στον "Ορφέα", σε συναυλίες σε θέατρα ανά την Ελλάδα κι ακόμη στην Αμερική και την Ευρώπη. Επίσης δίπλα στη Μαρινέλλα, το Γιώργο Μαρίνο και το Γιάννη Σπανό. Αλλά όχι μόνο...

Τον Απρίλιο του 1991 η Ελένη Δήμου εμφανίζεται στη συναυλία των GIPSY KINGS, ενώ τον Αύγουστο της ίδιας χρονιάς συμμετέχει στη συναυλία των NEVILLE BROTHERS στο Κατράκειο. Η γνωριμία με τους NEVILLE BROTHERS είχε ως αποτέλεσμα και τη συμμετοχή του CHARLES NEVILLE στο νέο της δίσκο, όπου παίζει σαξόφωνο στο τραγούδι "Για τον Πύρρο Δήμα".

ΥΓ. "Αισθάνομαι επαγγελματίας ερασιτέχνης. Επαγγελματίας ως προς τον τρόπο που δουλεύω και την αυτοπειθαρχία μου σε θέματα δουλειάς και ερασιτέχνης ως προς το ότι βγάζω με τα τραγούδια μου τα εσώψυχα μου στη φόρα. Πράγμα που άλλωστε δε φοβάμαι πια..."

ελένης συναυλία δήμου

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ :

Έχω φίλους

Μίλα μου απλά

Α΄ και Β΄ Προβολή

Κατά βάθος αλεπού

Δεν πιστεύω

Προσωπικά

Αντιθέσεις

Πάθη, Δημήτρης Παπαοστόλου

Κανείς δεν είναι κανενός

Μια ζωή δε φτάνει

ELENI DIMOU, το πρώτο αγγλόφωνο άλμπουμ

Η ζωή είναι γυναίκα

Αθώες ενοχές

Τα φεγγάρια

ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Et
Ar

ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ώρα 12:10 π.μ.

Dieu... créa la femme και ο θεός έπλασε την γυναίκα and God created woman.

Γαλλία, έγχρωμη 1956.

Σκηνοθεσία : Ροζέ Βαντίμ

Σενάριο : Ροζέ Βαντίμ, Ραούλ Λεβί.

Φωτογραφία : Αρμάν Τιράρ,

Μουσική : Πολ Μισρακί,

Παίζουν : Μπριζίτ Μπαρντό, Κουρτ

Γιούργκενς, Ζαν Λουί Τρεντινιάν, Κριστιάν

Μαρκάν, Ζορζ Πουζουλί, Ζαν Τισιέ, Ζαν

Φεφέβρ, Μαρί Γκλόρι, Ιζαμπέλ Κόρεϊ.

Παραγωγός : Ραούλ Λεβί.

Διάρκεια 90 λεπτά

Ο μύθος της Μπε-μπε... πριν σαράντα χρόνια, τότε που οι γυναίκες άλλαξαν χτένισμα, ντύσιμο και βάδισμα για χάρη της.

"Και ο Θεός έπλασε τη γυναίκα..." με συμπλήρωμα: "Αλλά ο διάβολος έπλασε τη Μπριζίτ Μπαρντό...". Το σίγουρο είναι πως χωρίς να βάλει το κεράκι του ο Ροζέ Βαντίμ δε θα γινόταν τίποτε. Ο Ρώσος εμιγκρές που ξεκίνησε σα βοηθός του Μάρ Αλλεγκρέ, και ξεγύμνωσε τις γυναίκες του με προκλητική αναίδεια και σεξουαλικότητα μπροστά στο φακό.

Μετά τη Μπριζίτ ακολούθησαν η Κατρίν Ντενέβ και η Τζέιν Φόντα. Οι γυναίκες του βέβαια έγραφαν ιστορία, όχι όμως κι ο ίδιος, όσο κι αν ξεγέλασε στο ξεκίνημά του. Γι' αυτό και η ταινία "Και ο Θεός έπλασε τη γυναίκα" έχει τη σφραγίδα μιας μυθικής σταρ και όχι του σκηνοθέτη.

Μια όμορφη δεκαοχτάχρονη ορφανή γίνεται ο πειρασμός για τους άντρες σε μια μικρή γαλλική πόλη. Έχει ήδη σχέση μ' ένα πλούσιο ιδιοκτήτη ναυπηγείων, αλλά συγχρόνως προκαλεί δυο αδέρφια - τον αρρενωπό Αντουάν (Κριστιάν Μαρκάν) και το νεότερο αδερφό του Μάικλ (Ζαν Λουί Τρεντινιάν), που θα την παντρευτεί. Η Ζουλιέτ θα επιστρέψει τελικά κοντά στον άντρα της, ύστερα από διάφορες ερωτικές περιπλανήσεις, (και ιδιαίτερα ένα εκρηκτικό μάμπο) αφού το βεβαιώσει ότι θα μείνει πλέον πιστή!!! Η γέννηση και δημιουργία ενός μύθου: η γατούλα με την αλογοουρά, το σύμβολο της νιότης, που άλλαξε τον τύπο της γυναίκας στον παγκόσμιο χώρο, και έφερε στη Γαλλία περισσότερο συνάλλαγμα από τη Renault. Η Μπριζίτ Μπαρντό έκανε αμέσως τις βαμπ και τις ντίβες αναχρονιστικά στοιχεία. Εκπροσωπούσε τη γοητεία της νιότης, τη χαρά της ζωής και του έρωτα, και καιρόταν το σεξ. Η εμφάνισή της στην ταινία αυτή ήταν μια αληθινή επανάσταση, κυρίως από το καυτό μάμπο που χόρευε μπροστά στον Κουρτ Γιούργκενς, τον Τρεντινιάν, το Μαρκάν και τα αναστατωμένα αρσενικά όλου του κόσμου: ένας χείμαρος από ξανθά μαλλιά, πρόσωπο αθώο και ερωτικό μαζί, μαύρη μπλούζα που αποκαλύπτει το στήθος, πράσινη φούστα και γυμνά πόδια. Η ηγερία του Σαιν Τροπέ, που βρέθηκε μπροστά στις κοσμογονικές αλλαγές της Γαλλίας και της Ευρώπης, αμέσως μετά τον πόλεμο.

N. M.

Ε
Α

ΒΔΟΜΑΔΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΑ

100

ΧΡΟΝΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΔΕΥΤΕΡΑ 18 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ώρα 8:30 μ.μ.

casablanca καζαμπλάνκα

Η. Π. Α., μαυρόασπρη 1942.

Σκηνοθεσία : Μάικλ Κέρτιζ

Σενάριο : Τζούλιους Επστάιν, Φιλίπ Επστάιν,
Χάουαρντ Κόκ από το θεατρικό
έργο "Everybody comes to Rick's" των Μάρεϊ
Μπαρνέτ, Τζόαν Αλισον

Φωτογραφία : Arthur / Edeson

Μουσική : Μαξ Στάινερ

Μοντάζ : Όουεν Μάρκς

Παίζουν : Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ, Ίνγκριντ
Μπέργκμαν, Πολ Χενράιτ, Κλοντ Ρέινς,
Σίντνεϊ Γκρίστριντ, Πήτερ Λόρε, Κόνρατ
Φάιτ, Μαρσέλ Νταλιό, Μαντλέν Λεμπό, Χέλμουτ
Νταντίν, Σεκέ Σακάλ, Ντούλεϊ Ουϊλσον.

Παραγωγή : Γουώρνερ (Χαλ Γουόλις)

Διάρκεια 102 λεπτά

- Πόσες μέρες ζήσαμε μαζί;

- Δεν τις μέτρησα...

- Εγώ τις μέτρησα μία μία, ειδικά την τελευταία, που μ' άφησες να σε περιμένω μέσα στη βροχή. Δεν ήρθες όμως ποτέ...

Λίγο πριν από το τέλος, συναντιούνται πάλι ο Ρικ και η Ίλζα, οι εραστές σε μια ιστορία χωρίς τέλος. Το ντουέτο του Παρισιού, στην Καζαμπλάνκα με την κυβέρνηση του Βισί, γίνεται τρίο. Προστίθεται και ο σύζυγος, ο Ούγγρος Λάζλο, ήρωας της αντίστασης, κυνηγημένος από τους Ναζί. Γύρω ο πόλεμος, ήρωες και αντιήρωες, πράκτορες, κυνηγημένοι.

Πώς γράφεται το τέλος σε μια τέτοια ιστορία; Με ποιόν έπρεπε να φύγει η Ίλζα; Με τον εραστή ή το σύζυγο;

Ύστερα από μισό και πλέον αιώνα από τότε, ο θρύλος της ταινίας λέει πως ούτε και οι σεναριογράφοι γνώριζαν το τέλος, με τις διάφορες προσθήκες που δινόταν συνέχεια. Φυσικά αυτό δεν ήταν θέμα γιατί ο παραγωγός Χαλ Γουόλις μπορούσε να κάνει ένα "τεστ" στο κοινό και να πράξει ανάλογα.

Τελικά η Ίνγκριντ Μπέργκμαν, που έφτασε στο Χόλιγουντ για να συνεχίσει την "Σουηδική γοητεία", ενώ η Γκάρμπο αναχωρούσε, φεύγει με το σύζυγο, ενώ ο Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ θυσιάζεται γι' αυτή τη μεγάλη αγάπη, μέσα στην ομίχλη του αεροδρομίου, και κληρονομεί στις επόμενες γενιές "ατάκες" που συζητιούνται πιο πολύ σήμερα, ...κι ακόμη το μύθο του "Play it again Sam..." Ένα μυθικό ζευγάρι, που πέρασε στην ιστορία με την πρώτη και μοναδική του συνάντηση, αφού δεν καρποφόρησαν οι πρώτες επιλογές της Γουώρνερ: από τη Μισέλ Μοργκάν και το Ρόναλντ Ρίγκαν, μέχρι την Ανν Σέρινταν, τον Έρρολ Φλυν και τη Μπέττι Ντέιβις.

Πώς θα ήταν η "Καζαμπλάνκα" χωρίς τη Μπέργκμαν και το Μπόγκαρτ; Αυτή η ερωτική ιστορία χωρίς happy end δίνει ξεχωριστή διασταση στη ρομαντική γοητεία της ταινίας, στη μαγεία που αναδύεται πάντα. Άλλωστε η "Καζαμπλάνκα" ήταν ένα αφιέρωμα στην Ευρώπη του Β' πολέμου και στην αντιναζιστική προπαγάνδα, που καλλιεργούσε τότε το Χόλλιγουντ. Αυτή η νέα γυναίκα ταυτισμένη με το μυστήριο και το εκθαμβωτική παρουσία της Ίνγκριντ Μπέργκμαν, έπρεπε να ακολουθήσει έναν ήρωα της Ευρωπαϊκής αντίστασης, θυσιάζοντας τα πάντα, αλλά κερδίζοντας ένα αλψμόνητο φινάλε, όπως γράφτηκε στο σελιλόιντ:

Εκείνος θλιμμένος, με τρεμούλιασμα στα χείλη, την καρπαρντίνα που μοιάζει να μη φόρεσε άλλος ποτέ, κι εκείνη χαμένη μέσα στα δακρυσμένα μάτια και το τεράστιο καπέλο, έτοιμη να ξεσπάσει στην αγκαλιά του. Μεγάλες στιγμές της οθόνης... Η μαγεία του Χολλιγουντιανού ονείρου...

AZIZA MUSTAFA-ZADEH

Η "Πριγκίπισσα της Τζαζ" από το Αζερμπαϊτζάν

Η "Πριγκίπισσα της Τζαζ" από το Αζερμπαϊτζάν είχε την τύχη και τη χάρη να κληρονομήσει το ταλέντο και των δυο γονέων της: ερμηνευτική ικανότητα στο τραγούδι από τη μητέρα της, που ήταν τραγουδίστρια της τζαζ και δεξιολογία στο πιάνο από τον πατέρα, της που υπήρξε ο διασημότερος πιανίστας στο χώρο της τζαζ στην πρώην Σοβιετική Ένωση. Η δημιουργικότητά της στη σύνθεση συμπληρώνει το καλλιτεχνικό της πορτραίτο. Με αυτά τα εφόδια, το 1990, χρονιά που κυκλοφόρησε από τη SONY, το πρώτο της άλμπουμ, εγκατέλειψε την πατρίδα της για να συνεχίσει τη σταδιοδρομία της στη Δύση. Οι μουσικοκριτικοί της τζαζ τη συγκρίνουν με διεθνούς φήμης καλλιτέχνες όπως: Keith Jarrett, Bill Evans, Chick Corea.

Η μουσική της αποτελεί ένα κράμα παραδοσιακής τέχνης της Άπω Ανατολής και της ευρωπαϊκής αλλά και αμερικάνικης τζαζ, που παραμένει αυθεντικό και πρωτότυπο στην βάση του. Η απόδοση της στο πιάνο φθάνει για να ικανοποιήσει και το πιο απαιτητικό κοινό, αλλά η επικοινωνία μ' αυτό αγγίζει τα όρια του μεταφυσικού όταν αρχίζει να ταγουδά.

"Ένα ξεχωριστό ταλέντο με τεράστια ενέργεια. Ο τρόπος που τραγουδάει και παίζει είναι μοναδικός και αξιοθαύμαστος" (John Patitucci).

Το "Always" (SONY) ηχογραφήθηκε τον Ιανουάριο του 1993 στο "Mad Hatter Studios" του Chick Corea στο Λος Άντζελες. Παραγωγός ήταν ο Reinhard Karmratky, ο οποίος και την ανακάλυψε. Το "Always", είναι από όλες τις πλευρές ένα "πολύχρωμο" έργο χωρίς σύνορα, διαχρονικό και πάρα πολύ ωραίο.

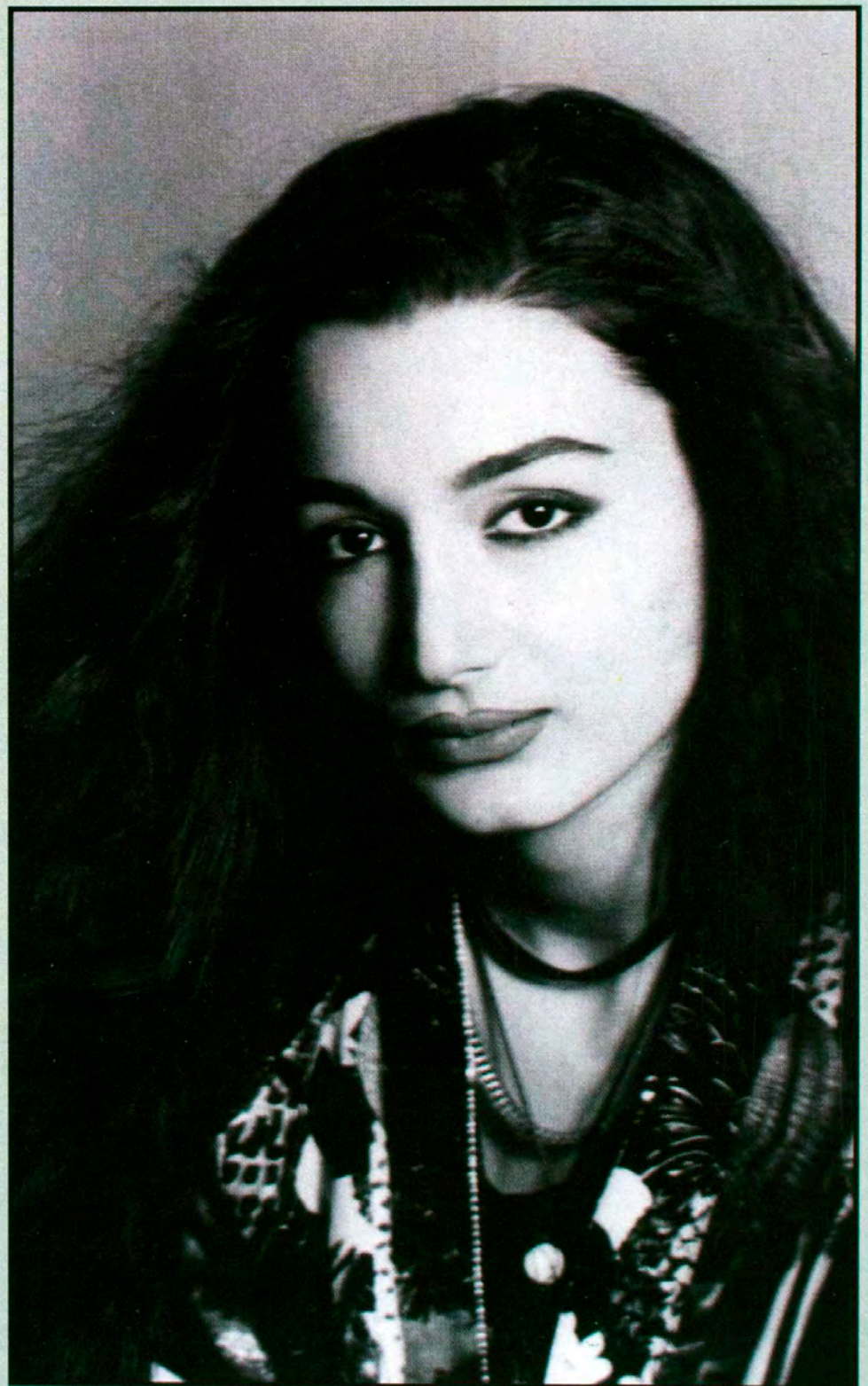
ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ :

Aziza Mustafah - Zadeh -1990 (SONY)

Always -1993 (SONY)

Dance of Fire -1995 (SONY)

συναζίζα
mustafa-zadeh

ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΔΕΥΤΕΡΑ 18 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ώρα 12:10 π.μ.

η γέφυρα της αμαρτίας waterloo bridge

Η. Π. Α., μαυρόασπρη 1940.

Σκηνοθεσία : Μέρβιν Λε Ρόι.

Σενάριο : S. N. Behrman, Hans Rameau, George Froeschel από το θεατρικό

έργο του Ρόμπερτ Ε. Σέργουντ.

Φωτογραφία : Τζορτζ Ρίττεμπεργκ

Μουσική : Χέρμπερτ Στότμπαρτ

Παίζουν : Βίβιαν Λη, Ρόμπερτ Τέιλορ, Μαρία

Ουσπένσκαγια, Λουσίλ Γουώτσον,

Σ. Ομπρεϊ Σμηθ, Βιρτζίνια Φιλντ.

Παραγωγή : M. G. M. (Σίντνεϊ Φράνκλιν)

Διάρκεια 103 λεπτά

Από την ομίχλη του παλιού Χόλλιγουντ ξεπηδάει η γοητεία μιας ολοκληρωμένης εποχής, γύρω από την ερωτική ιστορία μιας χορεύτριας κι ενός αξιωματικού στα χρόνια του Α΄ παγκόσμιου πόλεμου. Γνωρίστηκαν στη γέφυρα του Βατερλό, ερωτεύτηκαν τρελλά. Εκείνος έφυγε, σε λίγο γράφτηκε πως σκοτώθηκε. Εκείνη αγωνίστηκε να επιβιώσει, κάνοντας το αρχαιότερο επάγγελμα του κόσμου. Κάποτε εκείνος θα γυρίσει και θα την ξαναβρεί για να την κρατήσει για πάντα κοντά του. Φινάλε στη γέφυρα της αγάπης, όπως ακριβώς και το ξεκίνημα.

Κορυφαία στιγμή του ρομαντικού έρωτα στο Χόλλιγουντ, μέσα στα στούντιο της Μέτρο Γκλόντουν Μάγερ, από ένα φημισμένο σκηνοθέτη του '30, το Μέρβιν Λε Ρόι που κατόρθωσε με τη δεξιοτεχνία του και τη γοητεία του πρωταγωνιστικού ζευγαριού, το ριμέικ να σβύσει εντελώς την πρώτη ταινία του 1931, γυρισμένη από το Τζέιμς Γουήλ στην Ουινβέρσαλ. Το γνήσιο θεατρικό του Σέργουντ, που στηρίχτηκε η πρώτη ταινία, ήταν η θλιβερή ιστορία ενός Καναδού ναύτη με μια πόρνη στο Λονδίνο του Α΄ πόλεμου. Η Βερσιόν του 1940 έδωσε διαφορετικό ύφος, λάμψη και στυλ: η ηρωίδα είναι μπαλαρίνα, πανέμορφη και αθάνατη, κι εκείνος αξιωματικός από αριστοκρατική οικογένεια της Σκωτίας. Γνωρίστηκαν μέσα στην ομίχλη της γέφυρας του Βατερλό, ενώ γύρω τους έπεφταν βόμβες.

Ύστερα από τη θυελλώδη Σκάρλετ Ο' Χάρα του "Όσα παίρνει ο άνεμος" μέσα στη θύελλα Βορείων και Νοτίων, η Βίβιαν Λη περνάει στην αιθέρια και ρομαντική μπαλαρίνα Μάιρα, και σημειώνει ένα καινούριο θρίαμβο στη χολιγουντιανή καριέρα της. Το οδοιπορικό μιας μεγάλης ηθοποιού του θεάτρου στην Έβδομη τέχνη, σ' ένα μοναδικό συνδυασμό ομορφιάς και ταλέντου. Η εικόνα της, που θα συμπληρωθεί σε λίγο με τη Λαίδη Χάμιλτον και τη Μπλάνς Ντιμπούα, παραμένει φευγαλέα, σχεδόν άπιαστη, σα να μην τη γνωρίσουμε ποτέ. Η συνάντησή της στη "Γέφυρα της αμαρτίας" με το Ρόμπερτ Τέιλορ, τον ωραιότερο άντρα της εποχής, ένα μυστακοφόρο γόη, που κερδίζει ιδιαίτερα με τη στολή του αξιωματικού, ήταν μια ευτυχισμένη στιγμή. Ζευγάρι που διαθέτει τεράστια ερωτική και συγκινησιακή δύναμη, σ' ένα από τα ωραιότερα ερωτικά μελοδράματα. Στην Αθήνα στοίχισε αρκετά δάκρυα όταν έφτασε το Φλεβάρη του 1947 σε δύο αίθουσες (Έσπερος - Κρόνος) σε δύο εβδομάδες σκαρφάλωσε στις 100 χιλιάδες εισιτήρια.

ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΤΡΙΤΗ 19 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ώρα 8:30 μ.μ.

gilda τζιλντα

Η. Π. Α., μαυρόασπρη 1946.

Σκηνοθεσία : Τσαρλς Βίντορ.

Σενάριο : Μάριον Πάρσονετ, από μια ιστορία του Ε. Α. Έλινγκτον.

Παίζουν : Ρίτα Χέιγουορθ, Γκλεν Φορντ, Τζορτζ Μακρίντι, Στίβ Γκερέι, Τζόζεφ Καλέια.

Διάρκεια 110 λεπτά

Από τα ανεπανάληπτα φιλμ νουάρ του Χόλλιγουντ της δεκαετίας του '40, με τη Τζίλντα της Ρίτα Χέιγουορθ να μετατρέπεται σε "μήλο της έριδος" ανάμεσα σε δύο άντρες: ένα παλιό εραστή (Φορντ) κι ένα σύζυγο (Μακρίντι), παλιό φίλο του πρώτου και ιδιοκτήτη ενός νυκτερινού κέντρου, στο οποίο πιάνει δουλειά ο άλλος. Τρία πρόσωπα με ένα σενάριο που θα μπορούσε να είναι γελοίο αλλά που χάρη στο στιλιζάρισμα, την ατμόσφαιρα και τις ερμηνείες, μετατρέπεται σε κάτι άλλο, κάτι μοναδικό και ανεπανάληπτο.

Σεξ, ερωτισμό, αισθησιασμό, η Ρίτα Χέιγουορθ τα είχε όλα και με το παραπάνω. Με άλλα λόγια είχε αυτό το "It", που ζητούσε από την ερωτική γυναίκα η Έλινορ Γκλιν στη δεκαετία του '30. Αυτό που είχαν η Κλάρα Μπούου, η Λουίζ Μπρουκς, η Τζιν Χάρλοου, ή αργότερα η Μέριλιν Μονρόε. Φτάνει να τη δεις, στο ρόλο της Τζίλντα, στη μέση της πίστας, αγέρωχη, ντυμένη στα μαύρα, να κάνει ένα μοναδικό στριπ-τηζ με τα μακρυά γάντια της, ενώ τραγουδάει το "Πουτ δε μπλέιμ ον Μέιμ", για να καταλάβεις τι συμβόλιζε η "εκρηκτική Ρίτα" για τους άντρες της μεταπολεμικής γενιάς. Μυστηριώδης, προκλητική, ποθητή, με τη γοητεία και γενικά το γκλάμορ εκείνο που κεραυνοβολούσε τους άντρες (από τον Αγά Χαν μέχρι τον Όρσον Γουέλς, που ήταν ανάμεσα στους άντρες της), η Ρίτα Χέιγουορθ παραμένει μια από τις πιο σημαντικές, πιο υπέροχες και καταπληκτικές "θεές του έρωτα".

Ν. Φ. Μ.

Η Έλλη Πασπαλά γεννήθηκε στη Νέα Υόρκη, από γονείς Έλληνες Θεσσαλονικείς, που είχαν μεταναστεύσει εκεί το 1955.

Ξεκίνησε τις μουσικές της σπουδές στο πιάνο σε ηλικία έξι χρονών. Οι σπουδές αυτές συνεχίστηκαν στο Manhattan School of Music, από το οποίο πήρε το δίπλωμά της Bachelor of Arts στα 22 της. Οι καλλιτεχνικές της ανησυχίες και γνώσεις εμπλουτίστηκαν από την επισταμένη και πολύχρονη μελέτη τραγουδιού - δασκάλα της ήταν η σοπράνο Judith Raskin - και ηθοποιίας με το γνωστό ηθοποιό William Hickey και αξιοποιήθηκαν με τη συμμετοχή της σε συναυλίες στις Η.Π.Α. και τον Καναδά, καθώς και σε παραστάσεις όπερας. Πολύ σημαντική ήταν η συνεργασία της με το σκηνοθέτη Bob Wilson στην παράσταση της όπερας του Gavin Bryars "Medea" στη Νέα Υόρκη. Στην Αθήνα μετοίκησε το 1982. Ο Μάνος Χατζιδάκις, έχοντας αναγνωρίσει τα ερμηνευτικά της χαρίσματα, την περιβάλλει με την εμπιστοσύνη του, και αυτή αμέσως καθιερώνεται ως βασική συνεργάτις του.

Οι αισθητικοί ορίζοντες του Ελληνικού τραγουδιού δεν της ήταν άγνωστοι, μιας και στην Αμερική ερμήνευε συχνά σε συναυλίες νεοελληνικά τραγούδια. Με το Μάνο Χατζιδάκι συνεργάστηκε μέχρι το 1988.

Μετά προτίμησε τη μοναξιά του ερμηνευτή, διευρύνοντας τις προσεγγίσεις της τόσο αισθητικά, όσο και γεωγραφικά.

Στην πολύχρονη σταδιοδρομία της στην Ελλάδα έχει συνεργαστεί με πολλούς σπουδαίους δημιουργούς, όπως το Μίκη Θεοδωράκη, το Διονύση Σαββόπουλο, τους Χάρη και Πάνο Κατσιμίχα, το Γιώργο Κουρουπό, το Νίκο Ξυδάκη, το Στάμο Σέμση, τη Λένα Πλάτωνος, τον Ηλία Λιούγκο και τελευταία με το Σταμάτη Κραουνάκη.

Υπήρξε προπομπός του Randy Newman στη συναυλία του στο ΠΑΛΛΑΣ το 1989 και μετέφερε την τέχνη της φωνής της με προσωπικές συναυλίες σε ολόκληρη την Ελλάδα, την Κύπρο, την Αμερική, την Ευρώπη, και την Ιαπωνία, ερμηνεύοντας τραγούδια Ελληνικά, αλλά και της διεθνούς μουσικής σκηνής νεότερα ή παλιά.

Τη δισκογραφική προσωπική της δραστηριότητα ξεκίνησε με το δίσκο "ΣΤΗΝ ΛΑΜΨΗ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ" το 1988, που περιείχε τραγούδια ζένων δημιουργών. Από το δίσκο αυτό έγινε μια επιλογή

για μια έκδοση, που κυκλοφόρησε μόνο σε CD στην Ιαπωνία, με το τραγούδι "ΥΟΥΚΑΛΙ". Ο τίτλος του, "EUROPEAN FEMALE FAVORITES" (1990). Συνέχισε την αναζήτησή της σε νέους ερμηνευτικούς δρόμους με το δίσκο "ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΛΩΤΟΦΑΓΩΝ" του Στάμου Σέμση και του Βασίλη Νικολαΐδη (1990). Ένα χρόνο μετά ο δίσκος αυτός ηχογραφήθηκε στο Λονδίνο, με στιχουργό το Laurence Roman και τίτλο "LINING A LIE". Μια ειδική έκδοση, που κυκλοφόρησε και στην Ελλάδα, αποκλειστικά σε CD.

Η μέχρι τώρα πορεία της επισφραγίστηκε με την πρόσκληση από το Μέγαρο Μουσικής να συμμετάσχει στον κύκλο "ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΣΤΟ ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ", τον Ιανουάριο του 1993, στα πλαίσια των εκδηλώσεων του ΜΟΥΣΙΚΟΥ ΑΝΑΛΟΓΙΟΥ.

Η δισκογραφική έκδοση "Η ΕΛΛΗ ΠΑΣΠΑΛΑ ΣΤΟ ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ" είναι μια ζωντανή ηχογράφηση της συναυλίας. Είναι μια κατάθεση της πορείας της Έλλης Πασπαλά. Ένα πρόγραμμα ριψοκίνδυνο, που περιείχε πολύ μεγάλη γκάμα τραγουδιών που εκφράζουν το νου και την καρδιά της. Την ψυχοσύνθεσή της.

Η τελευταία χρονιά έχει σφραγιστεί με πολλές ζωντανές εμφανίσεις. Μετά από μια σειρά επιτυχημένων εμφανίσεων με το γνωστό σαξοφωνίστα DAVID LYNCH το Χειμώνα του '93 - '94, η Έλλη Πασπαλά οδηγείται σε προσωπικές συναυλίες στην Ολλανδία και σε όλη την Ελλάδα, όπου το κοινό την υποδέχεται με μεγάλο ενθουσιασμό. Η πιο πρόσφατη δισκογραφική εμφάνισή της Έλλης Πασπαλά είναι στο "ΜΟΥΣΙΚΗ ΓΙΑ ΕΙΚΟΝΑ - ΓΟΒΑ ΣΤΙΛΕΤΤΟ" του Σταμάτη Κραουνάκη (WARNER 1994). Εδώ της επιτρέπεται να δείξει μια πλευρά του μουσικού της χαρακτήρα που ίσως έχει μείνει άγνωστη για το πλατύ κοινό.

Δραματική μα και χαριτωμένη, σπαραχτική μα και τρυφερή, η ελληνική φωνή της Έλλης Πασπαλά ακούγεται μέσα από τη μουσική και τους στίχους του Σταμάτη Κραουνάκη, και σε ένα τραγούδι, σε στίχους της Αμαλίας Μέλη (LADY STILETTO).

συναυλία έλλης πασπαλά

Δ Ι Σ Κ Ο Γ Ρ Α Φ Ι Α

1. "ΜΟΥΣΙΚΗ ΓΙΑ ΕΙΚΟΝΑ" - ΓΟΒΑ ΣΤΙΛΕΤΤΟ -
Σταμάτη Κραουνάκη, Αμαλίας Μέη (1994)
2. "Η ΕΛΛΗ ΠΑΣΠΑΛΑ ΣΤΟ ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ" -
Ελλήνων και Ξένων Δημιουργών (1993)
3. "LIVING A LIFE" -
Σταύρου Σέμση, Laurence Roman (1993)
4. "ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΛΩΤΟΦΑΓΩΝ" -
Στάμου Σέμση, Βασίλη Νικολαΐδη (1990)
5. "ΣΤΗ ΛΑΜΨΗ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ" -
Ξένων Δημιουργών (1988)

ΣΥΜΜΕΤΕΧΕΙ ΣΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

1. "EUROPEAN FEMALE FAVORITES" -
Ιαπωνία (1990)
2. "CAIRO" -
Στάμου Σέμση (1989)
3. "ΑΠΡΙΛΗ ΨΕΥΤΗ" -
Χάρη και Πάνου Κατσιμίχα (1989)
4. "Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ
ΘΕΡΜΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΙ" -
Διονύση Σαββόπουλου (1988)
5. "ΣΤΟ ΣΕΙΡΙΟ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΑΙΔΙΑ" -
Μάνου Χατζιδάκι (1988)
6. "ΛΑΪΚΗ ΑΓΟΡΑ" -
Μάνου Χατζιδάκι (1987)
7. "ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ" -
Γιώργου Κουρουπού (1987)
8. "ΡΩΜΑΪΚΗ ΑΓΟΡΑ" -
Μάνου Χατζιδάκι (1986)
9. "ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ" -
Ηλία Λιούγκου
10. "ΟΙ ΜΠΑΛΜΑΝΤΕΣ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΑΘΗΝΑΣ" -
Μάνου Χατζιδάκι (1984)
11. "ΜΕΜΕΝΤ, ΓΕΡΑΚΙ ΜΟΥ" -
Μάνου Χατζιδάκι (1983)
12. "ΠΟΡΝΟΓΡΑΦΙΑ" -
Μάνου Χατζιδάκι (1982)

Ε
Α

ΒΔΟΜΑΔΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΤΕΤΑΡΤΗ 19 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ώρα 12:10 π.μ.

the killers ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

Η ιστορία αρχίζει σε μια μικρή επαρχιακή πόλη με τον ήρωα να περιμένει να καταφθάσουν οι δυο γκάνγκστερ που θα το σκοτώσουν.

Όταν τελικά φτάνουν οι πληρωμένοι δολοφόνοι ανακαλύπτουν, με έκπληξη, πως το θύμα του περιμένει. Κι είναι μέσα από ένα μεγάλο φλας-μπακ που ακολουθεί που θα μάθουμε τους λόγους που τον οδήγησαν σ' αυτή την παθητική του στάση. Λόγοι βέβαιοι που έχουν να κάνουν με μια προδοσία. Της μοιραίας γυναίκας που ερμηνεύει η Άβα Γκάρντνερ.

Βρισκόμαστε στη δεκαετία του '40, όταν το αστυνομικό θρίλλερ, το ονομαζόμενο φιλμ νουάρ, είχε αρχίσει να επιβάλλει τους δικούς του κανόνες: πρόσωπα που κινούνται σ' ένα γκριζο κώρο (ανάμεσα στο μαύρο και το άσπρο), γυναίκες μοιραίες που οδηγούσαν τους άντρες στην καταστροφή τους (ο μισογυνισμός ήταν βασικό στοιχείο στις ταινίες αυτές), φόντο συνήθως η μεγαλούπολη, με βρώμικα ξενοδοχεία, μισοφωτισμένα σοκκάκια, ύποπτα μπαρ, μαύρη γενικά ατμόσφαιρα (η ταινία ήταν σχεδόν πάντα γυρισμένη σε μαυρόασπρο φιλμ).

Μέχρι τους "Δολοφόνους", η Γκάρντνερ εμφανιζόταν σε μικρούς ρόλους που δεν τη βοηθούσαν ιδιαίτερα στην καριέρα της. Μεν την ταινία όμως του Σιόντμακ, στο ρόλο της γυναίκας που προδίδει το Μπαρτ Λάνκαστερ, προκαλώντας τελικά το θάνατό του, η Γκάρντνερ έδειξε τις ικανότητές της, όχι τόσο ερμηνευτικές όσο κινηματογραφικής παρουσίας. Σέξι, με ένα ασυναγώνιστο γκλάμορ, με τον ερωτισμό εκείνο που τρελαίνει τους άντρες και τους οδηγεί στις πιο παράλογες πράξεις. Σύντροφος γκάνγκστερ στους "Δολοφόνους", Ρωσίδα κόμπσσα στον "Παίκτη", όμορφη μιγάδα στο "Σόου Μπόαι", ιδανική, ρομαντική γυναίκα στο "Η Πανδώρα και ο ιπτάμενος Ολλανδός", star με τεμπεραμέντο και αχαλίνωτα πάθη στην "Ξυπόλυτη κόμπσσα", η Άβα Γκάρντνερ έχει σημαδέψει ανεξίτηλα μιαν ολόκληρη εποχή του Χόλιγουντ.

N. Φ. Μ.

μαυρόασπρη 1946.

Σκηνοθεσία : Ρόμπερτ Σιόντμακ.

Σενάριο : Άντονι Βέιλερ από διήγημα του Έρνεστ Χέμινγουεϊ.

Φωτογραφία : Έλγουντ Μπρεντέλ

Παίζουν : Μπάρτ Λάνκαστερ, Έντμοντ Ο' Μπράιαν, Άβα Γκάρντνερ, Άλμπερτ

Ντέκερ, Σαμ Λεβίν, Βιρτζίνια Κριστίν,

Τσαρλς Μακ Γκρο.

Διάρκεια 105 λεπτά.

ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΤΕΤΑΡΤΗ 20 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ώρα 8:30 μ.μ.

Phaedra Φαίδρα

Ίσως η πραγματοποίηση της "Φαίδρας" ξεκίνησε από μια συνάντηση της Μελίνας με τη Μαργαρίτα Λυμπεράκη. Λίγο μετά το "Ποτέ την Κυριακή".

Η Μελίνα ομολόγησε στη συγγραφέα των "Ψάθινων Καπέλων" και του "Άλλου Αλέξανδρου" ότι βαρέθηκε να παίζει τις "ελεύθερες" γυναίκες... "Θέλω μια κυρία του καλού κόσμου, μια αριστοκράτισσα, μια γυναίκα με νέες εμπειρίες, μέσα σε κοσμοπολίτικο περιβάλλον...". Η Λυμπεράκη βρήκε την ιδέα πολύ ενδιαφέρουσα και αποφάσισε να συνδυάσει την πρόσφατη τραγωδία από ναυάγιο Ελληνικού πλοίου (υπάρχουν οι σκηνές του τέλους στην ταινία) με ένα σύγχρονο "Ιππόλυτο". Έτσι έφτασε η Μελίνα στη "Φαίδρα", μυθικό ρόλο της, μια γυναίκα εκπληκτικής ομορφιάς (ωραιότερη δεν την είδαμε ποτέ) γεμάτη πάθος, έρωτα, ζωντάνια, κολλυγουντιανή σταρ ντυμένη με γούστο από τη Ντένν Βαχλιώτη...

Η Ελληνική τραγωδία σε σύγχρονο περιβάλλον των εφοπλιστών, η μαγεία της Ελληνικής θάλασσας, ένας έρωτας που οδηγεί στο θάνατο, η Ύδρα, το Παρίσι, το Λονδίνο, και τα μάρμαρα του Παρθενώνα στο Βρετανικό μουσείο, μπροστά στα τεράστια έκπληκτα μάτια της Φαίδρας και του Άντονι Πέρκινς στο ρόλο του Ιππόλυτου. Ίσως από εκείνη τη στιγμή χαρακτήκε στο μυαλό της μυθικής αυτής γυναίκας η "επιστροφή των Ελγινείων"... Μεγάλη παραγωγή η "Φαίδρα" του Ζιλ Ντασέν, προσφέρει ακόμη την παρουσία ενός ακόμα διεθνούς σταρ, του Ραφ Βαλλόνε, στο ρόλο του Θησέα... Εξαιρετικό καστ στους πρώτους ρόλους, και η μαγική μουσική του Μίκη Θεοδωράκη που συνοδεύει με μοναδικό τρόπο τις ερωτικές στιγμές της Φαίδρας και του Ιππόλυτου...

Η συνεργασία Ντασέν - Μελίνας βρίσκεται εδώ στην καλύτερη στιγμή της. Ένας σπουδαίος ρόλος για την τελευταία μεγάλη σταρ, που έκλεισε μια μεγάλη εποχή του κινηματογράφου. Μια εποχή που ο φακός ερωτευόταν ακόμα τις βεντέτες, μακρινή θύμηση από τη γοητεία της Γκρέτα Γκάρμπο, της Μαρλέν Ντίτριχ, της Ζάρα Λεάντερ...

Και πίσω από την κάμερα σκηνοθέτης δημιουργός, ο Ζιλ Ντασέν, σαν άλλος Στέρνμπεργκ μπροστά σε μια θεοποιημένη Μελίνα - Μαυρέν... Δύο περιπτώσεις που έγραψαν τη δική τους ιστορία.

Πολλές οι ομοιότητες ανάμεσά τους. Ακόμη και το ότι γύρισαν επτά μεγάλες ταινίες ο καθένας, αφιερωμένες στην "υπεργυναίκα" που δημιούργησαν... και λάτρεψαν...

Ελλάδα - Η. Π. Α., μαυρόασπρη 1961.

Σκηνοθεσία : Ζιλ Ντασέν

Σενάριο : Μαργαρίτα Λυμπεράκη

Φωτογραφία : Ζακ Νατό

Μουσική : Μίκης Θεοδωράκης

Παραγωγή : Μελίνα Φιλμ (Ζιλ Ντασέν)

Παίζουν : Μελίνα Μερκούρη, Άντονι Πέρκινς,

Ραφ Βαλλόνε, Στέλιος Βόκοβιτς,

Ζωρζ Σαρρή, Τζ. Καρούσος, Ολυμπία

Παπαδούκα.

Διάρκεια 116 λεπτά

Την ανακάλυψε στα 16 της χρόνια ο Μίκης Θεοδωράκης και, από τότε, έγινε η ιδανική ερμηνεύτρια των τραγουδιών του. Ο ρόλος της στην έντεχνη ελληνική μουσική είναι πολύ σημαντικός, καθώς και στη διάδοσή της στο εξωτερικό, μια και έχει εμφανιστεί σε κορυφαία θέατρα όπως:

- J. F. KENNEDY CENTER (Ουάσιγκτον)
- ROYAL ALBERT HALL (Λονδίνο)
- SALLE TSCAIKOVSKI (Μόσχα)
- OPERA HOUSE (Βερολίνο)
- OLYMPIA (Παρίσι)

Έχει εμφανιστεί σε συναυλίες σε όλο τον κόσμο και έχει αποσπάσει διθυραμβικές κριτικές. Η "GUARDIAN" έγραψε για τη φωνή της ότι "είναι ένα δώρο των Θεών του Ολύμπου".

Εντυπωσίασε παντού με την κοινωνική και πολιτική της δράση.

Έχει ερμηνεύσει πολλά τραγούδια του Μάνου Χατζιδάκι. Επίσης, του Βαγγέλη Παπαθανασίου, του Bertolt Brecht, του Leo Brouwer, του Livanelli.

Σήμερα, η Μαρία Φαραντούρη με το 5μελές της σχήμα, από κλασικά όργανα και εξαιρετικούς μουσικούς, ερμηνεύει Μίκη Θεοδωράκη και Μάνο Χατζιδάκι, με το δικό της ευαίσθητο, μοναδικό τρόπο. Το τελευταίο της άλμπουμ με τίτλο "Η Βεατρίκη στην Οδό Μηδέν", κυκλοφόρησε το Νοέμβριο του 1994.

συνέντευξη
μαρίτσας
φαραντούρη

ΟΜΑΔΑ ΧΟΡΟΥ "ΟΚΤΑΝΑ"

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 22 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΩΡΑ 9.00 Μ.Μ.

ΧΟΡΟΘΕΑΤΡΟ "ΟΚΤΑΝΑ"

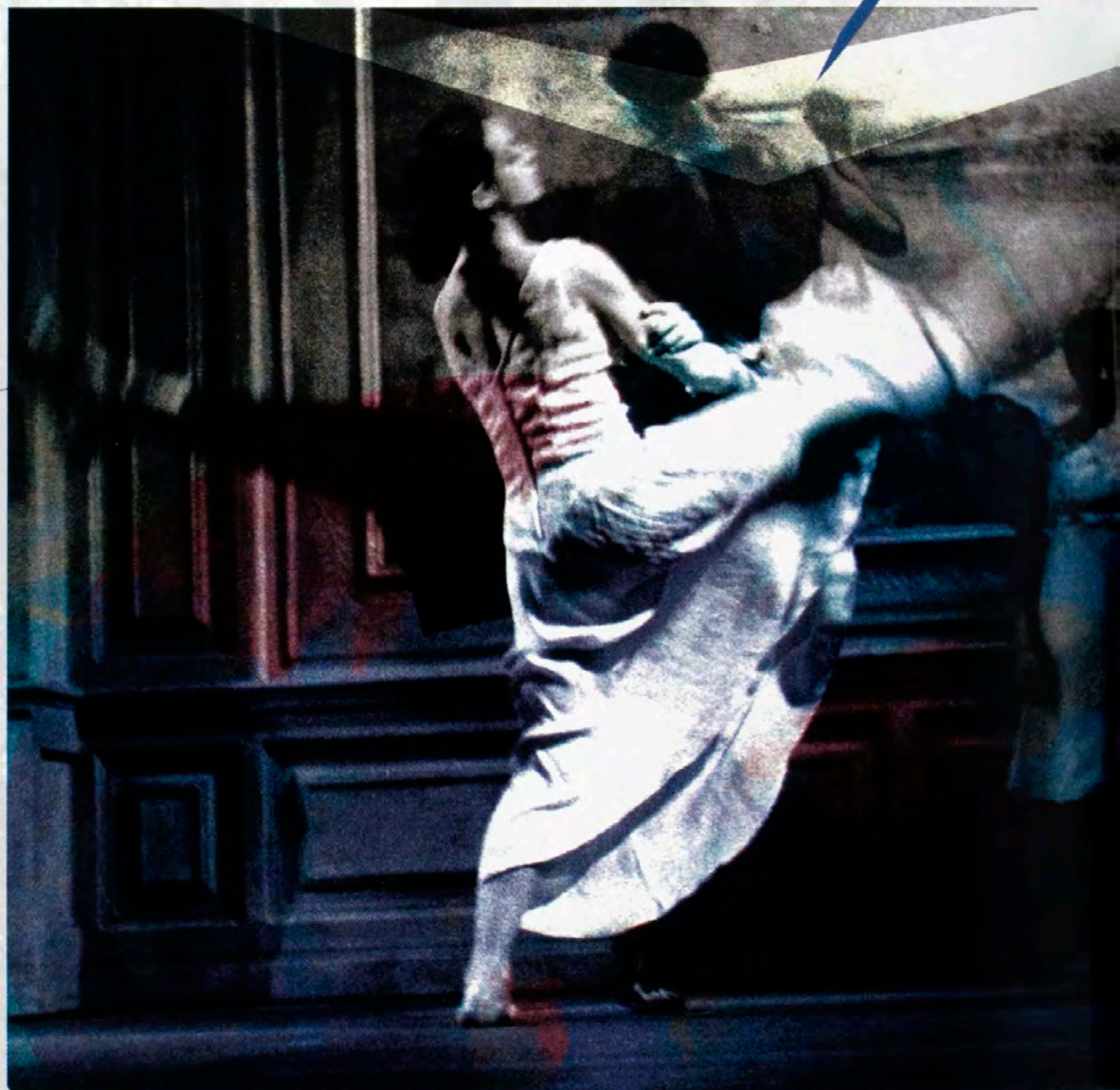
Ιδρύθηκε το 1990 από τον 23χρονο τότε Κώστα Ρήγο, μαθητή της Κρατικής Σχολής Ορχηστρικής Τέχνης. Η πρώτη, ήδη, εμφάνιση της ομάδας τον Απρίλιο της ίδιας χρονιάς στο Αθηναϊκό Δημοτικό Θέατρο, με τη χορογραφία "Σώμα θυμίου", άφησε εξαιρετικές εντυπώσεις και δημιούργησε μεγάλες ελπίδες για τη συνέχεια, ελπίδες που η "Οκτάνα" δε διέψευσε, καθώς πολύ σύντομα αναδείχθηκε σε μία από τις ελάχιστες σημαντικές χοροθεατρικές ομάδες που διαθέτουμε και ο Κώστας Ρήγος σε έναν από τους πιο ευφάνταστους και εύγλωτους έλληνες χορογράφους.

Το Μάιο του 1990, η "Οκτάνα" τιμάται με το Β' βραβείο του διαγωνισμού χορογραφίας "Ραλλού Μάνου" για το έργο "Μήπως είστε της εκδρομής;", ενώ το 1992, στον ίδιο διαγωνισμό, αποσπά πλέον το Α' βραβείο με το "Άντε, καλημέρα". Το 1994, εκπροσωπεί την Ελλάδα στην "Μπιενάλε Νέων Δημιουργών" της Λισαβόνας με τους "Γάμους" του Στραβίνσκι, πάντα σε χορογραφία Κώστα Ρήγου. Τον περασμένο Απρίλιο συμμετείχε με την "Άλκιστι" στη βραδιά "Τραγικές ηρωίδες εμπνέουν σύγχρονους έλληνες χορογράφους" του Μουσικού Αναλογίου, στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών.

Το έργο "Δάφνις και Χλόη", με το οποίο ο Κώστας Ρήγος και το Χοροθέατρο "Οκτάνα", μετά το Στραβίνσκι, επανέρχονται σε έναν κλασικό του 20ού αιώνα - το Μορίς Ραβέλ, αυτή τη φορά - πρωτοπαρουσιάστηκε το Φεβρουάριο του '95, σε σειρά παραστάσεων, στο θέατρο "Αποθήκη", για να προκαλέσει τον ενθουσιασμό του κοινού, να συγκεντρώσει τον ομόφωνο έπαινο της κριτικής και να θεωρηθεί ως η ωριμότερη δουλειά της διαρκώς εξελισσόμενης ομάδας και του Κώστα Ρήγου και ως μία από τις πληρέστερες της σύγχρονης ελληνικής χορογραφικής πραγματικότητας.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΡΗΓΙΑΝΝΗΣ

Χ Ο Ρ Ο Θ Ε Α Τ Ρ Ο

" Ο Κ Τ Α Ν Α "

"Δάφνις και Χλόη"

Χορογραφίες : Κώστας Ρήγος

ΧΟΡΟΘΕΑΤΡΟ "ΟΚΤΑΝΑ"

Μορίς Ραβέλ "ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΧΛΟΗ"

(Χορογραφική συμφωνία σε τρία μέρη, με χορωδία,
βασισμένη στο ομώνυμο μυθιστόρημα του Λόγγου)

ΧΟΡΟΓΡΑΦΙΑ— ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ	:	Κώστας Ρήγος
ΣΚΗΝΙΚΑ	:	Αντώνης Δαγκλίδης
ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ	:	Νίκος Νατσούλης
ΦΩΤΙΣΜΟΙ	:	Παναγιώτης Μανούσης
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ	:	Χρήστος Καρανιζόλας

ΔΙΑΝΟΜΗ

Δάφνις	:	Φώτης Νικολάου
πρώτη Χλόη	:	Ρούλα Κουτρομπέλη
δεύτερη Χλόη	:	Έλενα Τοπαλίδου
τρίτη Χλόη	:	Μάρω Γρηγορίου
Δόρκων	:	Γιάννης Γιαπλής
Παν	:	Χόρχε Πεردίκης - Βαρουζή
Σύριγξ— Λυκαίνιον	:	Αμάλια Μπένετ
Βρύαζις	:	Κώστας Ρήγος

ΠΡΩΤΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ: Παρασκευή 3 Φεβρουαρίου 1995— Θέατρο "Αποθήκη", Αθήνα.

Ο Δάφνις μιλά:

Τώρα πια είμαι σοφός. Γιατί αν γύριζα στο παρελθόν μου, ξέρω ότι δε θα απέφευγα τίποτα από αυτό.

Η καταγωγή μου από το θεϊκό πάθος του Πάνα και το φόβο της Σύριγγας, μου επιτρέπουν να βλέπω καθαρά αυτό που υπήρξα. Γύρω μου ξυπνούν όσοι μου πρόσφεραν κατά τον έναν ή τον άλλο τρόπο το σώμα τους.

Ο τόπος μου λέγεται αθωότητα και υπάρχουν πολλοί εκεί που με βλέπουν κάθε μέρα με μία κοπέλλα. Τη λένε Χλόη.

Ο αντίζηλός μου, ο Δόρκων, είναι ο καθρέφτης μου. Διεκδικούμε κι οι δύο τη Χλόη. Τον αγαπώ γι' αυτό.

Του άρπαξα τη Χλόη και την πήρα σ' ένα ξέφωτο. Ο καθαρός αέρας του δάσους και η κούραση από τα τόσα μας παιχνίδια με αποκοιμίζουν.

Η Χλόη φεύγει.

Η Λυκαίνιον με βρίσκει γυμνό. Μου μαθαίνει ό,τι δε μπόρεσα να ανακαλύψω με τη Χλόη.

Γιορτάζουμε την απώλεια της αθωότητάς μου με ένα βαλς.

Είμαι ζαλισμένος τόσο, που ονειρεύομαι Νύμφες.

Είμαι ζαλισμένος τόσο, που δεν αντιλαμβάνομαι ότι πειρατές από άλλα μέρη κλέβουν τη Χλόη.

Ο Πάνας εγκαταλείπει το μύθο του και μεταμορφώνεται σε πειρατή.

Μαθαίνω ότι η Χλόη είναι σε απόγνωση. Οι πειρατές τη βίασαν. Ο Βρύαξις την υποχρεώνει σε έναν ασταμάτητο χορό.

Το χρυσό στεφάνι τη σώζει και έρχεται πίσω σε μένα.

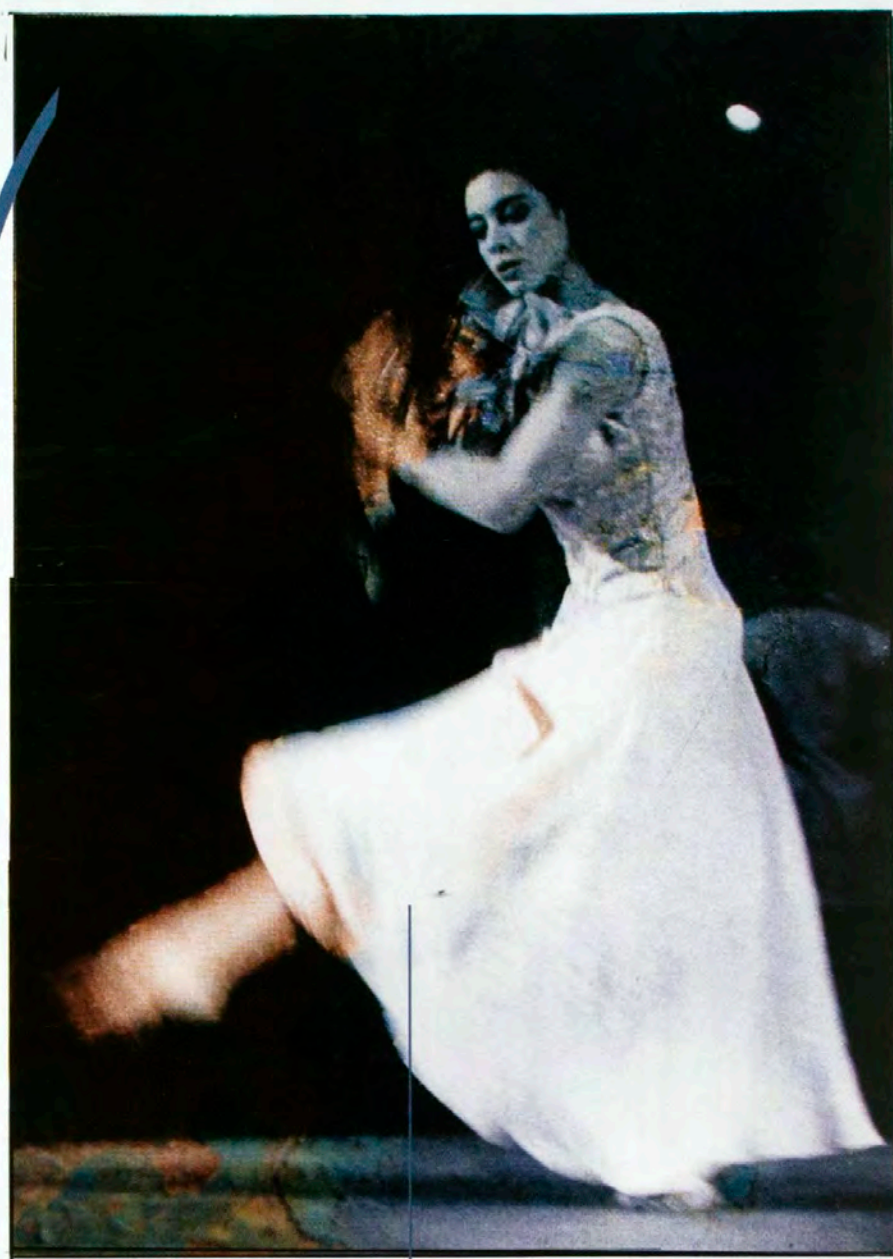
Τώρα κι οι δύο γνωρίζουμε καλά.

Η Χλόη έχει αλλάξει, είναι σαν όλες τις γυναίκες μαζί.

Δεν ανυπομονώ πια. Τώρα μπορώ να χειραγωγήσω την αναμονή μου, να την οργανώσω σαν ένα παιχνίδι. Με χαρτιά σημαδεμένα;

Αυτά θα δείτε Κυρίες και Κύριοι. Μόνοι ή με τα πρόσωπα της χωρίς ηλικία αθωότητάς σας.

ΚΩΣΤΑΣ ΡΗΓΟΣ

Η Π Α Ρ Α Σ Τ Α Σ Η

" Δ Α Φ Ν Ι Σ Κ Α Ι Χ Λ Ο Η "

Συνεπαρμένος από την πρώτη παρουσίαση των "Ρωσικών Μπαλέτων" στο Παρίσι, ο Μορίς Ραβέλ είχε δεχτεί, το 1909, την παραγγελία του Σεργκέι Ντιαγκίλεφ για τη σύνθεση του μπαλέτου "Δάφνης και Χλόη". Όμως ο συνθέτης αργούσε στην παράδοση της παρτιτούρας και έτσι ο ιμπρεσάριος τον κάλεσε στην Αγία Πετρούπολη, ώστε να τον φέρει σε άμεση επαφή με το Μιχαήλ Φοκίν, που θα χορογραφούσε το μπαλέτο, και το Λεόν Μπαζτ, που θα σχεδίαζε τα σκηνικά και τα κοστούμια. Οι συζητήσεις των τριών ανδρών αποδείχθηκαν τόσο ερεθιστικές, που είχαν ως αποτέλεσμα την επιμήκυνση του έργου και την καθυστέρηση, βέβαια, της ολοκλήρωσής του. Ο Ραβέλ δεν παρέδωσε την παρτιτούρα παρά το 1912.

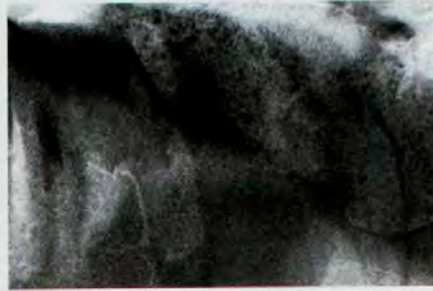
Η ιδέα να μεταφερθεί το ποιμενικό αφήγημα του Λόγγου στη σκηνή ήταν του Φοκίν, που επηρεασμένος από την Ισιδώρα Νιάνκαν, είχε αρχίσει να ενδιαφέρεται με πάθος για την αρχαία Ελλάδα και σκάρωσε και το λιμπρέτο.

Όταν ο Φοκίν άρχισε τελικά τις πρόβες για το "Δάφνης και Χλόη", η προσοχή του Ντιαγκίλεφ είχε επικεντρωθεί ολοκληρωτικά στην πρώτη χορογραφική απόπειρα του αγαπημένου του Νιζίνσκι, που είχε, παρεμπιπτόντως, κι εκείνη αρχαιοελληνικό θέμα ή περίπου: "Το Απομεσήμερο ενός φαύνου".

Η πρεμιέρα του τρίπρακτου μπαλέτου, σε λιμπρέτο - χορογραφία Μιχαήλ Φοκίν, μουσική Μορίς Ραβέλ και με σκηνικά - κοστούμια Λεόν Μπαζτ, δόθηκε από τα "Ρωσικά Μπαλέτα" του Σεργκέι Ντιαγκίλεφ, στις 8 Ιουνίου 1912, στο θέατρο "Σατλέ" του Παρισιού. Πρωταγωνιστούσαν οι Βασλάβ Νιζίνσκι (Μιχαήλ Φοκίν), Ταμάρα Καρσάβινα (Βέρα Φοκίνα) και Άντολφ Μπολμ και την ορχήστρα διύθυσε ο Πιερ Μοντέ. Το έργο, που σήμερα χαρακτηρίζεται ως "χορογραφική συμφωνία", "δραματικό μπαλέτο" ή, ακόμη, ως "μπαλέτο" -σκέτο- δε γνώρισε τότε καμιά ιδιαίτερη επιτυχία. Η παντελής μάλιστα έλλειψη επίδειξης έστω και κάποιου υποτυπώδους ενδιαφέροντος εκ μέρους του Ντιαγκίλεφ για το "Δάφνης και Χλόη", οδήγησε το Φοκίν στην παραίτησή του από τα "Ρωσικά Μπαλέτα", λίγο μετά την πρεμιέρα.

Η πρώτη επανέκδοση και αναβίωση του μπαλέτου θα πραγματοποιηθεί το 1937 από τη σκαπανέα του κλασικού μπαλέτου στην Αμερική Κάθριν Λίτλφιλντ, για το Μπαλέτο της Φιλαδέλφειας.

Από τις νεότερες εκδόσεις σημειώνουμε εκείνη του Σερζ Λιφάρ για το Μπαλέτο του Θεάτρου της Σκάλας του Μιλάνο (1948) και, κυρίως, εκείνη του Φρέντερικ Άστον, που παρουσιάστηκε τον Απρίλιο του 1951 στο Λονδίνο, από το Μπαλέτο του "Σάντλερς Ουέλς" (μετέπειτα Βασιλικό Μπαλέτο της Αγγλίας). Πρωταγωνιστούσαν η Μαργκότ Φοντέιν, ο Μάικλ Σόουμς, η Βιολέτα Έλβιν, ο Τζον Φιλντ και ο Αλεξάντερ Γκραντ. Τα σκηνικά και τα κοστούμια ήταν του Τζον Κράζτον. Η εκδοχή αυτή παρουσιάστηκε στο Φεστιβάλ Αθηνών, στο Ηρώδειο, το 1966, με τη Μαργκότ Φοντέιν και τον Κρίστοφερ Γκέιμπλ.

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΕΚΔΟΧΗ

παρουσίασε ο Ζορζ Σκιμπίν για το Μπαλέτο της Όπερας του Παρισιού (1958) με σκηνικά και κοστούμια του Μαρκ Σαγκάλ και πρωταγωνιστές τους Κλοντ Μπεσί, Ζακλίν Ραγιέ, Μαξ Μποζονί και Μισέλ Ντεκομπέ. Ο ίδιος ο χορογράφος κράτησε τότε τον πρωταγωνιστικό ρόλο. Ο Σκιμπίν θα επαναλάβει, με αρκετές αναπροσαρμογές, ιδίως στα σκηνικά και τα κοστούμια (Ζαν Ντιπόν), την εκδοχή αυτή για τα "Μπαλέτα Χάρκνες". Το δεύτερο μέρος παρουσιάστηκε στην Αθήνα (1968) με την Παντοίτα ντε Περί και το Χέλγκι Τόμασον.

Μια δική του άποψη παρουσίασε το 1962 ο Τζον Κράνκο με το Μπαλέτο της Στουτγάρδης (σκηνικά - κοστούμια Νικόλαος Γεωργιάδης) και μian άλλη ο Τζον Νοϊμάγερ για το Μπαλέτο του Αμβούργου (1972), που, επίσης, παρουσιάστηκε στο Φεστιβάλ Αθηνών, το 1989. Το 1972, η δεύτερη ορχηστρική σουίτα του έργου παρουσιάστηκε από το Εθνικό Μπαλέτο της Ολλανδίας σε χορογραφία Χανς Βαν Μάνεν. Μια ακόμη αναβίωση, άξια μνείας, είναι και εκείνη του Γκλεν Τέτλεϊ για το Μπαλέτο της Στουτγάρδης (1975).

Από ελληνικής πλευράς, ένα ντουέτο χορογράφησε ο Γιάννης Μέτσης για τη Ρούλα Παπαδημητρίου και τον Αναστάσιο Βιτώρο, στο πλαίσιο του Φεστιβάλ Πειραιά (Βεάκειο, 1975), ενώ με Δάφνη το Χρήστο Παπίδη και τα αρ - νουβό κοστούμια της Λίζας Ζαίμη, το ντουέτο πέρασε στο ρεπερτόριο του "Πειραματικού Μπαλέτου Αθηνών".

ΧΟΡΟΘΕΑΤΡΟ "ΟΚΤΑΝΑ"

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Χόρστ Κέγκλερ.
Συνοπτικό λεξικό μπαλέτου της
Οξφόρδης.
Oxford University Press.

Ζαν Μπαρίλ.
Λεξικό του χορού. Microcosme,
Editions du Seuil.

Ζορζ Μπαλανσίν - Φράνσις
Μείσον. Πλήρεις ιστορίες
των μεγάλων μπαλέτων,
Doubleday Inc.

Μπορίς Κότσονο.
Ο Ντιαγκίλεφ
και τα "Ρωσικά Μπαλέτα".
Harper and Row.

Λίνκολν Κιρστάιν.
Ο Νιζίνσκι χορεύοντας.
Alfred Knopf.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΣΑΒΒΑΤΟ 23 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΩΡΑ 9.00 Μ.Μ.

ΜΟΥΣΙΚΟΙ:

Δρογκάρης Βασίλης	Ακορντεόν
Καρίπης Βαγγέλης	Κρουστά
Κοντογιάννης Γιώργος	Μπουζούκι
Ντουτσούλης Μίμης	Μπάσο
Παππος Μανώλης	Ούτι - Μπουζούκι
Πλάτανος Νίκος	Πιάνο
Σιδηροκαστρίτης Νίκος	Τύμπανα
Χατζόπουλος Κώστας	Κιθάρα

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΗΧΟΥ
Παπουσάκης Γιάννης

ΗΧΟΛΗΠΤΗΣ
Δημητρίου Γιώργος

ΔΗΜΗΤΡΑ ΓΑΛΑΝΗ Βιογραφικό Σημείωμα

Η Δήμητρα Γαλάνη γεννήθηκε στην Αθήνα. Ξεκίνησε την καριέρα της το 1968, σε ηλικία 16 χρονών συμμετέχοντας με δύο τραγούδια στο "Ένα Χαμόγελο" των Δήμου Μούτση και Νίκου Γκάτσου. Το ξεκίνημα της ήταν ιδανικό όσο και καθοριστικό για μια καριέρα τραγουδίστριας ρεπερτορίου.

Σήμερα, 27 χρόνια μετά, έχει στο ενεργητικό της πάρα πολλές και σπουδαίες συνεργασίες με δημιουργούς που καθόρισαν και καθορίζουν τα μουσικά μας πράγματα.

Η μεγάλη γκάμα της φωνής της, ο λυρισμός και η δύναμη αλλά και το μουσικό της ένστικτο, της επιτρέπουν να "ταξιδεύει" με απόλυτα φυσιολογικό τρόπο από ένα εξαιρετικά μελωδικό τραγούδι σε καθαρούς λαϊκούς δρόμους.

Συνθέτες όπως οι: Χατζιδάκις, Θεοδωράκης, Τσιτσάνης, Μούτσης, Ξαρχάκος, Σπανός, Λοΐζος, Κηλαπδόνης, Σαββόπουλος, Καραϊνδρου, Χατζηηνάσιος, Χάλαρης, Λεοντής, Μικρούτσικος, Παπαθανασίου, Βαρουνάκης αλλά και άλλοι της εμπιστεύονται τη μουσική τους.

Επίχοι των: Ν.Γκάτσου, Α.Παπαδόπουλου, Ν. Καββαδία, Κ. Τριπολίτη, Α.Νικολακοπούλου έρχονται στα χείλη του κόσμου μέσα από τις ερμηνείες της.

Έτσι η Δήμητρα Γαλάνη δίκαια θεωρείται σα μια από τις σημαντικότερες τραγουδίστριες του ελληνικού τραγουδιού με μια δισκογραφία που ξεπερνάει τα 70 LP και παράλληλα μια προσωπικότητα και παρουσία, που όλοι σέβονται και εκτιμούν ανεξάρτητα από τις προτιμήσεις τους. Η μουσικότητα, η παιδεία και οι φωνητικές της δυνατότητες της έδωσαν τη σιγουριά και το δικαίωμα να κινηθεί και σε άλλους χώρους τραγουδιού χωρίς τον περιορισμό της ελληνικής γλώσσας. Έτσι κυρίως

"ΧΑΡΑΜΑ"

Τραγουδούν:

ΔΗΜΗΤΡΑ ΓΑΛΑΝΗ

ΕΛΕΝΗ ΤΣΑΛΙΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΑΝΔΡΕΑΤΟΣ

μέσα στη δεκαετία του '80, συμμετέχει σε Φεστιβάλ Τραγουδιού αλλά και σε συναυλίες σε όλες σχεδόν τις χώρες της Ευρώπης, στην Αμερική, τον Καναδά και την Αυστραλία.

Σημεία αναφοράς στην εκτός Ελλάδας καριέρα της:

1ον. Συμμετοχή της στο Φεστιβάλ της Ανίησον, σε βυζαντινούς ψαλμούς με το Χριστόδουλο Χάλαρη.

2ον. Το 1ο βραβείο στο Φεστιβάλ Γαλλικού τραγουδιού "Rose d'or" με το Riccardo Cocciante.

3ον. Οι συναυλίες σε Στοκχόλμη και Ανατολικό Βερολίνο με τους "Χαιρετισμούς" του Μ. Θεοδωράκη τραγουδισμένους στα σουηδικά και γερμανικά αντίστοιχα.

4ον. Η συμμετοχή της σε δύο συναυλίες του Μάνου Χατζιδάκι στο Ελσίνκι και στις Βρυξέλλες το 1988.

5ον. Ένα χρόνο αργότερα, πάλι στις Βρυξέλλες παρουσιάζει με το Θάνο Μικρούτσικο ένα Ρεσιτάλ "Για πιάνο και φωνή", που ηχογραφήθηκε και αργότερα κυκλοφόρησε σε δίσκο.

6ον. Τα ρεσιτάλ στις Η.Π.Α. σε χώρους όπως το Madison Square Garden της Νέας Υόρκης και το Kennedy Center της Ουάσιγκτον.

7ον. Οι εμφανίσεις της μπροστά στο ελληνόφωνο κοινό του Montreal και του Toronto στον Καναδά.

8ον. Η μουσική της συνάντηση με την ομο-

γένεια και όχι μόνο - της Αυστραλίας στο Holden Pavilion του Σύδνεϋ.

Στις "εντός των τειχών" σημαντικές συνεργασίες της θα θέλαμε να αναφέρουμε τη συνεργασία της με:

1ον. Με το Μάνο Χατζιδάκι στο Σείριο το 1988.

2ον. Μια μοναδική συναυλία με τη Φλέρυ Ταντωνάκη στη Ρωμαϊκή Αγορά στα πλαίσια των εκδηλώσεων για την Αθήνα Πολιτιστική Πρωτεύουσα της Ευρώπης.

3ον. Το Ρεσιτάλ της με τη συμμετοχή της Λένας Πλάτωνος στο Αρχαίο Ωδείο της Πάτρας το 1989 από όπου και η ζωντανή ηχογράφηση του δίσκου "Οι Μύθοι της Ευρώπης".

4ον. Οι βραδιές "Για πιάνο και φωνή" με το Θάνο Μικρούτσικο.

Μέσα σ' αυτά τα 27 χρόνια συνεχούς παρουσίας στο Ελληνικό τραγούδι η Δήμητρα Γαλάνη ανανεώνεται συνεχώς.

Στα πλαίσια αυτής της ανανέωσης συνεργάζεται αλλά και προβάλλει με πίστη βαθειά και ουσιαστική, νέους ταλαντούχους δημιουργούς και ερμηνευτές. Χάρης στην επιμονή της κατάφεραν να κανουν τα πρώτα τους ουσιαστικά βήματα στη δισκογραφία ο Διονύσης Τσακνής, η Σοφία Βόσσου, το συγκρότημα "Οι Ξέμπαρκοι" σε τραγούδια του Νίκου Καββαδία, ο Νίκος Ζούδιαρης, ο Αλκίνοος Ιωαννίδης και άλλοι.

Η Δήμητρα Γαλάνη έχει τη δύναμη να τοποθετείται κάθε φορά απέναντι στην

εποχή της, να εξελίσσεται όπως νιώθει και όπως "της πρέπει" κάθε φορά. Έτσι τα τελευταία χρόνια παρουσιάζεται και ως συνθέτης τραγουδιών που ερμηνεύει είτε η ίδια και ποτε άλλοι γνωστοί τραγουδιστές.

Ακριβώς επειδή θεωρεί το τραγούδι φορέα εξέλιξης της γλώσσας και του πολιτισμού μας από το 1981 επιλέγει αυστηρά τις εμφανίσεις της σε νυχτερινά κέντρα διασκέδασης. Το Φεβρουάριο του '93 ανοίγει το δρόμο για την είσοδο των Ελλήνων ερμηνευτών στο Μέγαρο Μουσικής. Ένα μοναδικό Ρεσιτάλ, ένα "ταξίδι στην τέχνη του τραγουδιού μέσα από τραγούδια μεγάλων δημιουργών που έχουν ασχοληθεί με τη φόρμα τραγούδι". Τη Διεύθυνση της ορχήστρας είχε ο Αλέξανδρος Μυρατ και η παραγωγή ήταν του Μεγάρου Μουσικής για το Μουσικό Αναλόγιο που τότε την Καλλιτεχνική Διεύθυνση είχε ο Θανος Μικρούτσικος.

Το Σεπτέμβριο του 1993 με τη συνεργασία και την πολύτιμη βοήθεια της Λίνας Νικολακοπούλου εγκαινιάζουν τον Πολιτιστικό Χώρο στο Γκάζι, δίνοντας μια μοναδική συναυλία - μοντέλο - για τις μετέπειτα χρήσεις του χώρου.

Η σκηνογραφία ήταν του Μανώλη Παντελιδάκη και η σκηνοθεσία του Ανδρέα Βουτινά συμμετείχαν: η Παιδική χορωδία του Δημήτρη Τυπάλδου, ο Θάνος Μικρούτσικος, ο βαθύφωνος Χριστόφορος Σταμπόγλης και το Κουαρτέτο Εγχόρδων

"Ορίζοντες".

Οι εικαστικές παρεμβάσεις στο Χώρο του Γκαζιού και τα έργα που εκθέτονταν παράλληλα με τη συναυλία ήταν του ζωγράφου Μάριου Σπυλιόπουλου.

Αμέσως μετά και πάλι μαζί με τη Λίνα Νικολακοπούλου ξεκινά το Χάραμα με σκηνικά πάλι του Μανώλη Παντελιδάκη. Το Χάραμα της Καισαριανής ο ιστορικός χώρος που επί σειρά ετών φιλοξενούσε τους μεγάλους δημιουργούς του Ελληνικού Τραγουδιού (Τσιτσάνη - Παπαϊωάννου, Μπέλλου), ξαναπέρνει ζωή και ξαναγίνεται η στέγη του καλού τραγουδιού και συγχρόνως μια καινούργια πρόταση για την ψυχαγωγία του Έλληνα. Με αυτό τον τρόπο επαναπροσδιορίζεται ο όρος διασκέδαση, που για τη χώρα μας είναι τρόπος πολιτισμού.

Στο Χάραμα συμμετέχουν η Ελένη Τσαλιγοπούλου, ο Γεράσιμος Ανδρεάτος και ο Αλκίνοος Ιωαννίδης. Η προσπάθεια αυτή αγκαλιάζεται από τον κόσμο με πρωτοφανή επιτυχία.

Σταθερή σ' ένα μοντέλο που η ίδια καθιέρωσε στο μουσικό σκηνικό αυτού του τόπου, η Δήμητρα Γαλάνη ξεχωρίζει - πέρα από το ταλέντο της - για την έμφυτη εσωτερική της ευαισθησία, την υψηλή της αισθητική, το ήθος, τη σοβαρότητα αλλά και το όραμα που έχει για το Ελληνικό τραγούδι.

Δ Ι Σ Κ Ο Γ Ρ Α Φ Ι Α

1969

"Ένα χαμόγελο" - Δήμος Μούτσης - συμμετοχή

1970

"Επιστροφή" - Μάνος Χατζιδάκις - συμμετοχή

"Φάτνη"(Χουάν Αλαβέδρα) - Σωκράτης Βενάρδος - συμμετοχή

1971

"Της γης το χρυσάφι" - Μάνος Χατζιδάκις

(Με τη συμμετοχή του Μανώλη Μπισιά)

"Δήμητρα Γαλάνη" - Μ. Χατζιδάκις - Γ. Σπανός - Β. Δημητρίου - Δ. Μούτσης

1972

"8.4.5.3." - Γιώργος Χατζηνάσιος - συμμετοχή

"Η κόκκινη κλωστή" - Λουκιανός Κηλαπδόνης

(Με τη συμμετοχή του Μανώλη Μπισιά)

"Πάυλος Μελάς" - Γιάννης Σπανός - συμμετοχή

1973

"Έχει ο Θεός" - Γιώργος Χατζηνάσιος

(Με τη συμμετοχή του Μανώλη Μπισιά)

"Μέρες Αγάπης" - Γιάννης Σπανός

(Με τη συμμετοχή του Σταμάτη Κόκοτα)

"Δήμητρα Γαλάνη Νο 2" - Γ. Σπανός - Γ. Κατσαρός - Λ. Κηλαπδόνης - Γ. Χατζηνάσιος - Β. Δημητρίου

"Τα ωραία του Τσιτσάνη" - Βασίλης Τσιτσάνης - συμμετοχή

"Διαδρομή" - Γιώργος Χατζηνάσιος - συμμετοχή

1974

"Σταθμός Μηδέν" - Μίμης Πλέσσας

(Με τη συμμετοχή του Θέμη Ανδρεάδη)

"Εσύ κι εγώ" - Γιώργος Χατζηνάσιος - συμμετοχή

"Ακολουθία" - Χριστόδουλος Χάλαρης

(Νίκος Ξυλούρης)

"Ο Κάμπος" - Γιώργος Κατσαρός

"Τα παιδικά" - Χριστόδουλος Χάλαρης - συμμετοχή

1975

"Αποχαιρετισμός" - Λίνος Κόκοτος

(Με τη συμμετοχή του Μανώλη Μπισιά)

"Σκοπευτήριο" - Βασίλης Τσιτσάνης - συμμετοχή

"Δροσουλίτσες" - Χριστόδουλος Χάλαρης

(Με τη συμμετοχή του Χρύσανθου)

"Λεπτομέρειες" - Στ. Ξαρχάκος - Δ. Μούτσης - Χ. Λεοντίδης - Λ.

Κηλαπδόνης - Δ. Σαββόπουλος - Γ. Σπανός - Χ. Χάλαρης)

1976

"Η Συμφωνία της Γιάττας και της Πικρής Αγάπης τα Τραγούδια" - Σταύρος Ξαρχάκος

(Με τη συμμετοχή του Ν. Ξυλούρη)

"Αθανασία" - Μάνος Χατζιδάκις

(Με τη συμμετοχή του Μανώλη Μπισιά)

"Λεύκωμα" - Γιώργος Χατζηνάσιος

(Με τη συμμετοχή της Βίκυς Μοσχολιού)

1978

"14 Χρυσές Επιτυχίες" - Β. Δημητρίου - Μ. Χατζιδάκις - Δ. Μούτσης - Γ. Χατζηνάσιος - Λ. Κόκοτος - Σ. Ξαρχάκος

"14 Χρυσές Επιτυχίες Νο 2" - Λ. Κηλαπδόνης - Γ. Σπανός - Χρ. Χάλαρης - Γ. Χατζηνάσιος - Γ. Κατσαρός - Λ. Κόκοτος - Ηλ. Παπασιδέρη

"Μ' Αγαπούσες Θυμάμαι" - Α. Βαρδής - Ν. Καρβέλας - Β. Ιαυζί - Α. Παπαδημητρίου - Γ. Σπανός - Canfora - Δ. Μούτσης

1979

"Εικόνες" - Γιώργος Χατζηνάσιος

1980

"Για μια μέρα ζωής" - Μάνος Λοΐζος - συμμετοχή

"Τα Τραγούδια της Χθεσινής Μέρας" - Π. Λεούσης - Γ. Μαρκόπουλος - Μ. Χατζιδάκις - Μ. Λοΐζος - Σ. Παππάς - Μ. Θεοδωράκης

(Με τη συμμετοχή της Χ. Αλεξίου)

"Καλά είναι κι έτσι" - Χρ. Γκάρτσος - Γ. Σπανός - Δ. Λέκκας - Ν. Λαβράνος

1982

"Αξέχαστες επιτυχίες" - Γ. Χατζηνάσιος - Μ. Χατζιδάκις - Γ. Κατσαρός - Γ. Σπανός - Λ. Κηλαπδόνης - Δ. Μούτσης - Η. Παπασιδέρης

"Χαιρετισμοί" - Μίκης Θεοδωράκης

1983

"Ατέλειωτος δρόμος" - Δ. Μούτσης - Μ. Χατζιδάκις - Μ. Θεοδωράκης - Στ. Ξαρχάκος - Γ. Χατζηνάσιος - Μ. Λοΐζος - J. Chesnut - Α. Υαραπαι - Β. Παπαθανασίου - Μ. Λοΐζος - Κ. Γιαννίδης - Δ. Σαββόπουλος - Β. Τσιτσάνης - Ατίκ - Λ. Πλάτωνος - J.Bret - G. Gershwin - Η. Θεοφανίδης - Λ. Κηλαπδόνης

"30 Σπάνιες Ερμηνείες 1955 - 1965" - Μάνος Χατζιδάκις - συμμετοχή

1984

"Η Τιμή της Αγάπης" - Ελένη Καραϊνδρου - συμμετοχή
"Ελλάς" - Βασίλης Νικολαΐδης - συμμετοχή
"Όλη τη Μουσική Μεσ' στην Αγάπη Βάλε" - Μιχάλης Τερζής -
συμμετοχή
"Κανονικά" - Σταμάτης Κραουνάκης

1985

"Μάνος Λοΐζος / Αφιέρωμα" - Μάνος Λοΐζος - συμμετοχή
"Μια βραδιά μ' ένα τραγούδι" - Bardotti - Carol King - Robert
Shumann - Μ. Χατζιδάκις - Β. Τσιτσάνης - F. Laudini - Δ.
Σαββόπουλος - C. Monteverdi - E. de Curtis
(με τη συμμετοχή του Σπύρου Σακκά)
"Χάνομαι γιατί ρεμβάζω" - Χρ. Νικολόπουλος - Γ. Φιλιππάκης -
Μ. Λοΐζος - Δ. Μπαγιαντέρας - Στ. Κραουνάκης

1986

"Καλή Ακρόαση" - Διονύσης Τσακνής - Σοφία Βόσσου - συμ-
μετοχή
"Παιχνίδι για δύο" - Γιώργος Χατζηνάσιος
"S/S IONION 1934" - Οι Ξέμπαρκοι - συμμετοχή
"Τραγούδια Για τους Φίλους" - Χρήστος Νικολόπουλος - συμ-
μετοχή

1987

"Στη Λεωφόρο της Αγάπης" - Μάριος Τόκας - συμμετοχή
"Διονύσης Σαββόπουλος - Ζήτω Το Ελληνικό Τραγούδι" - Γ.
Χατζηνάσιος - Δ. Σαββόπουλος - συμμετοχή
"Δύο - Δύο" - Γ. Κατσαρός - Γ. Σπανός - Γ. Χατζηνάσιος - Μ.
Πλέσσας - Νάσος Νάκας - Ελ. Καραϊνδρου
(με τη συμμετοχή του Μανώλη Μπτσιά)

1988

"Στο Σείριο Υπάρχουνε Παιδιά" - Μάνος Χατζιδάκις - συμμετο-
χή
"Συναυλία στο Παλλάς" - Σταύρος Ξαρχάκος (με το Γιώργο
Νταλάρα)
"Ο Νέος Ελληνικός Κινηματογράφος" - Ελ.Καραϊνδρου - συμ-
μετοχή
"Νυχτερινή Κυβέρνηση" - Κώστας Καλδάρης - συμμετοχή
"Εξ επαφής" - Νίκος Ιγνατιάδης
"Οι Μεγαλύτερες Επιτυχίες" - Γ. Χατζηνάσιος - Β. Ιαυζι - Α.
Βαρδής Στ. Κραουνάκης - Χρ. Νικολόπουλος - Γ. Σπανός - Δ.
Μούτσης - G. Gershwin - Μ. Λοΐζος - Β. Τσιτσάνης - Μ.
Χατζιδάκις

1989

"Παλίρροια" - Στέφανος Κορκολής
"Τίποτα - Και σ' αγαπώ" - Στέφανος Κορκολής
"Η Παράσταση Αρχίζει" - Δ. Γαλάνη - Ν. Ιγνατιάδης - Γ.
Χατζηνάσιος - Α. Καλδάρης - Χ. Αλεξίου
(με τη συμμετοχή των Γ. Πάριου - Χάρης Αλεξίου)

1990

"Ελληνικός Κινηματογράφος Νο 2" - Γιώργος Χατζηνάσιος -
συμμετοχή
"Τρίτο Κουδούνι - Τραγούδια από το Θέατρο" - Γιαννης Σπανός -
συμμετοχή
"Όμορφες Μέρες" - Γιάννης Σπανός - συμμετοχή
"Μεγα Σουζέ" - Β. Δημητρίου - Μ. Χατζιδάκις - Δ. Μούτσης - Γ.
Χατζηνάσιος - Λ. Κόκοτος - Στ. Ξαρχάκος
"Για Πιάνο και Φωνή" - στο πιάνο ο Θάνος Μικρούτσικος
(ζωντανή ηχογράφηση στις Βρυξέλλες)
Μ. Θεοδωράκης - Β. Τσιτσάνης - Δ. Μούτσης - Μ. Λοΐζος - Μ.
Χατζιδάκις - Θ. Μικρούτσικος

1991

"Μύθοι της Ευρώπης"
(ζωντανή ηχογράφηση απο το Αρχαίο Ωδείο της Πάτρας) -
Λένα Πλάτωνος
"Φως" - Δήμητρα Γαλάνη

1992

"Μ' ένα Γλυκό Αναστεναγμό" - Άκης Πάνου - Θ. Νάλτσα -
Μπαγιαντέρας - Κ. Βίρβος - Θ. Σακελλαρίδης - Ισκεντέρ Σαμλί
- Απασι - Χρ. Χαϊρόπουλος - Γ. Λαύκας - Β. Τσιτσάνης
"Το γυμνο Τραγούδι" - Νότης Μαυρουδής - Γιάννης Σπανός -
Νίκος Πορτοκάλογλου - Σταμάτης Κραουνάκης - Μάνος
Χατζιδάκις - Γιάννης Βέλλας - Στ. Φουσταλιέρης - Στ.
Σπανουδάκης - Λ. Παππάς - Χ. Αλεξίου - Μ.Θεοδωράκης - Δ.
Σαββόπουλος - Δ. Γαλάνη - Λ. Παπαδόπουλος
Συμμετοχή Β. Τσιτσάνης - Λεό Ραπιτής

1994

"Η Δήμητρα Γαλάνη στο Χάραμα" - Σ. Ξαρχάκος - Γ. Σπανός -
Α. Πάνου - Μπαγιαντέρας - Β. Τσιτσάνης - Μ. Χιώτης - Μ.
Χατζιδάκις - Γ. Μπισάκης - Μ. Κακογιάννης - Θ. Δερβενιώτης
- Μ. Πλέσσας - Δ. Γαλάνη - Π. Τούντας - Γ. Ζαμπέτας - Α.
Καλδάρης - Σπ. Σκορδιλής - Τ. Βοσκόπουλος - Α. Ρεπάνης.
(συμμετέχουν : Ελένη Τσαλιγοπούλου - Γεράσιμος Ανδρεάτος)
"Το κοκκίνο Φεγγάρι" - Παναγιώτης Καλαντζόπουλος - συμμε-
τοχή
Η Δήμητρα Γαλάνη έχει γράψει τη μουσική στα τραγούδια που
αναφέρονται στους παρακάτω δίσκους :

"Δικαίωμα" [Δικαίωμα - Το χειροκρότημα] Τραγούδι: Άλκηστις
Πρωτοψάλτη
"Ούτε που σε Ρώτησα" [Η γριά η μάγισσα - Στεγνά Μάτια]
Τραγουδά : Μ. Λιδάκης
"Φως" 1991

Δίσκοι 45 στροφών

1969

"ΡΙΝΑ - ΚΑΤΕΡΙΝΑ / ΜΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ" - Δήμος Μούτσης
"ΜΕ ΠΝΙΓΕΙ ΤΟΥΤΗ Η ΣΙΩΠΗ / ΤΙ ΑΓΑΠΗ" - Γιάννης Σπανός
"ΠΟΙΑ ΠΟΡΤΑ ΝΑ ΧΤΥΠΗΣΩ / ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ Σ'ΕΧΑΣΑ" - Ελένη
Καραϊνδρου

1970

"ΑΡΓΑ ΜΕΣ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ / ΑΝ ΘΕΣ ΝΑ ' ΡΘΕΙΣ" - Γερ.
Λαυράνος
"ΕΝΑΣ ΧΕΙΜΩΝΑΣ / ΚΟΙΜΗΣΟΥ ΕΣΥ" - Γιάννης Σπανός
"Ο ΜΥΘΟΣ (με το Μ.Μπτσιά) / ΚΑΘΕ ΤΡΕΛΟ ΠΑΙΔΙ" - Μάνος
Χατζιδάκις

1971

"ΠΕΤΡΙΝΟ ΠΑΛΙΚΑΡΙ / ΜΕΣ ΣΤΟ ΔΕΚΕΜΒΡΗ ΠΑΣΧΑΛΙΑ" - Βασ.
Δημητρίου
"ΑΣΤΡΑΨΕ Η ΑΝΑΤΟΛΗ / ΧΑΛΑΣΙΑ ΜΟΥ" - Βασ. Δημητρίου
"ΠΟΙΟΣ ΣΤΗ ΧΑΡΗ ΣΟΥ / ΠΙΚΡΑ ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΣΟΥ" - Α.
Καμιναράς
"ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ / ΒΗΜΑΤΑ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ" - Λ.
Καρνέζης

1972

"ΜΑΡΙΑ ΜΕ ΤΑ ΚΙΤΡΙΝΑ / ΠΟΥ ΤΟΝ ΠΟΥΛΑΝ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ" -
Βασ.Δημητρίου
"ΠΟΥ ΝΑ ΒΡΩ ΤΟ ΚΟΥΡΑΓΙΟ / ΠΕΤΡΙΝΟ ΔΑΚΡΥ" - Νάσος
Νάκας
"ΕΡΗΜΟΙ ΔΡΟΜΟΙ / ΚΑΜΑΡΙ ΜΟΥ" Νάσος Νάκας

1973

"Η ΠΑΝΑΓΙΑ / ΣΤΟΜΑ ΜΟΥ ΦΑΡΜΑΚΩΜΕΝΟ" - Γιώργος
Κατσαρός
"ΚΟΥΔΟΥΝΙΑ" - Λουκιανός Κηλαπδόνης

1974

"Ο ΜΕΝΟΥΣΗΣ / ΘΑ ΥΠΑΡΧΩ ΘΕΣ ΔΕ ΘΕΣ" - Γιώργος
Κατσαρός

1975

"ΣΤΑΥΡΩΣΗ / ΚΟΡΙΤΣΙ ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟ" Λουκιανός Κηλαπδόνης
"ΓΙΑΡΕΜ - ΓΙΑΡΕΜ" - Γιώργος Χατζηνάσιος

ΕΛΕΝΗ ΤΣΑΛΙΓΟΠΟΥΛΟΥ

Βιογραφικό Σημείωμα

Γεννήθηκε στη Νάουσα σε σπίτι που φυσούσε μελωδικά ο αέρας αφού κι εκείνη και ο αδερφός της ακολούθησαν το μουσικό μονοπάτι. Έτσι με πρώτο μουσικό συνοδό τον κιθαρίστα αδελφό της, στήνει το πρώτο της πάλκο και με αυτήν την ερασιτεχνική προσπάθεια η Ελένη συνειδητοποιεί την "εκ βαθέων ώθηση" να γίνει τραγουδίστρια.

Το 1985 πηγαίνει στη Θεσσαλονίκη και παρακολουθεί μαθήματα κλασικού τραγουδιού. Τον ίδιο χειμώνα τραγουδάει για πρώτη φορά επαγγελματικά στην "Όμορφη νύχτα".

Την επόμενη χρονιά η κομπανία της μεγαλώνει και στεγάζεται στο "Ποντίκι" όπου τη συναντά ο Γιώργος Ζήκας και της προτείνει να τραγουδήσει τα τραγούδια του. Η συνεργασία αυτή γίνεται ένας τολμηρός δίσκος με τον τίτλο "ΣΩΠΑ ΚΙ ΑΚΟΥΣΕ", όπου συμμετέχει και ο Γιώργος Νταλάρας.

Τον χειμώνα του 1987 ο Χατζιδάκις την καλεί και εμφανίζεται στο "Σείριο" σαν ερμηνεύτρια του Σταμάτη Σπανουδάκη. Το καλοκαίρι συμμετέχει στη μεγάλη περιοδεία που κάνει ο Γιώργος Νταλάρας στην Ελλάδα, στην Ευρώπη και την Αμερική.

Το Χειμώνα του 1989 εμφανίζεται με την "Οπισθοδρομική Κομπανία" στο "ΜΕΤΡΟ" και το καλοκαίρι στις συναυλίες του Νίκου Ξυδάκη και του Γιώργου Νταλάρα.

Το 1990 βρίσκει την Ελένη Τσαλιγοπούλου με ένα νέο σημαντικό δίσκο το "ΚΟΡΙΤΣΙ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ" σε μουσική και στίχους του Γιώργου Ανδρέου. Σε τρία τραγούδια στίχους έγραψε ο Θοδωρής Γκόνης και την παραγωγή επιμελήθηκε ο Νίκος Ξυδάκης.

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ

1993

"Μισό Φεγγάρι" παλιά ρεμπέτικα και παραδοσιακά τραγούδια, σε ενορχήστρωση του Γιώργου Ανδρέου. Εδώ την παραγωγή επιμελήθηκε ο Άγγελος Σφακιανάκης.

1994

"Καθρέφτες". Η Ελένη Τσαλιγοπούλου ερμηνεύει τραγούδια σε μουσική και στίχους του Κώστα Καλδάρα.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΑΝΔΡΕΑΤΟΣ
Βιογραφικό Σημείωμα

Ο Γεράσιμος Ανδρέατος γεννήθηκε στην Αθήνα το 1962. Παρακολούθησε μαθήματα θεωρίας μουσικής και φωνητικής. Παίζει επίσης μπουζούκι και μπαγλαμά.

Ξεκίνησε το τραγούδι επαγγελματικά το 1985 και από τότε έχει συνεργασθεί με τους: Δήμητρα Γαλάνη, Χάρις Αλεξίου, Χρόνη Αηδονίδα, Χάρη και Πάνο Κατσιμίχα, Ελευθερία Αρβανιτάκη, "Παιδιά απ' την Πάτρα", Ελένη Τσαλιγοπούλου, Βαγγέλη Κορακάκη, Πέτρο Ταμπούρη, Αναστασία Μουτσάτσου και το Εργαστήρι Παλιάς Μουσικής. Έχει συμμετάσχει στους δίσκους "Λαύριο" του Βαγγέλη Κορακάκη, "Μισμαγιά" σε επιμέλεια του Πέτρου Ταμπούρη, "Οι Βετεράνοι του ρεμπέτικου", "Η Δήμητρα Γαλάνη στο Χάραμα" και "Τα πορφυρά Καμπάγια" των Πέτρου Ταμπούρη και Θεωρή Γκόνη όπου είναι ο βασικός ερμηνευτής.

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ

Πρόσφατα κυκλοφόρησε ο πρώτος προσωπικός του δίσκος από τη ΛΥΡΑ με τίτλο "ΠΙΚΡΟ ΦΙΛΙ" σε τραγούδια του Βαγγέλη Κορακάκη.

